

ІСТОРІЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	4
ТВІЙ – СИН.	4
ПОЧАТОК БОГОРОДИЧНОГО КУЛЬТУ	5
БОГОМАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ДАЄ ЛАСКУ НАВЕРНЕННЯ ОДНОМУ СЛУЖБОВЦЕВІ	7
I. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ НЕВІДЦІЛЬНА ВІД ЇЇ ІКОНИ	7
БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИПРОШУЄ БЛАГОДАТЬ НАВЕРНЕННЯ ГРІШНИКОВІ, ЩО ВТРАТИВ ВІРУ	10
II. МІСЦЕ, ЧАС І СПОСІБ НАМАЛЮВАННЯ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	11
БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ОЗДОРОВЛЯЄ І НАВЕРТАЄ	13
III. ПЕРВОВЗІР ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	14
IV. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ НА ОСТРОВІ КРИТ ЯК ТЯЖКО ВИЗНАТИ НА СПОВІДІ ТЯЖКИЙ ГРІХ, А ЩЕ ТЯЖЧЕ – ЗАТАЄНИЙ...	20
V. МОРСЬКА ЗІРНИЦЯ	21
ЦІЛИЙ РЯД ГРІХІВ СВЯТОКРАДСТВА	23
VI. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ПРИПЛИВАЄ ДО РИМУ ПРИКЛАД. НЕВОЛЯ А ПРАВДИВА ВОЛЬНІСТЬ	24
VII. НАГОРОДА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ СВОЄМУ СЛУЗІ ЗА ПРИВЕЗЕННЯ ЇЇ ІКОНИ ДО РИМУ	26
БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИПРОШУЄ БЛАГОДАТЬ НАВЕРНЕННЯ СТАРЦЕВІ В ГОДИНІ СМЕРТІ	27
VIII. ПОКАРАНА НЕДБАЙЛИВІСТЬ У ВИСТАВЛЕННІ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	29
ЧУДЕСНЕ ВІДНАЙДЕННЯ ГРОШЕЙ	30
IX. БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ЗДІЙСНЮЄ ВИСТАВЛЕННЯ СВОЄЇ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ В РИМІ ЗА ПОСЕРЕДНИЦТВОМ НЕВИННОЇ ДИТИНИ	32
НЕ ХОЧУ, БАТЬКУ, ГРОШЕЙ, А ПРОШУ ПРО ОДНЕ „БОГОРОДИЦЕ ДІВО”	33
X. БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИБИРАЄ СОБІ ЦЕРКВУ, В ЯКІЙ МАЄ БУТИ ВИСТАВЛЕНА ЇЇ ІКОНА	36
НАВЕРНЕННЯ БАТЬКА ПІСЛЯ ДВАНADЦЯТИЛІТНЬОЇ МОЛИТВИ	37
XI. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВІДДАНА ДО ЦЕРКВИ СВЯТОГО МАТЕЯ	39
ДЕВ'ЯТЬ РОКІВ, ПРОЖИТИХ В ГРІХУ СВЯТОКРАДСТВА	40
XII. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ОТЦІВ АВГУСТИНЦІВ В ЦЕРКВІ СВЯТОГО МАТЕЯ	43
СТРАШНИЙ РОЗПАЧ ТА БЛАЖЕННИЙ СПОКІЙ	44
XIII. ЗНИКНЕННЯ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	46
ЮНАК У ПРОПАСТІ ГРІХА І РОЗПУКИ ЗНАХОДИТЬ СПОКІЙ І СПАСІННЯ В МОЛИТВІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	47
XIV. БОЖА МАТИ ПРОВАДИТЬ ДИВНИМИ ДОРОГАМИ ТОГО, ЯКОГО ВИБРАЛА СОБІ ДЛЯ ПОБУДОВИ НОВОЇ ЦЕРКВИ, В ЯКІЙ ЇЇ ІКОНА НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ МАЛА БУТИ ЗНОВУ ВИСТАВЛЕНА	50
	51

ПЕРЕМОГА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ НАД ПРОТЕСТАНТСЬКОЮ ГРОМАДОЮ	54
XV. КОГО БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИХОВАЛА СОБІ ДЛЯ ВІДНАЙДЕННЯ ПРОПАВШОЇ ІКОНИ	55
ЛАСКА ПОКЛИКАННЯ	58
XVI. ВІДКРИТТЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ І ВІДДАННЯ ЇЇ СВЯТИЙШИМ ОТЦЕМ ПІЄМ ІХ ПІД ОПІКУ МОНАХІВ ЧИНУ СВЯТИЙШОГО ІЗБАВИТЕЛЯ	59
ПОВЕРНЕННЯ ДО ГОСПОДА БОГА	61
XVII. УРОЧИСТЕ ВИСТАВЛЕННЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ЦЕРКВІ СВЯТОГО АЛЬФОНСА В РИМІ	62
НАВЕРНЕННЯ ДО БОГА ГЕНЕРАЛА З ПЕРУ	64
XVIII. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ОТЦІВ РЕДЕМПТОРИСТІВ	65
XIX. КОРОНАЦІЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ НЕГАЙНЕ ВИЛІКУВАННЯ МОНАХИНІ	68
XX. ПОШИРЮВАННЯ НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ЧУДЕСНЕ ВРЯТУВАННЯ МОЛОДОЇ ДІВЧИНІ	71
XXI. ПОШИРЮВАННЯ НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ПО ВСЬОМУ СВІТІ	72
ВОЇН ВРЯТОВАНИЙ ВІД СМЕРТІ	74
XXII. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ОХОПЛЮЄ ВСЮ УКРАЇНУ	76
ЩАСЛИВИЙ ІСПИТ	77
XXIII. СИЛА НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – В ЇЇ ІКОНІ ПОРВАНІ КАЙДАНИ!	79
XXIV. САМА НАЗВА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ, ВИБРАНА БОГОРОДИЦЕЮ, ЗМУШУЄ НАС ДО ПОБОЖНОСТІ ПРОСИТИ В НЕЇ ПОМОЧІ	79
УЩАСЛИВЛЕНА РОДИНА	81
XXV. САМА НАЗВА „МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ”, НАДАНА ЧУДОТВОРНІЙ ІКОНІ, ЗМУШУЄ НАС ДО НЕУСТАННОЇ МОЛИТВИ ДО БОГОРОДИЦІ	83
ЧУДЕСНЕ ВРЯТУВАННЯ РОДИНИ	84
XXVI. ПРИВІЛЕЇ, НАДАНІ ЧУДОТВОРНІЙ ІКОНІ – МОГУЧА СПОНУКА ДО НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	85
РОДИНА ВИРВАНА З ОБІЙМІВ СМЕРТІ	87
XXVII. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ГІДНА ЗАОХОТИ І ПОХВАЛИ, БО ЦЕ ЗНАК ПРИВ'ЯЗАННЯ ДО АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ	88
ПРИМИРЕННЯ СИНА З БАТЬКОМ	90
XXVIII. ПРИЧИНИ ОСОБЛИВОЇ ПОБОЖНОСТІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ДО БОГОМАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	91
I. ЧАРІВНА КРАСА, І НАЗВА, І БОЖА СИЛА ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ	94
II. ВЕЛИКА ДОБРОТА І МИЛОСЕРДЯ БОГОРОДИЦІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	95
III. ВЕЛИКА НАША НУЖДА, НЕДОЛЯ, НЕВОЛЯ	95
ЖИТТЯ В СВЯТОКРАДСТВІ, ВИПРАВЛЕНЕ ПРИ СМЕРТІ	96
XXIX. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – ЦЕ ЗАПОРУКА, СИЛА І РАДІСТЬ З'ЄДНАННЯ	96
I. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – ЗАПОРУКА З'ЄДНАННЯ	97
II. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СИЛА З'ЄДНАННЯ	98
III. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – РАДІСТЬ З'ЄДНАННЯ	98
ЧУДНІ КРИВАВІ ПЛОДИ З'ЄДНАННЯ	99
XXX. АРХИБРАТСТВО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	100
I. ВАЖНА ІСТОРІЯ АРХИБРАТСТВА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	101
II. ВИСОКА ЦІЛЬ Й ОБОВ'ЯЗКИ АРХИБРАТСТВА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	102
III. ВЕЛИКІ КОРИСТІ В АРХИБРАТСТВІ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	103
	104

I. ЖИВА ПАМ'ЯТЬ НА ВІЧНІ ПРАВДИ	105
БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – НЕВИЧЕРПАНЕ ДЖЕРЕЛО ЛАСК ДЛЯ ПАРАФІЇ	106
XXXI. КОНЕЧНІСТЬ НАБОЖНОСТІ ДО БОГОМАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	107
II. НАШЕ СЕРЦЕ ПОТРЕБУЄ ОСОБЛИВИШОЇ НАБОЖНОСТІ ДО БОГОРОДИЦІ, БО Ж ВОНА – НАША МАТИ	108
III. СЕРЦЕ МАРІЇ МАЄ ПРАВО ДО ОСОБЛИВИШОЇ НАБОЖНОСТІ ВІД НАС, БО ВОНА НАША НАДІЯ... ЗАСЛУГОВУЄ НА НАШЕ ПОВНЕ ДОВІР'Я	108
БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ПРИГОТУВАЛА СВОЇМ ПОКЛОННИКАМ АРХИЄРЕЯМ ВІНЕЦЬ ІСПОВІДНИКІВ	109
БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВЗИВАЄ ДО МОЛИТВИ НА ВЕРВИЦІ	111
I. МОЛИТВА НА ВЕРВИЦІ ДЛЯ БОГОРОДИЦІ – ЦЕ МОЛИТВА БЕЗНАСТАННА І ДУЖЕ МИЛА	112
II. МОЛИТВА НА ВЕРВИЦІ ДЛЯ НАС ДУЖЕ КОНЕЧНА І ДУЖЕ СОЛОДКА	113
ВЕРВИЦЯ СПАСАЄ	113
ЯК МОЛИТИСЯ НА ВЕРВИЦІ	113
ТАЇНСТВА ВЕРВИЦІ	114
КАТОЛИЦЬКИЙ ГІМН	115
ОСОБЛИВИШІ МОЛИТВИ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	115
I.	115
II.	115
III.	115
IV.	116
МОЛИТВА ЗА НАВЕРНЕННЯ ГРІШНИКА	116
МОЛИТВА ЗА СВОЮ РОДИНУ	116
МОЛИТВА ЗА НЕДУЖОГО	116
МОЛИТВА ЗА ЦЕРКОВНИХ ДОСТОЙНИКІВ	116
БОЖІЙ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ	117

ПЕРЕДМОВА

СЛАВА БОГУ І БОГОРОДИЦІ МАРІЇ!

Минула, закінчилась велика і страшна світова війна, і злучившись з усіма землями України, ми опинилися в границях Радянського Союзу. Слава Богу за все!

Настав мир, але духа миру і правдивого миру у світі немає, бо між народами і в народах панує незгода, ворожнеча, ненависть, що розривають їх, адже багато не визнає Бога, ненавидить Бога, повстає і бореться проти Бога.

„Немає, каже Господь, для злих миру” (Іс. 48.22)

І в такий час навіть оборонці, приятелі, проповідники миру – священники єдиної, святої Вселенської, Апостольської Церкви Ісуса Христа, що є вічний мир, не мають права говорити, проповідувати слова правди і миру, бо для них зачинені двері святинь рідного українського народу. Але тому, що цей народ прагне, просить, благає, то його правдиві пастирі, що життя готові завжди віддати за його спасіння, не можуть мовчати, хоч пошепки у хатині мусять навчати і розділяти святу науку Божим дітям, бо ж їхні душі голодні, спрагнені, бо їх змушує сумління. Знову ж інші душпастирі, що з приводу немочі та хвороби не можуть по хатах ходити, помагати душам, закриті вчотирьох стінах маленького мешкання моляться за свій нарід, моляться за мир для нього, жертвують щоденно з Христовою жертвою своє життя за нього, і дрижачою рукою беруться ще за перо, щоб дрібними рядками вилити на папір своє серце, передати Божий дар рідним.

І я, найменший, до будь-чого нездібний, у таких прикрих хвилинах, підношу серце вгору, звідкіль спливає завжди поміч і потіха, як сонячне проміння, де понад святими й ангелами, праворуч Божого Престолу, засідає Цариця Божа Мати і Діва, а тут, на землі, у своїй Чудотворній Іконі, помагає всім неустанно. Підношу серце вгору, дивлюсь на святу ікону, і наче чую голос Богоматері: ”Гляди на мою ікону думкою і пиши моїм дітям про мою неустанну поміч!”

Гляджу на Твою Чудотворну ікону, моя Мати, слухаю Тебе, думаю про історію Твоїєї ікони, про те, що інші написали, і пишу для Божої слави і Твоїєї, для спасіння душ рідного народу, і молюся.

Думаю, що 26. IV. 1966 р. минає сто років, як було виставлено для всенародного прославлення Твою Чудотворну ікону в церкві святого Альфонса в Римі, що 23. VI. 1967 р. сто років, як в тій же церкві була коронована Твоя Чудотворна ікона. Молюся, думаю і пишу, і цей маленький труд складаю Твоїх стіп, як ювілейний подарунок вдячності за мій нарід, за твій нарід, О Моя Мати

ТВІЙ – СИН.

Основою для написання цієї книжки стала праця отця Вернарда Луб'єнського Чину Найсвятішого Ізбавителя „Історія Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі”, Краків, 1916 р.

ПОЧАТОК БОГОРОДИЧНОГО КУЛЬТУ

Ось бо від нині ублажатимуть “мене всі роди” (Лук 1.48.)

Сказала Пренепорочна Діва Марія зараз після Благовіщення у відповідь на привітання святої Єлизавети. І вірно сповнилися ці чудесні пророчі слова щодо її прославлення у світі.

В цій вступній науці гляньмо на:

I. Початок Богородичного культу;

II. Найбільший його розвій;

III. Причину прославлення Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі.

I. Початок набоженства і прославлення Богородиці Діви Марії сягає початку людського роду, бо ж це наслідок упадку прародичів, упадку людства. „Я покладу ворожнечу між Тобою і жінкою і між Твоїм потомством та її потомством”, – сказав Господь Бог до змія-диявола, спокусника Єви й Адама, і вже тоді показав у чудному видінні їм і їхнім потомкам найсвятішу жінку – пречудну Діву Марію, Богородицю, переможницю змія-диявола у всіх людських душах, що вірять в Ісуса Христа Спасителя, і бажатимуть тієї перемоги, і братимуть цю силу перемоги з рук Тієї Божої Матері.

II. Найбільший розвій прослави та культу Пресвятої Богородиці записує історія дев’ятнадцятого сторіччя, що справедливо називається сторіччям Марії, бо, як жодне досі, відзначалося ніжною і гарячою побожністю до Богородиці Марії. Все це завдяки силі Божого Провидіння, що виявилось у великих чудесних подіях і надзвичайних обставинах, які відбулись у тому сторіччі...

Католицькій Церкві відомий розвій набожності до Непорочного Зачаття Богородиці, започаткований через поширення медаліка, званого чудесним із-за об’явлення у 1830 р. Катерині Лябуре із згромадження сестер Милосердя, а потім – через проголошення догми Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії за Папи Пія IX 1854 р., і врешті через чудесне об’явлення Богородиці Марії молодій Вернадеті з Лурд у 1858 р.

Набули слави теж об’явлення Богородиці в інших місцевостях, як, наприклад, в Ля Салет, та інших, де вірні віддавали честь Непорочній. До розбудження особливої пошани і любові до Богородиці Марії в тому віці немало причинилися поручені Папою Львом XIII травневі Марійські молебні з науками і молитви на вервиці.

Однією з причин, що у великій мірі сприяла помноженню набожності до Богородиці в її сторіччі і до сьогодні стало відкриття у 1866 р. і виставлення для всенародного прославлення прадавньої чудотворної ікони Богоматері Неустанної Помочі в церкві святого Учителя церкви Альфонса Лігуорі на Есквілінському пагорбку в Римі. Цю чудесну ікону, в якій Пресвята Богородиця прославлена під іменням Матері Неустанної Помочі, можна назвати упривілейовану між упривілейованими, найзнатнішою між усіма. Ця ікона вславилася чудами не тільки в Римі, де численні паломництва почали відвідувати її в церкві святого Альфонса; незабаром її слава загомоніла у всьому світі.

Тільки ця ікона є найбільш чудотворною у всьому світі, лиш цю ікону обдарив Бог надзвичайною чудодійною силою, бо не тільки сама старовинна ікона Божої Матері Неустанної Помочі має чудодійну силу, але теж чудесну силу мають і всі вірні її копії. В короткому часі ці вірні копії тієї ікони, посвячені й обдарені відпустами Святішим Отцем, спроваджували з Риму, щоб виставляти їх для вшанування і прославлення в старовинних катедрах, чудних святинях, парафіяльних і монастирських церквах, каплицях і приватних домівках. У тисячах і мільйонах душ скріпилася честь, любов і довір’я до Богородиці, бо теж незчисленні ласки спливали на тих, що зверталися до Марії з проханням Неустанної Помочі.

Сам Святійший Отець Лев XIII признав, що набожність до Богоматері Неустанної Помочі причинилася до значного поширення звеличення Богородиці, бо в часі трьохденних торжеств

у двадцять п'яту річницю віднайдення і виставлення Святої Ікони обдарив вірних прочан-почитателів Святої Ікони великими відпущами.

Дня 26.IV.1891 року найвищі достойники церкви спішили до церкви святого Альфонса, щоб відслужити Святу Літургію перед Чудотворною іконою, єпископи голосили науки про славу Богоматері Неустанної Помочі, а вірні дуже численно, як ніколи, громадилися перед її престолом, де лиш останнього дня торжества приступило до Святого Причастя 1200 осіб.

1966 р. минає 100 років від виставлення і 1967 р. від коронування чудесної ікони Божої Матері Неустанної Помочі в Римі. Радісні ювілейні торжества обіймуть не лише Рим, але і цілий світ. На наших землях і у нашому народі є багато шанувальників Богоматері Неустанної Помочі. О! Коли б ця книжечка причинилася до розпалення у всіх серцях тієї святої набожності, що запевняє Неустанну Поміч Богородиці.

III. Причина прославлення Чудотворної ікони Богоматері Неустанної Помочі.

Гляньмо, яка це причина. Людській гордості дуже тяжко просити помочі. Бути незалежним від будь-кого, обходитися без чужої сторонньої помочі було і є прагнення багатьох і в наших часах.

Не одній людині здавалося, що так улаштується, так забезпечить своє буття, щоб не простягати руки, не просити ні людської помочі, ні Божої ласки. Але зараз впало нещастя, напасть, біда, холод, голод, важка, здається, невиліковна хвороба, смерть заглянула у вічі, й тоді, очевидно, єдиний наш порятунок – взивати і просити помочі у доброго Бога. Та коли в земських, дочасних справах потребуємо помочі, то в потребах душі ми цілковито залежимо тільки від Бога. „Без мене ж ви нічого чинити не можете” (Йо 15.5), – каже Божественний Спаситель. Свята Церква нагадує нам цю правду словами псалмівця Давида: „Допомога наша в імені Господа, що створив небо і землю” (Пс. 124.8.) Бо ж своїми силами не можемо спастися. Але „Добрий Господь і милосердний” (Пс. 111.4), запевняє нас під присягою, що не відмовить нам потрібних ласк для досягнення вічного спасіння, скільки разів про це проситимемо: „Істинно, істинно кажу вам: чого б ви тільки попросили в Отця, він дасть вам у Моє ім'я” (Йо 16.23).

Так щиро прагне уділяти нам своєї помочі, що наче благає і нагнить нас, щоб ми зверталися до Нього з проханням про поміч: „Просіть і дасться вам, шукайте і знайдете, стукайте та відчинять вам. Кожний бо, хто просить, одержує, хто шукає знаходить, хто стукає, тому відчинять” (Мат 7.7). Наче побоюючись, аби ми не перестали благодіяти про цю поміч, Господь Ісус додає ще таке слово: „Треба молитись завжди і не падати духом” (Лук 18.1).

Часто занедбуємо те благання-молитву, чи то з гордості й зарозумілості, чи з легкодушності й лінивства, чи з малодушності і почуття нашої негідності. Бракує нам помочі, бо бракує прохання про поміч. Просити, молити – значить вже мати Його поміч, вже одержати від Бога. Що ж видумав цей милосердний і ласкавий Господь, щоб змусити нас взивати помочі, якої нам, нужденним, так гаряче бажає дати? Дає нам Матір: „ОСЬ МАТІР ТВОЯ” (Йо 9.10,27). Матір повну ласки і чару, Матір, що вислуховує всі прохання, Матір, що безнастанно хоче нас рятувати; словом, дає нам Матір Неустанної Помочі. Чудотворна Її ікона має завжди унаочнювати і наглядно пригадувати правду про те, що ми повинні безнастанно молити – просити помочі в Матері Божественного Спасителя, безнастанно бажати від Неї рятунку, і що безнастанно будемо його мати.

БОГОРОДИЦЕ І МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!

БОГОМАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ДАЄ ЛАСКУ НАВЕРНЕННЯ ОДНОМУ СЛУЖБОВЦЕВІ

„Твій батько певно теж бере участь у цій місії”, – сказав отець місіонер після сповіді до зажуреної дочки. „О, мій Отче”, – відповіла вона. „Він навіть не думає про те, хоче далі жити у своїй безбожності, вже 30 років не сповідався. На багатьох чудотворних місцях я молила Божу Матінку про його навернення, але марні мої молитви”.

„Але чи ти знаєш Чудотворну ікону Богоматері Неустанної Помочі? Коли б ти знала і молилася до неї, то, думаю, твій батько вже був би навернувся”.

Тут оповів засмученій дочці про чудесні навернення перед Іконою Богоматері Неустанної Помочі і додав: „Сьогодні зачніть дев’ятницю до Богоматері Неустанної Помочі про навернення батька і зашійте в його одіж медалик Богоматері Неустанної Помочі, а він напевно прийде на місію і навернеться”. Так і зробили, але медалик змогли зашити тільки при кінці дев’ятниці.

Того ж дня взяв на себе одяг з медаликом Божої Матері Неустанної Помочі і Пресвята Мати чудесно показала, що вона – Мати Милосердя, (Прибіжище) пристановище грішників. В часі обіду наш службовець був мовчазливий, задуманий, їв мало, порушувався на кріслі, наче б не міг знайти собі місця, відчував, що ціле його тіло здригалось, а в душі чув дивне зворушення. І цей чоловік, що від дитинства не плакав, наприкінці обіду із сльозами в очах запитав: „Прошу, скажіть мені, в котрій годині отець місіонер сповідає?”

„О, місіонер сповідає від 2-ої до вечора, але хто бажає, то в будь-якій годині отець місіонер його висповідатиме”. Коли це почув, сказав: „Іду до сповіді”.

І вийшов. Здивування огорнуло всіх, бо ж він 30 років не сповідався. Але сказав правду, бо сталося чудо Божої благодаті через Божу Матір Неустанної Помочі: щасливий грішник іде до отця пароха і просить побачення з отцем місіонером, бо хоче висповідатися. Отець місіонер з радістю сповнив цей обов’язок. Сльози вдячності для Богоматері Неустанної Помочі навернулись йому на очі, коли побачив коло себе розкаяного грішника, що щиро, зі сльозами, почав і закінчив свою сповідь. Покаяння було стійке. Цей службовець жив до кінця життя правдиво по-християнськи і був великим почитателем Пресвятої Матінки Неустанної Помочі.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ, МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!

Заувага: При кінці цієї книжки є три молитви з відпустами до Божої Матері, Матері Неустанної Помочі. Поручається відмовляти одну з тих молитов після кожної науки.

І. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ НЕВІДДІЛЬНА ВІД ЇЇ ІКОНИ

Наша свята віра вчить нас, що Бог Отець зродив від віків Єдинородного свого Сина, „який, як каже святий Павло, є образ невидимого Бога, первородний кожного створіння.” Тому теж святий Тома Аквінський вчить, що тільки Божий Син є досконалим, вповні вірним Божим образом, а створіння – лише недосконалим Божим образом. Майже на кожному кроці спостерігаємо у створіннях сліди Божої всемогутності, мудрості, доброти, краси. Святий Павло і каже в листі до Римлян, що через сотворені речі можна пізнати могутність і Божество Творця. Святе Письмо каже виразно, що чоловік був створений на образ і подобу Божу.

Читаємо в першій книзі Мойсея „І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її”.

І так святий Тома вчить, що жодне нерозумне сотворіння – не Божий образ, ані не сотворене на Божий образ, бо тільки людина й ангел є сотворені на Божий образ і подобу, і додає цей учитель, що відбитка цього образу полягає на уділенні людині трьох властей душі: розуму, пам’яті і волі.

Людина отримала ці три власти душі, щоб, як її Творець, могла творити образи, бо і не може інакше уживати пам’яті, розуму і волі, як тільки витворюючи образи з того, що піддають її відчуття. Скільки разів думаємо про що, як каже святий Тома, стільки разів витворюємо в собі образ даного предмету з поміччю уяви, що помагає нам розуміти невидимі речі.

Нажаль, відразу після сотворіння світу грішні люди спроневірялися в почитанні належному Богові, до чого дуже причинилася уява. Святий Павло пише: „осустились в своїх мудруваннях і притемнилося їхнє нерозумне серце, заявляючи, що вони мудрі, стали дурними. І проміняли славу нетлінного Бога на подобу, що зображує тлінну людину, птахів, чотириногих і гадів”, і стали ідолопоклонниками. Тому, щоб устерегти Ізраїльтян від ідолопоклонства, промовив Бог до них через Мойсея: „Не робитимеш собі ніякого тесаного боввана, подобищу того, що на небі вгорі, ані того, що на землі внизу, ні того, що в водах під землею. Не падатимеш ниць перед ними й не служитимеш їм, бо Я – Господь, Бог твій.”

Але цей наказ не відносився вже до християн, бо коли „Слово сталося Тілом і замешкало між нами”, то Божий Син власне тому стався людиною, щоб ми мали Його образ перед очима, і щоб гляділи на нього і через це помагали собі в осягненні мети, яку вказує святий Павло: „І так само, як ми носили образ земного (Адама), так носитимем і образ небесного”, то значить, Христа Господа.

Але не лише статуї й образи Спасителя можемо ставити при дорогах і в домівках. Святий Дух від самого початку християнства натхнув вірних, щоб окружали себе образами Богородиці і святих Господніх, чого маємо докази в підземних катакомбах Риму. Святий Тома подає три причини, з-за яких вірні від найдавніших часів почитали образи святих: ”

1. Щоб простенькі і неписьменні люди вчилися – бо образи заступають їм книжки,
2. Щоб таїнства Втілення Божого Сина і приклади святих Господніх ввійшли глибше в нашу пам’ять,
3. Щоб оглядання образів побуджувало нас до набожності, бо вигляд сильніше діє на нас, ніж сухі слова, які чуємо в оповіданні.”

Вже минули часи, коли різні єретики-маркионісти, іконоборці, а пізніше євангеліки виступали проти почитання святих образів. Коли б сьогодні християнин-католик відважився у своїй безбожності сміятися зо святих образів і заявив, що не треба їх почитати, стягнув би на себе церковну анафему.

На Нікейському соборі так сказали отці церкви: „Ми приймаємо святі образи, а на тих, що виступають проти них, накладаємо прокляття. Хто застосовував би висловлювання святого Письма про божків до святих образів, нехай буде проклятий. Хто відважився б ці святі образи називати божками, нехай буде проклятий. Хто відважився б переконувати, що Католицька Церква присвоїла собі колись божків, нехай буде проклятий і т.п.”

Коли сам Господь Бог створив нас на свій образ і подобу і дав нам можливість і здатність творити образи, представляти в зовнішніх формах те, що нас побуджує до живої віри і гарячішої набожності, тоді хто ж з нас не мав би почитати і любити образів, що представляють нам Ісуса Христа, Його Найсвятішу Матір або святих Господніх? Коли шануємо образи, світлини дорогих нам осіб, то чому не моли б ми шанувати образів святих?

Але може хто запитас, чи є десь вірне зображення Богородиці? Нажаль, вірного образу Пресвятої Діви не маємо, „бо і не знаємо лица Пресвятої Діви Марії”, – пише святий Августин.

Учений протопресвітер латеранський отець Іван Хризостом Томбеллі пише такі слова: „Нехай на потіху і на досліджування правди нам послужить висловлювання деяких святих отців, що образи, які маємо, дають нам загальне поняття про чудесну красу душі Богоматері, що, за словами святого Амброзія, „краса Її тіла віддзеркалювала красу душі, була образом Її чесноти”.

Багато поважних авторів, між ними Папа Венедикт XIV, стверджують, що святий євангелист Лука був малярем і намалював образ Пресвятої Діви Марії. Цей образ, на думку поляків, мав би бути тепер на Ясній Горі в Ченстохові. Його у 1382 р. взяв з українського княжого замку в Белзі польський князь. До Белза привезли його з Сільця Полоцького 1270 р. з монастиря святої Єфросинії, княжни Полоцька, котра, будиши ігуменею Сільця, в 1158 р. отримала образ в дарунок від Константинопольського Патріарха в Ефесі.

Італійці стверджують, що цей перший образ Богородиці знаходиться на горі під Болоньєю, або в Римі, в церкві Богоматері Сніжної (Більшої). Є однак поважні автори, що заперечують взагалі існування якого-небудь образу, мальованого святим Лукою. На чудотворній Ченстоховській іконі (припустімо, що вона дійсно мальована святим Лукою) рис лица Пресвятої Богородиці сьогодні вже не можемо пізнати, бо затерлися впродовж віків.

Епископ Пилип Гербет, описуючи образи Пресвятої Богородиці, зображені на стінах підземних римських катакомб, робить справедливу заувагу, що перші християни старалися виразити точні риси лица Богородиці, але, представляючи Її з Божественним Дитятком на руці або з руками, піднесеними до неба, хотіли пробуджувати себе до довір'я в посередництво і заступництво Тої, яку Архангел назвав „Благодатною.”

Особливіша честь, що віддаємо деяким образам Пресвятої Богородиці, зродилася не з якихсь людських, земських причин, але головно із-за чудесної помочі, яку отримували люди.

Божественний Спаситель, щоб доказати, що Він – очікуваний Месія, сказав до учнів святого Івана Хрестителя: „Ідіть, сповістіть Йоана про те, що чуєте і бачите: Сліпі бачать і криві ходять; прокажені очищуються і глухі чують; мертві воскресають...”

Тим самим доказом сьогодні Пресвята Богородиця переконує нас, яка приємна для Неї та набожність, яке миле почитання Її святих образів. Святе Євангеліє не згадує, щоб Пресвята Богородиця за свого життя зробила яке чудо, бо читаємо тільки, що на Її прохання Божий Син перемінив у Кані Галилейській воду у вино. Але відколи почалося сповняти пророцтво: „Ось бо віднині ублажатимуть мене всі роди,” не було християнського народу, серед якого Богородиця не творила б чудес для тих, що прибігають до Її образів, що перед Її образами благають ласки і милосердя.

Дуже багато на світі святинь, в яких славляться чудотворні ікони Пресвятої Богородиці. В Римі є сімдесят, в Месині перед землетрусом 1907 р. було вісімдесят, багато з яких були привезені зі Сходу християнами, що втікали від мусульман. В деяких італійських містах є по кілька і кільканадцять чудотворних ікон, наприклад, в Мілані шість, в Неаполі, Болоньї, Венеції – по дванадцять.

Іспанські католики, змагаючись з італійцями в почитанні Богородиці, мають на своїй землі різні чудотворні ікони; лише в самому Мадриді нараховується їх аж тридцять. Франція, коли б не революція, що знищила дуже багато церков, була б переповнена чудотворними іконами.

Також й Англія, що називалася колись „Посагом Марії”. Німецькі і скандинавські краї, тепер зматеріалізовані, мали величаві святині, в яких у XVI столітті знищено і спалено дуже багато чудотворних ікон.

В нашій бідній батьківщині практично немає місцевості, церкви (якщо ще не знищена чи не перетворена на клуб або склад), де нарід не почитав би чудотворного образу Богоматері. Від віків славилися чудотворні ікони Богородиці в Гошеві, Зарваниці, Почасві (у Василянському монастирі), Тернополі, Львові та інших місцях. Здавалося б: якщо стільки є чудотворних ікон, то даремно було б їх помножувати. Однак інакше судить цей, що сказав: „Бо хто має, тому дасться, і він надто буде мати”. Сто років після виставлення чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі в Римі і після поширення копій-правдивих відбиток ікони по всіх краях світу, майже всюди уряджено престоли з Чудотворною іконою Божої Матері Неустанної Помочі. Бо, як пише святий Омер: „Вірні завжди одержують ласки перед самими чудотворними іконами і лиш у цих місцевостях, де вони знаходяться. Однак у тому загальному правилі Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі – великий виняток.

З церкви святого Альфонса в Римі Її наймилосердніша могутність досягає всіх, навіть у найдалших частинах земської кулі. Вірні копії цієї Чудотворної ікони виставлені в різних церквах світу; маючи цю саму чудодійну силу, сталися посередніми джерелами прещедрих благодатей”. Звідси випливає висновок, що це воля Найвищого, щоб набожність до Божої Матері Неустанної Помочі була пов’язана з почитанням тієї ікони.

Підтверджують це і слова Святої Церкви, бо в літургійній молитві на празник Божої Матері Неустанної Помочі читаємо: „Всемогутній і милосердний Боже, Ти, що дозволив особливою набожністю почитати образ Божої Матері Неустанної Помочі...”, і в другій такій молитві: „Господи Ісусе Христе, Ти, що дав нам Свою Родительку, якої славний образ почитаємо за Матір готову нам безнастанно помагати...” Отже бачимо, що свята Столиця злучила набожність до Божої Матері Неустанної Помочі з Її образом, почитаним під тією назвою.

Закінчуючи цю науку про справедливість почитання святих образів, отже й образів Пресвятої Богородиці, звернімося до Її образу, в якому Вона прославлена як Мати Неустанної Помочі.

Маючи розважати історію тієї прастарої Чудотворної ікони, просімо Бога в тих часах, коли найбільше потребуємо помочі з неба, щоб наші серця були наповнені особливою набожністю до Божої Матері Неустанної Помочі. Відмовляймо до Неї щоденно наступну молитву:

Господи Ісусе Христе, Ти, що дав нам свою Матір, якої славний образ почитаємо за Матір, що готова нам завжди помагати, спричини це, п р о с и м о, щоб ми, взиваючи ревно Її Материнської помочі, заслужили безнастанно дізнавати овочу Твого Відкуплення. Ти, що живеш і царюєш на вічні віки. Амінь.

Богомати і Діво, Твою славу торжествуєм, Твоїєї помочі випрошуєм, Твій чудотворний образ почитаєм, Ти Мати благодатна, Ти надіє світу. Нашими молитвами не погорджуй, з наших нужд і бід все визволяй нас. (Тропар Божої Матері Неустанної Помочі)

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИПРОШУЄ БЛАГОДАТЬ НАВЕРНЕННЯ ГРІШНИКОВІ, ЩО ВТРАТИВ ВІРУ

В часі святої місії в Лімі, столиці Перу, прийшла до місіонера одна поважна громадянка і скаржилася на свої нещастя, бо її муж-безвірок навіть тепер, у часі місії, не думає про навернення.

- Не сповідався навіть перед вінчанням. Я просила його, щоб тепер, під час місії подумав про свою душу і пішов до сповіді, але то так наче б я говорила до стіни.

Місіонер, вислухавши всього, дав нещасній жінці медалик Божої Матері Неустанної Помочі і просив, щоб вона дала цей медалик мужеві і переконала його, аби кожного вечора відмовляв три „Богородице Діво”...

- Коли муж це сповнить, – додав місіонер, – то ще перед кінцем місії прийде до сповіді, бо я певний, що Богомати Неустанної Помочі не відмовить йому тієї благодаті.

Наступного дня знову прийшла ця громадянка і казала, що не мала відваги дати мужеві цього медалика, але вложила його йому під подушку і сама відмовила за нього три „Богородице Діво...” Пресвята Мати прийняла те мале прохання і змилосердилася над її нещасним мужем. Рано муж зраджував внутрішнє занепокоєння. Щоб полегшити собі, сказав до жінки, що не пригадує подібної до попередньої ночі:

- Дивні речі діялися кругом мене. Всю ніч снилися мені чорти, мені здавалося, що диявол крутиться біля мого ліжка. Снилось мені, що бачу прокляті душі в пеклі, які не хотіли служити Богові. Мені здавалося, що всі мої гріхи стали навколо мене. Не хочу далі жити в такому стані, спробую висповідатися.

І дійсно, Пресвята Мати вчинила чудо над тим бідним грішником, бо оце той, що вже навіть забув, скільки років не був у святій Сповіді, висповідався із щирим жалем. Отримавши розгрішення, здавалося йому, що наново на світ народився. Його щастя збільшилося, коли разом з іншими приступив до спільного Святого Причастя. При виході з церкви зустрівся із своїм другом, який, побачивши радість на його обличчі, а не знаючи причини, сказав:

- Мені здається, що ти виграв велике багатство на лотереї, бо ти такий задоволений.

- Так! – відповів навернений, – я виграв дуже велике багатство, безмірно велике, бо сьогодні я одержав Мого Бога. Від першого святого Причастя Він не вступав до мого серця. Сьогодні я його віднайшов і вірю, що вже ніколи Його не опущу.

І дійсно, вже більше не стратив Господа Бога, бо був вірний щоденній молитві до Божої Матері Неустанної Помочі й одержав благодать витривання аж до смерті.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпущу).

II. МІСЦЕ, ЧАС І СПОСІБ НАМАЛЮВАННЯ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Коли оцінюємо вартість образу, питаємося, чи він вірно представляє нам риси лица, постать особи, якої портретом мав би бути, звертаємо увагу, чи виконаний артистично, згідно з правилами малярського ремесла, оцінюємо навіть його зовнішній вигляд, бо багата орнаментика, гарні рами, прекрасна риза, прикрашена цінними каменями корона підносять вартість образу. За дорогоцінний вважаємо той образ, що походить з давніх часів, з далеких сторін і має свою історію – цікаву, величну, чудесну.

Щодо Ікони Божої Матері Неустанної Помочі, то не можемо знати, чи це вірний портрет Христової Матері. Ікона, що сьогодні знаходиться в Римі, не має багатих і дорогоцінних прикрас; увесь уклад – в строгих лініях (Візантійської) грецької школи; гарна, дихає ідеалом віри і побожності, але немає підстав, щоб вважати її за архитвір іконописного мистецтва. Саме завдяки походженню і своїй історії чудотворна Ікона Божої Матері Неустанної Помочі є дорогоцінна і становить величезну вартість.

Знаючи, чим була ця ікона, важко побороти почуття пошани і набожності, що будяться до Неї. Коли запитавмо звідкіль походить ця чудотворна ікона, то почуємо відповідь: „Із Сходу”, Те, що сказали в Єрусалимі три царі: „Видіхом бо зізду Єго на

востоці”, можна би сказати і про нашу чудотворну ікону, бо на сході найперше Її побачили і почитали.

Схід – це колиска людського роду і колиска християнства. На сході є Назарет, де „Слово плоть бисть і вселися в Ни”; Вифлеєм, де Марія повила Свого Сина; там Єрусалим, де Ісус помер, воскрес, вознісся до неба і зіслав Святого Духа. На Сході апостоли почали проповідувати правдиву віру. Святий Петро, заки удався до Риму, заснував свою столицю в Сирійській Антіохії. На сході громади мучеників ішли в змагання з святыми Ігнатієм і Полікарпом, з святыми Катериною і Анастасією. Там залюднювалися пустині монахами – послідовниками святого Павла, святого Антонія, святого Іларіона і святого Макарія.

На Сході жили ті святі борці – Атанасій, Іван Золотоустий, Василій, Кирило, Григорій, бо боролися за святу Віру, що ясно представили науку об’явлених правд про Пресвяту Трійцю, про Божество і Чоловіцтво Христа, про дівственне материнство Богородиці, які на вселенських Соборах були проголошені світові, як догми нашої святої Віри.

На Сході теж були численні найдорогоцінніші святі ікони, а як деколи переносили їх на Захід, приймали їх тут з великою почесною й оточували особливою набожністю. Із Сходу походить і наша Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі, чого непохитним доказом є грецькі букви на іконі, а також поважний характер особи Богоматері і Божественного хлоп’яти. Знавці стверджують, що походження ікони – XII століття, коли малярі-іконописці писали свої твори на дошці, а не на полотні, і фарбами, розведеними не у воску, а в оливі.

Хто, який іконописець і де намалював ікону Божої Матері Неустанної Помочі дотепер залишається невиясненим, і дуже сумнівно, чи довідаємося колись про ці подробиці. Але тому, що ікона походить із Сходу, можемо припускати, що творець тієї ікони довершив свій твір в той спосіб, в який тоді малювали святі образи. А діялося це зовсім інакше, ніж тепер.

Сьогодні і найліпші митці малярського мистецтва мають багато різних способів, щоб собі полегшити і прискорити технічне виконання свого твору. А коли образ завершений, стоять готові фабричні будинки, щоб архитвори митця розмножувати – у різному форматі, як фотознімки, фотодруки, олеодруки і т.п., в довільній кількості.

В давнині небагато було малярів і малярське мистецтво коштувало мозольного труду і довгого часу. Осередки малярського мистецтва знаходилися по монастирях, де існували ці славні „scriptoria”, в яких перед винаходом друку один, і другий, і десятий монах майже ціле життя посвячував, щоб з мурашиною пильністю переписувати пергаментові зводі. В монастирській келії жили теж монахи-іконописці, що малювали святі образи, але в який спосіб?

За свідченнями ученого отця А. Маріскаля, коли монах брався до малювання святої ікони, вся монаша спільнота – „братія” відправляла молитви, щоб Господь Бог благословив в довершенні його діла. Дошка – звичайно кипарисова для малювання святої ікони – була посвячена і полита святою водою. До фарб домішували порошок з мощей святих Господніх. Сам іконописець приготавлявся до своєї праці страшними постами, а виконував її звичайно на колінах, у безнастанній молитві. Іконопис однієї ікони тривав дуже довго, не раз роками... В той спосіб довершена ікона вважалася святою і поводитися з нею, як з святим предметом.

Власне з тієї причини покривали на Сході ікони „ризами” з цінного металу, прикрашеними дорогими каменями, бо, як зауважує отець А. Маріскаль, ці ризи мали не стільки прикрашувати ікони і хоронити від знищення, скільки захоронювати від дотику непосвяченої руки. Ікона, наче святі мощі, була оправлена в цінні ризи.

Нема сумніву, що Чудотворна ікона Божої Матері Безнастанної Помочі, яку почитають сьогодні в Римі, була якраз в той спосіб намальована на Сході. Хоч дотепер є виставлена в церкві святого Альфонса в такому стані, в якому дня 12.I.1866 р. з указу Папи Пія IX прийняв генеральний настоятель Отців Редemptористів отець Миколай Маврон від Отців Августинців

з монастиря Богоматері в Постеруля в Римі, тобто без „риз”, то однак на Сході була колись прикрита „ризами”, на що є безсумнівні докази. Ось що пише один з Отців Редемптористів, присутніх в Римі при передачі Отцями Августинцями чудотворної ікони про стан тієї самої ікони: „Ікона, хоч старинна, не потерпіла жодної більшої шкоди. На задній стороні черви сточили трохи дерево. Більше потерпіла ікона із-за людської необережності, бо крім маленьких цвяшків коло голови Богоматері і Хлоп’яти Ісуса, вбитих для прикріплення корон і прикрас, ікона, нажаль, була ще продірявлена двома грубими цвяхами, очевидно, щоб з другого боку прикріпити рами. Ті не надто великі ушкодження художник знаменито направив.”

Що за радість буде для жертвенної душі, коли побачить у небі Божу Матір, прикрашену Її жертвами. Правда, не всі маємо дорогоцінні речі, що могли б їх зложити в жертві Марії, але з любови до Неї, на Її честь, відректись якогось прив’язання до гріха, якогось недбальства у виконанні своїх обов’язків, а особливо відректись сорому, щиро визнаючи гріхи на сповіді – це може кожний з нас.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ОЗДОРОВЛЯЄ І НАВЕРТАЄ

Одного дня до взірцево улаштованої лікарні, яку обслуговували монахині, привезли якусь пані, що мала піддатися болючій і непевній операції. Коли тільки побачила монахиню, почала проклинати, бо не могла знести монашої одежі. Уложено її в кімнаті, де висів хрест. Глянула на образ Розп’ятого Спасителя, почала богохулити і сказала забрати хрест. Потім посипалися богохульства проти Господа Бога, що зсилає на неї такі великі і довгі терпіння. Вкінці заспокоїлася, порушена добротою і любов’ю монахині. Одного дня сказала до неї сестра, що її обслуговувала: „Ви, пані, відпихаєте від себе Бога, але хіба тієї доброти Матері Марії не відкинете від себе.” А була там фігурка Пресвятої Богоматері. Дещо пізніше запитала сестра хвору, чи не хотіла б відмовляти дев’ятницю до Пресвятої Богородиці про одержання благодаті, якої найбільше прагне. „На це радо годжуся”, – відповіла хвора. І дійсно, ця бідна душа почала молитися. При кінці дев’ятниці сестра сказала хворій:

- Хочу сказати вам, пані, що і я відмовляла цю дев’ятницю за ласку щасливої операції для вас.
- Я вам дуже вдячна за це, – відповіла хвора.

Тоді сестра почала молитися до Божої Матері Неустанної Помочі за ласку навернення хворої й обіцяла пам’ятну жертву (votum) для ікони Божої Матері Неустанної Помочі за подяку. Після тієї другої дев’ятниці до Богоматері Неустанної Помочі, відважилася сестра сказати хворій про святу сповідь. Хвора дещо противилася, але Богомати Неустанної Помочі довершила свого діла милосердя. Хвора відважилася на сповідь, правдиву щирю сповідь, що була основою справжнього навернення і правдивого християнського життя.

Пресвята Мати виявилась такою милосердною для неї, що оздоровила її не лиш на душі, але і на тілі. Операція пройшла щасливо. Оздоровлена, довідавшись про обітницю сестри, сама з радістю взяла на себе цей приємний обов’язок і жертвувала для чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі гарний дар на пам’ятку подяки – золоте серце, яке одним голосом більше свідчить про милосердя Найсвятішої Матері, що Вона розливає через свою чудотворну ікону Неустанної Помочі. Щаслива душа, що в усіх потребах завжди прибігає до Непорочної Богородиці Діви Марії, бо її довір’я ніколи не буде порушене.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту).

ІІІ. ПЕРВОВЗІР ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Ікона Божої Матері походить із Сходу, однак не можна ствердити, в якому монастирі і який монах іконописець XII століття намалював її. Одне здається бути певним, що ікона, яку найбільше почитали на Сході від найдавніших часів, була первовзором для монаха-іконописця, а наша ікона Божої Матері Неустанної Помочі це її копія.

Непохитний консерватизм – знаменна риса Східної Церкви; не видно там цього розвою, що у Західній Церкві. Дух береження опанував обряд, церковне життя, не допускаючи жодних змін і новостей. Відносилося це напевно і до іконографії-малярства.

І коли у нас часто відтворюються з набожністю славні старі образи, то на Сході малярі-іконописці майже завжди взувалися на славних, старих, чудесних іконах. Правдоподібно і монах-іконописець, що малював ікону Божої Матері Неустанної Помочі, взувався на одній з дуже почитаних на Сході чудотворних, і дуже можливо, що відтворив найславнішу і найбільш почитану ікону Богородиці, звану „Одигітрія”. Для духовного піднесення гляньо на історію цієї славної ікони, котру близько тисячу літ почитали у Константинополі. Але щоб зрозуміти, як почитали ікону Богородиці Одигітрії, пригадаймо собі, чим був Константинополь в історії Божої Церкви.

У 1913 р. Папа Святійший Отець Пій Х, оголосив Ювілей, щоб вірні дякували Божому провидінню за опіку над католицькою церквою, за те Боже світло-натхнення дане в 313 р. цісареві Константинові Великому відкликати і скасувати в Мілані антихристиянські едикти й признати повну свободу Христовій церкві. Той сам цісар Константин, син святої Олени, заснував у 330 р. другу столицю своєї держави у Візантії – Константинополь, і туди переніс свій осідок. Справді, Рим не перестав бути столицею держави, але повстали два цісарства – Західне і Східне. Покидаючи Рим, цісар залишив Папі більшу свободу в заряді Церквою.

Віднова старого цісарства в дусі чистої християнської правди в Константинополі спричинила б чудний розвій і поступ на Сході, коли б східні цісарі не попирали аріянську ересь. Єретицтво породило в нутрі Східного цісарства нищівного хробака – зародок релігійних спорів, які упродовж віків роздирали і дробили Візантійську державу. А до того, наслідники Константина видвигали право, щоб в одній особі злучити владу цісаря й архієрея, подібно, як було у поганському Римі, де володар був „імператор ет понтіфекс”. Цезаро-папізм заволодів Сходом. Константинополь був спочатку звичайною єпископською столицею. Але, коли місто стало цісарською столицею, то єпископство набуло більшого значення: єпископи претендували на патріаршу владу, а їхні впливи сягали далеко. З часом магометани відірвали від християнства цілі провінції з арабами і ефіопами, але Східна Церква зате поширила свій вплив на землі, замешкані народами слов'янськими, фінськими, іллірійськими, і вкінці далеко Русь-Україна прийняла Христову віру і Візантійський обряд з Константинополя. Ці народи, хоч безпосередньо не підлягали цісарству й візантійському патріархатові, хилились однак в бік Константинополя, і що-небудь було над Босфором добре чи зле, розходилося далеко, закорінювалося на всьому Сході.

Не будемо слідити, в який спосіб запанувала тут хвороба роздору-роз'єднання, але звернемо увагу на ті святі часи, коли держали цісарську владу такий Теодозій або Юстиніян, а на Візантійській столиці засідали святий Йоан Золотоустий або святий Герман.

Тоді почитали в Константинополі Чудотворну ікону Богородиці Одигітрії. Та свята Ікона була знана на цілому Сході, і вона могутньо причинялася до розбудження у вірних особливої набожності до Богородиці. Вплив столиці Східного цісарства походив у великій мірі з величавості, з якою відбувалось візантійське Богослужіння в чудних святинях Константинополя. Місто мало численні церкви, збудовані і прикрашені з правдиво східним

багатством. Найкраща була церква святої Софії, тобто Божої Мудрості, збудована Константином В., прикрашена Юстиніаном; така повна величі і багатства, що подивом захоплювала відвідувачів і сьогодні тяжко повірити захованим описам тієї святині. Хоч небагато літ чудотворна ікона Божої Матері Одигітрії була у святій Софії (не знаємо, де була перед тим), то варто пізнати, що наочний свідок і історик другого Хрестоносного походу 1202 р. Одон де Деніель пише про церкву святої Софії. Цей опис дає нам можливість пізнати, якою почесною окружали ту святую ікону в Константинополі.

„За подвійною галереєю, опертою на мармурових колонах, – читаємо в описі, – відчиняється вхід до святині через дев'ять брам, прикрашених в багаті інкрустації (викладання) із слонової кості, з бурштину, з цінних металів, із славними серед народу дверима, викладеними за переданням деревом з Носового корабля. Середина святині довга 240 стіп, широка 213 стіп, представляла здивованим очам нагромаджені скарби всякого мармуру, порфіру і граніту.

Стовпи походили з найславніших поганських святинь, стіни та склепіння покриті мозаїкою, на стовпах, подібних до високих веж, возносилися копула на висоті 180 стіп з 24 вікнами, через які вливався до святині ясний блиск східного сонця.

З мармурової підлоги виростали, наче дерева, стовпи із щирого срібла, кругом яких палали тисячі різнокольорових світил, у срібних лампах, завішених під склепіннями у вигляді кораблів. Поміж луками ясніли многораменні жирандолі, а канделябри, уміщені у вигляді хреста, пригадували осліпленому оку великий знак спасіння, що світить серед темряви цього світу.

По стінах, по колонах, по стовпах були розвішані незчисленні свічники, що, запалені в святочні дні, заливали наче морем світла ціле нутро святині. Понад пюпітром над дашком був уміщений великий золочений хрест, вагою сто фунтів, викладений перлами і дорогим камінням.

Між алтарем і храмом, на довгій балюстраді стояло 12 покритих сріблом стовпів, на яких стояли статуї Спасителя, Богоматері, Ангелів, пророків, євангелістів.

В самому святилищі за дверима, обвішаними коштовними килимами, возносився вилитий із золота престол на щирозолотих колонах, прикрашений перлами та діамантами. Над престолом возносився срібний балдахин з золотим капітелям, прикрашений теж золотими ліліями, а на самому верху – сяючий дорогим камінням хрест. Престол патріарха і крісла для семи духовних асистентів були покриті золоченим сріблом. В скарбниці церкви святої Софії знаходилося незчисленна кількість чаш, святої посуду, золотих і срібних дзбанків і мийниць, 4000 покрівців до чаш, тканих перлами і дорогим камінням, 24 книг Євангелій у золотій оправі і з золотими клямрами, 60000 канделябрів з щирого золота, сім золотих хрестів вагою по сто фунтів і т.д.”

В тій то святині, якої жодна церква не перевищала і не знати, чи коли перевищить у величі, багатстві, якийсь час почитали ікону Божої Матері Одигітрії – найбільш чудотворну ікону, яка колись існувала.

Історики, що писали про Візантійське цесарство, згідно з істориками Східної Церкви прославляють тріумфи, які відбувалися в Константинополі в найкритичніших хвилях його існування (а був він тридцять разів в облозі і сім разів здобутий) за особливою помічню Чудотворної ікони Божої Матері Одигітрії. Отці і Учителі церкви в своїх науках пишуть про цю славу ікону.

До стіп вівтаря, в якому знаходилася ікона, тиснувся вірний нарід день і ніч, щоб випросити собі благодать. Тут цесарі, йдучи на війну, поручалися опіці Богородиці; тут після війни складали подяки, бо Марії приписували перемогу. Давне передання Східної Церкви промовляє за тим, що святий апостол Лука намалював цю ікону. Що важніше, три праведні патріархи – Йов Олександрійський, Христофор Антіохський і Василій Єрусалимський,

наражаючись на мучеництво, вислали до цісаря Теофіля (одного з іконоборців) письмо, в якому заклинали цісаря не нищити принаймні ікони Божої Матері Одигітрії, бо, як відомо, цю ікону малював святий Лука за життя Марії і Вона сама бачила ікону і сказала: „До тієї ікони прив'яжу мою опіку.” Цю ікону залишив святий Лука в Єрусалимі, в домі, де померла Пресвята Діва Марія. Метафраст стверджує, що святий Лука возив із собою цю ікону, де лиш проповідував Євангеліє, щоб більше душ навертати тією іконою, ніж своїми словами.

Невідомо, якого року переведено цю ікону з Єрусалиму до Константинополя. Одні автори пишуть, що свята Олена дарувала цю ікону Константинові, інші держаться ствердження високо оціненого історика Теодора Лектора (його твори були читані на Другому Нікейському Соборі), що ікона дісталася до Константинополя щойно за часів святої Пульхерії. Збудувала вона у столиці три величаві святині на честь Пресвятої Богородиці і помістила Чудотворну ікону в церкві Божої Матері Одигітрії. Однак незадовго ікону було перенесено до величавої церкви в дільниці міста званій Влахерна, де вона вславилася надзвичайними ласками.

Насамперед Пресвята Богородиця явилася двом сліпцям, сама привела їх до тієї церкви, де повернула їм зір. Численні автори кажуть, що завдяки цим двом чудесам ікону було названо „Одигітрія”, що в перекладі з грецької мови означає „Провідниця”.

Незабаром поблизу церкви у Влахерні забило джерело, водою з якого Пресвята Богородиця повертала хворим здоров'я. Це джерело було знаком для патриція Льва, що скоро стане цісарем, що і здійснилося. Цісар Юстиніян переніс чудотворну ікону до нової святині. В цій церкві, як описує отець Прокоп Кап., бездітна жінка Анна одержала обітницю, що народить сина, а тим сином був Стефан, що в обороні честі, належної Богородиці, віддав життя в Константинополі. Тут святому Романові Сладкопівцеві з Влахерни об'явилася Пресвята Богородиця, подала йому з'їсти містичну (духовну) книгу й обдарила його поетичним духом, якого ужив, укладаючи прегарних пісень на славу Божої Матері Одигітрії.

Кожної п'ятниці перед вечірнею заслона над святою іконою сама в чудесний спосіб відслонялася і в суботу після вечірні сама заслонялася. Це чудо повторювалося кожного тижня перед великою масою зібраних вірних. В часі панування цісаря Геракла бачили, як з тієї церкви виїхала Богородиця на чудному коні, щоб перемогти персів й аварів, що облягали Константинополь. В тому самому часі патріарх Сергій, що був тоді ще в злуці з Апостольською Столицею, обніс святую ікону Божої Матері Одигітрії із святыми хоругвами і з нарядом по місті. Не раз цісарі брали цю чудотворну ікону на поле бою, і так як ізраїльтяни Кивотом Завіту, заскривалися Нею в часі битви. Після перемоги цісарі, як, наприклад, Василій Іван Цимжкий, Іван Кармен, ішли покірно за возом, на якому проводжали ікону до церкви. За цісарства і патріархату латинського, що тривали 57 літ, перенесено ікону до церкви святої Софії. Тут не була довго, бо венеціанці забрали її до своєї церкви в дільниці міста, званій Пантократор. Але і тут не довго побула, бо венеціанці видали її грекам. Вже в тих часах запанувало в Константинополі роз'єднання з Католицькою Церквою, а Божа Мати Одигітрія перестала опікуватись Східним Цісарством відірваним від Католицької Церкви, щонайменше не можна дочитатися про особливе довір'я в її опіку серед цісарів XIII століття, коли магометани почали зближатися до столиці. Очевидно, Пресвята Богородиця не могла опікуватися державою, ворожо налаштованою до єдності з Христовою Католицькою Церквою і до Петрового наслідника – Папи.

Що ж сталося з іконою Божої Матері Одигітрії після турецької окупації Константинополя?

Отець Андрій Гольдоновський, паулін, описав, в який спосіб одержав цю ікону український галицький князь Лев і умістив її в своєму замку в Белзі; як опісля князь Володислав Опольський хотів відвезти ікону до Ополя, але в дорозі віддав її отцям паулінам на Ясній Горі у Ченстохові. Отці Домінікани стверджують, що вони мають цю ікону в своїй церкві святого Петра на Пері – християнській дільниці теперішнього Константинополя.

Після довгих археологічних дослідів отець Маріскаль є переконаний, що саму ікону Божої Матері Одигітрії мусульмани спалили. Каже однак, що напевно і до нас дійшли копії тої славної ікони, намальовані східними монахами. Вкінці додає, що ікона Божої Матері Неустанної Помочі в Римі – це копія ікони Божої Матері Одигітрії.

ВРЯТОВАНА ЧЕСНОТА, ВРЯТОВАНА РОДИНА

Ось лист одного монаха із Сирії до свого настоятеля: „Один з наших приятелів має образ Божої Матері Неустанної Помочі, що одержав ще від свого діда, як найдорожчий спадок. Цей його дід, виїжджаючи з Італії в минулому столітті до Константинополя, забрав цей образ як свій найдорожчий скарб, а перед смертю віддав його своєму внукові. Теперішній властитель цього образу, а наш приятель, мав дуже гарну дочку, на яку звернув увагу один турецький паша. Коли батько це спостеріг, постановив шукати безпечного захисту в дальших сторонах; в цьому наміренні помолився перед улюбленим образом Божої Матері Неустанної Помочі. Після цього опівночі почув великий тріск у сусідній кімнаті. Зірвався зі сну, думаючи, що це напад, але нічого не було – був спокій. Все-таки, неспокійний, пішов до своєї Потішительки Богоматері Неустанної Помочі, щоб поручити себе і родину. Із здивуванням побачив, що образ, хоч цілий, впав на землю не знати з якої причини.

Зрозумів ясно, що це пересторога до негайної втечі. Незважаючи на супротив родини, негайно виїхав до Смирни, забираючи з собою улюблений образ Божої Матері Неустанної Помочі. Наступної ночі після виїзду, паша з декількома десятками озброєної ватаги оточив дім, виломив двері і вже певний, що має нещасну жертву, дочку нашої родини. Розлючений невдачею, послав гінців за втікачами. І дійсно вислідив нашу родину в Смирні. Паша тріумфував, що жертва не втече вже з його рук. Однак поки паша з озброєною бандою прибув до Смирни, Найсвятіша Мати знову перестерегла зажуреного батька. Серед ночі почув нагло надзвичайний тріск. Встав, нічого не спостеріг, пішов перед свій улюблений образ Божої Матері Неустанної Помочі, знайшов його на своєму місці, тільки гарна рама з образу впала і лежала без ушкодження на землі.

Знову стало йому ясно, що це знак до дальшої втечі. Негайно зібрав родину і з своїм улюбленим образом Божої Матері Неустанної Помочі сів на корабель, що плыв до Сирії. З корабля побачили пожежу дому, з якого тільки-но вийшли. Жорстокий паша, не знаючи, що родина вийшла з дому, з помсти підпалив дім.

Коли задуманий батько глядів на дим й вогонь, капітан дав знак і корабель відплив до Сирії. Так, отже, ця родина, – кінчить свій лист монах, – приїхала сюди щасливо і живе спокійно під опікою Божої Матері Неустанної Помочі.”

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту).

IV. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ НА ОСТРОВІ КРИТ

Ікона Божої Матері Неустанної Помочі походить із Сходу, хоч і не можна точно означити, в якому монастирі і за яким взірцем була намальована.

Безсумнівно, певні відомості про ікону маємо доперва з кінця XV ст. завдяки славному проповідникові отцю Кароччі Т. І., який в 1715 р. в своїй проповіді в Римі розповів історію ікони Божої Матері Неустанної Помочі від XV ст. У своєму оповіданні покликався на два вірогідні свідоцтва, а саме на історію ікони Івана Беріхена, видрукувану в Римі 1502 р., і на пергамент, що є в архіві (Śurātṇica) церкви святого Матея, де почитано цю ікону продовж чотирьох століть, в якому списана історія чудотворної ікони в латинській й італійській мові.

З оповідання отця Кароччі довідуємося, що ікона Божої Матері Неустанної Помочі була привезена з Криту до Риму. Пізнаймо острів Крит і ці причини, із-за яких вивезено з неї святу ікону.

Крит – це найкращий острів Середземного моря. В найдавніших часах називався Темхінія, а сьогодні Кандія. Господь Бог особливим способом благословив мешканців цього острова. Управляли вони пшеничну землю, багату в виноградники і щедро покриту фіговими, помаранчевими, оливковими і мигдалевими деревами. Було на Криті багато купців, що торгували плодами острова, а до пристаней Криту припливали кораблі з Європи, Азії й Африки. Але, нажаль, добробут і багатства не зблизили, а віддалили мешканців острова від Бога. Жидівський історик Йосиф Флавій пише, що деморалізація і розпуста на Криті дійшла до небувалого ступеня навіть серед поган.

Святий Павло, пишучи до Тита, наводить гіркі докори, які робив критянам їхній власний земляк поет Епіменід, що його вони вважали за пророка. Але в цьому самому листі святий апостол пише: „Коли ж явилася доброта і чоловіколюб’є Бога, нашого Спасителя, не із-за діл справедливості, які ми сповнили, а по своєму милосердю спас нас”. Дійсно, сповнилися ці слова на Криті, бо, незважаючи на надуживання Божих дарів розгнужаної розпусти на острові, Господь Бог в своєму милосерді дарив критян ще більшим милосердям.

З Божого натхнення сам святий апостол Павло приніс їм світло віри. Однак навернення розпусних поступало повільно. Святий Павло, змушений нести Євангеліє іншим народам, виїжджаючи, залишив свого улюбленого учня Тита, як першого єпископа на Криті.

В одному із своїх листів так відзивався святий Павло до Тита: „Тому я лишив тебе на Криті, щоб ти впорядкував до кінця те, що залишилось, і настановив по містах пресвітерів, як я був тобі заповідав”. До сьогодні показують серед руїн міста Гортини на Криті руїни церкви, збудованої колись святим Титом.

Праця і жертвність святого Павла і його учня Тита видали з часом щедрі плоди. Зацвіла на Криті Христова віра, все населення прийняло святе хрещення, засновано на острові дві єпископські столиці. Як довго митрополит у своїй столиці Гортині належав до римського патріархату, доти розквітало християнство на Криті. Та коли цісар Лев Ізаврицький наказав критським єпископам прилучитися до Константинопольського патріархату, критяни перейнялися духом грецького роздору. Бо, оскільки перенесення цісарської резиденції над Босфор розв’язало руки Пап в правлінні Божою Церквою на Заході, остільки відсунуло Схід від солодких овочів Христового розпорядження, який віддав ключі Божого царства не цісарям, але святому Петрові і його наслідникам – Римським Папам. Константинопольські патріархи, з малими винятками, щоб подобатися своїм володарям, дозволяли їм мішатися до управи церквою, обсаджувати єпископські столиці своїми фаворитами, дуже часто непевними щодо святої Віри, і так тратила Церква самостійність влади, даної їй Христом. Поволі дозрівав роздор, що сумно закінчився за патріархів Фотія і Керулярія повним роз’єднанням Христової Церкви. Вище духовенство довершило роздор, а нижче – перестало бути сіллю землі, не маючи доброго проводу і прикладу. Улягаючи могутнім світу в справах церкви і віри, що самі були без віри і чесноти, не мали сили й охоти боротися з неморальністю і розпустою.

„Як неспроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградині.” Так і та гілка – Східня Церква, відтята від пня Христової Церкви, ослабла, завмерла. Цісарі і царі дарили Східню Церкву і її духовенство опікою і багатствами, але не могли дати їм надприродних багатств і Божих благодатей, бо тільки апостолу Петру і Його наслідникам Папам сказав Христос: „Паси ягнята мої, паси вівці мої”.

Розірвавши з Апостольською Столицею, здержав Схід доплив Божих благодатей, якими Господь Ісус Христос вивінував свою Церкву. Брак Божих благодатей провадить душі до морального застою.

Скоро Схід застряг у багні неморальності і розпусти. Історик Другого Хрестового Походу, що описав велич і багатства церкви святої Софії і розкіш столиці над Босфором, осудив одночасно мешканців Константинополя. „Тут, – каже Одон де Деніль, – люди живуть без справедливості, скільки є багатих, стільки самовладних панів, скільки убогих, стільки злодіїв. Проступок не знає тут ні страху, ні сорому, не має закону повздержати злочину, ані суду, ані власті, що б про це журилась. Це місто, що у всьому горує і як перевищує всі міста своїм багатством, так ще більше перевищує їх своїм зіпсуттям”.

Справді, Одон де Деніль описує оплаканий стан самого Константинополя, але чи ж не відомо, що міста провінції стараються з усіх сил дорівняти, а то і перегнати свою столицю, особливо у всіх проступках неморального життя, бо приклади міст і містечок – це товчок до не одного проступку людей на селі. Розпуста знад Босфору дійшла і до острова Крит і поволі знищила мозольну працю апостолів святих Павла і Тита: „Останні речі критян, вже не поган, але відступників, сталися гірші ніж перші”.

Але Божа рука зависла над Сходом і Критом... Іслам, Божий бич почав шаленіти насамперед в Аравії, а 20 років після смерті Магомета (632 р.) зайняли мусульмани Палестину, Сирію і Єгипет, наступного століття – Північне узбережжя Африки, IX століття, після зайняття Малої Азії, стали під мурами Константинополя.

Впродовж довгих літ, бо цілих шість століть, Господь Бог милосердився над Східнім цісарством. Греки мали досить часу, щоб опам'ятатися і признати владу Христового Намісника. Але греки ужили цього часу, щоб дальше грузнути у своєму засліпленні. Коли в першій половині XV ст. приїхав з Риму до Константинополя наш Кардинал Ізидор, то почув заяву народу, що приємніше було б їм бачити в церкві святої Софії мусульманський торбан, ніж римського кардинала. Скоро сповнилося те бажання, бо 1456 р. турки здобули місто і церкву святої Софії замінили на мечеть.

Острови на Егейському і Середземному морі один за одним переходили під панування турків. Крит може найдовше опирався, завдяки Венецькій Республіці, що держала його під своєю властю від 1204 до 1669 р.

Та поки, прогнавши венеціанців, турки повністю зайняли Крит, ще цілі століття нападали на острів, мучили християнське населення, грабували церкви. Не один мешканець, пригноблений сталими нападами бусурманів, покидав Крит, прямуючи на Захід, до Європи. Один з таких був якийсь венецький купець, якого Боже провидіння ужило для перевезення образу Божої Матері з Криту до Риму. Ось що оповідає про нього отець Кароччі Т. І.: „З кінцем XV ст. один побожний купець, що більше журився про небесні скарби, ніж земське майно, постановив виїхати з острова Криту.

Взяв з майна, що доробився на острові, що тільки міг, але теж взяв скарб над всі скарби, а саме ікону Божої Матері, яку критяни дуже почитали, сів на корабель і поплив до Італії”.

Ця перша вістка, що маємо про святую ікону, на жаль дуже скупа. Супроти цих кількох слів отця Кароччі Т. І., скільки різних питань насувається на думку. „Критяни дуже почитали цей образ...” але від якого століття, в якому місті? Чи, може, в Митрополичій столиці Гортині? Під якою назвою почитали ікону? Чи під назвою Божої Матері Одигитрії, чи Страждальної, чи може Неустанної Помочі?

Отець Маріскаль звернувся листовно до Апостольського Вікарія на Криті з питанням, чи є там якесь передання про чудотворну ікону. На те дня 25.II.1899р. відповів отець Франциск Кап., „Нема тут жодного передання, ні усного, ні письмового”.

Як же бажано було б знати щось більше про цього побожного купця! Чи то був грек, чи венеціанець, і як називався? Бо чи ж не варто б пізнати купця, який дбав більше про небесні скарби, ніж про дочасні багатства, і поставити його, як взір для всіх. Він мав у собі духа євангельського купця, що, знайшовши дорогоцінну перлину, продав все, що мав і купив її.

Читаємо про купця з Криту, що „взяв ікону Божої Матері”. Але як? Чи сам взяв ікону з церкви, чи вирвав її, чи викупив з рук мусульман? Чи, може, священники, обслуговуючи цю церкву, довірили „цей скарб над всі скарби” чесному і гідному мужеві для перевезення в безпечне місце зо страху, щоб в Криті ця ікона не була знищена чи збещена? На всі ці питання не знаходимо відповіді. Але цей купець може бути для нас взірцем до наслідування, щоб ми в грізних небезпеках не тільки думали про себе, але мали в серці ближніх, добро Церкви і святої Віри. Хто знає, чи критський купець не оскаржуватиме на Божому суді тих всіх, що в часах воєнних бур втікали зі страху про свою безпеку, забуваючи про свої обов’язки щодо Бога і Церкви, рідних і близьких... Але на чужині вони напевно більше натерпілися, як не фізично то морально, як ті, що, піддаючись Божій волі, осталися на місці і при обов’язках, назначених їм Божим Провидінням.

ЯК ТЯЖКО ВИЗНАТИ НА СПОВІДІ ТЯЖКИЙ ГРІХ, А ЩЕ ТЯЖЧЕ – ЗАТАЄНИЙ...

До Гваякіль, до тієї пристані республіки Еквадору, що граничить з Перу, островами Анди і Спокійним океаном, приїжджає багато народу зі всіх сторін світу. Тому і неморальність, безбожність панує тут у високому ступені. Незважаючи на те, все місцеве населення не тільки захвало набожність до Божої Матері Неустанної Помочі, але, мабуть, жодна країна не відзначається тією набожністю в такій мірі, як Еквадор.

До однієї парафії близько моря приїхали запрошені Отці Редemptористи проповідувати святу місію. Вже від першого дня огорнув мешканців святий запал, щоб якомога краще скористати з місії. Але не бракувало і таких, що у своїй безбожності тряслися зі злості, кидали очорнення на місіонерів, а навіть богохулили Господа Бога... „Закидали нам”, – оповідає отець місіонер, – „між іншим, що вбиваємо свободу сумління. На протидію безбожникам згуртувалося товариство мужчин – добрих, правдиво віруючих християн і почитателів Божої Матері Неустанної Помочі, щоб забезпечити спокійний перебіг місії. Між слухаючими, один особливо звертав увагу своїм велетенським ростом і великим неспокоєм на лиці. Від часу до часу споглядав на Чудотворний образ Божої Матері Неустанної Помочі й після цього звертав очі на мене. По якимсь часі він вийшов. В мені зродилася підозра, чи це не висланець безбожників, що прийшов не з побожності.

Коли після проповіді я йшов в святилище до ризниці, – так пише місіонер, – цей велетень знову з’явився й слідував за мною. Я злякався на думку, що поранить мене ножом (як це бувало), в серці жертвував своє життя Богові. Та він зовсім в іншому намірі прийшов сюди. Впав на коліна, не даючи мені часу навіть приступити до сповідальниці. З плачем виявив свій дуже тяжкий гріх. „Оце той кат”, – закликав він, – „що такі довгі роки мучив мене”, і серед сліз не міг даліше говорити. Коли трохи заспокоївся, сказав до мене: „Отче, поки вповні вислухаєте моєї сповіді, прошу послухати, яке було моє життя... Я з Європи, і вже 16 років, як поповнив я цей страшний гріх, що виявив перед хвилиною. Від часу поповнення цього гріха, сам зготував собі пекло. Я хотів висповідатися, та здержував мене великий сором. Минуло два роки і я постановив виїхати до Китаю, бо думав, що там зустріну місіонерів, відданих Богові і безсмертним душам, і там знайду ліки для моєї душі. У Китаї я ходив від місцевості до місцевості християнської, і скільки разів я мав нагоду висповідатися, цей сором замикав мені уста і я таїв свій страшний гріх. Пригноблений, я повернувся на рідну землю, несучи в серці отруйну змію.

Трапилося, що англійці готували воєнну виправу на Єгипет. Приїхав комісар, щоб прийняти добровольців в армію. Серед радості і я зголосився з тією надією, що там, при

війську, знайду священика, якому відкрию своє сумління. Поїхали ми до Олександрії, перебув я цілу Єгипетську війну, але не міг висповідатися. Виправа закінчилася, я повернувся додому, але з тим докучливим хробаком затаєного гріха. По тих невдалих спробах я втратив надію, чи зможу ще колись добре висповідатися. Вкінці сказав собі: „Поїду ще до Південної Америки, може там висповідуюся добре”. І так я тут працюю в копальні. Одного дня я почув від свого товариша, що тут має відбутися місія, ціль якої – навернення грішників, і що на місію прийдуть ревні монахи з Чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі, щоб притягнути грішників до Бога. Надія вступила до мого серця. Коли це правда, то Господь Бог головню для мене посилає тих місіонерів.

Я залишив працю в копальні і прийшов сюди. Коли я глянув на Чудотворний образ Божої Матері Неустанної Помочі, ясно став мені перед очима стан моєї душі, і я почав молитися. Слухаючи проповіді, я був зворушений до глибини душі і не міг довше видержати, щоб не відкрити перед Вами свого сумління. О мій отче! Проклятий гріх, що був причиною моєї страшної муки. Коли я визнав його, то інші вже легше виявлю... Сердечно дякую Божій Матері Неустанної Помочі, що звільнила мене від цієї страшної муки. Прошу Вас, отче, голосіть всюди, де зможете, про те чудо милосердя Божої Матері Неустанної Помочі.”

Після доброї сповіді, був дуже щасливий, і не переставав дякувати Божій Матері Неустанної Помочі за одержану ласку.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту).

V. МОРСЬКА ЗІРНИЦЯ

Побожний критський купець сів на корабель і поплив до Італії. Неабияка це була подорож. Сьогодні можна дістатися паровим кораблем з Криту до Італії за одну добу, а XV ст. вітрильним кораблем, при сприятливому вітрі і погоді ця подорож тривала тиждень. Наш купець сподівався щасливо прибути до італійської пристані, бо ж знав, що везе чудотворну Ікону Тієї, яку Церква величає Морською Зірницею. Дійсно, віз він із Сходу ту Ікону Богородиці, якою Пресвята Діва Марія мала показувати безнастанну поміч всім вірним на Заході і у цілому світі. Пресвята Богородиця хотіла, щоб і сам купець дізнав тієї помочі в часі морської бурі, що загрожувала йому в дорозі небезпекою смерті. Наш купець не перший, котрий був наражений на загибель на цій дорозі з Криту до Італії. З натхнення Святого Духа святий Лука описав нам дуже подрібно в останньому розділі „Апостольських Діян” подорож святого апостола Павла з Криту до Італії.

Коли святий апостол Павло покликався на свої права римського громадянина і апелював від суду палестинського старости до цісаря, тоді віддали його римському сотникові Юлієві, щоб доставив святого Павла до Риму.

Сіли на корабель у Кесарії і допливли щасливо до Лістри в Малій Азії. Тут пересіли на інший корабель, що плив до Італії і доїхали щасливо до Криту. Було це під кінець вересня, коли морські бурі дуже утруднюють подорож. Святий Павло, передбачаючи небезпеку, радив сотникові перезимувати на Криті, а при цьому бажав побачити улюбленого учня святого Тита і його новонавернене критське стадо. Сотник не послухав ради свого святого в’язня і видав наказ до дальшої подорожі. Коли тільки корабель вплив на море, розшаліла буря і два тижні боровся корабель з розгуканим морем. Молитва святого Павла врятувала всіх від загибелі. Додаючи відваги серед бурі застрашеним товаришам, мовив святий Павло „Цієї ночі з’явився мені ангел Бога, якому я належу і що служу і сказав: Не бійся Павле! Ти маєш перед кесарем

явитися тож Бог дарував тобі всіх тих, що пливуть з Тобою.” Коло берегів Мальти корабель застряг на мілині, морські хвилі розбили його на тріски, але всі подорожні спаслися...

Не розбився корабель, на який сів побожний купець, але напевно спіткала б його та ж доля, коли б не Чудотворна Ікона Пресвятої Богородиці. Отець Кароччі описує нам, як купець і його товариші були врятовані в дорозі від смерті на морі Безнастанною Поміччю Тієї, що є „Морською Зорею”.

Як тільки наш купець почав подорож і його корабель відплив від пристані, нагло зірвалася страшна буря, що загрожувала загибеллю всім. Буря шаленіла щораз більше, хвилі заливали поклад і кидали кораблем, наче пилінкою: цілий корабель тріщав, наче б мав розлетітися на шматки. Моряки розпачали, подорожні ридали, всі мліли і в перестрахи не знали, що почати. Один, самотній, що зберігав повний спокій – це наш побожний купець. Він вірив, що, маючи з собою чудотворну Ікону Тієї, що називається Морською Зірницею, не може загинути. Сам гаряче благав Богородицю і всіх на кораблі взивав, щоб поручалися Її опіці.

Заледве всі в грізній небезпеці віддалилися під покров Пресвятої Діви Марії і скріпилися довір’ям в Її Поміч, небо випогодилося, розбурхані хвилі втихали. Радість і спокій запанували на кораблі. Буря нікому не пошкодила, а сильний вітер, що дув сильніше, привів корабель до римської пристані.

Не було це, очевидно, перше чудо, для якого Божою Всемогутністю ужила цієї святої ікони, щоб влити в душу те велике довір’я, а радше наставлення живої віри в Божу Всемогутність і переконання, що Господь Бог хоче показувати свою Всемогутність. Як вже було сказано, критяни здавна почитали цю ікону, що славилася чудами, але це перше чудо, про яке дійшла до нас певна вістка. Чудо, яке нам пригадує, що справедливо свята Церква у своїй прастарій пісні „Радуйся, морська Зоре” („Ave maris Stella”) величає Пресвяту Діву Марію „Морською Зірницею”, котру ще перед тим в Греції називали „Одигитрія-Провідниця”.

Хто, зрештою, добре придивиться до ікони Божої Матері Неустанної Помочі, спостереже, що на темно-синьому плащі, що покриває і голову Богородиці, виблискує над самим Її чолом золота зоря з гострими променями. Подібна зоря знаходиться на багатьох прастарих іконах Богородиці Марії, або над чолом, або на рамені, бо зорею названо Марію і зоря пригадує Її святе ім’я.

Багато святих письменників писали, що означає ім’я „Марія” в єврейській мові. Святий Єронім – знавець східних мов, пише: „Деякі кажуть, що ім’я „Марія” означає „висвітлюють мене праведні” або „та, що освітлює моря”. Не подобаються мені ці пояснення. Ліпше буде, коли скажемо, що „Марія” значить „Морська Зоря”, або „гірке море”, але треба теж знати, що в сирійській мові „Марія” значить „Пані-Володарка”.

Святий Тома Аквінський так висловлюється про пояснення імені „Марія” словом „Морська Зоря”: „Хоч це пояснення не найвірніше зо всіх, то однак найбільше подобалося всім; і найбільш прийняте всіма”.

Рудольф Ардеус з XI ст. гарно пише: „Справедливо Пресвята Діва має ім’я Марія, бо це ім’я значить „Морська Зоря”. Вона бо наче має в собі світло зорі, яким присвічує нам в цій великій, повній небезпек подорожі по морю дочасного земського життя. Прикладом власного життя Марія для нас є керівником чеснотами, світлом, заступництвом – силою, що попихає нас в рух. Скільки разів, мої браття, злий дух нападає на вас, світ бореться з вами, тіло манить вас похиттю, звертаймося до Марії, прибігаймо до Марії, благаймо у неї помочі”.

Але найкраще пише про Марію як про Морську Зору медоплинний учитель святий Бернард. Знані його чудні слова: „А Ім’я Діви – Марія. Дозвольте мені про це ім’я дещо сказати. Це ім’я дається пояснити словом: „Морська Зоря”, що так дуже добре примінюється до Дівочої Матері. Бо ж добре бачимо в Ній подібність до Небесного Тіла. Зорі видають проміння без жодної шкоди для себе. А Пресвята Діва остала непорушеною, даючи світові

свого Сина. Як зірці, що дає проміння, не убуває світла, так і Божий Син не порушив дівоцтва своєї Матері. А ім'я Діви – Марія”. Те саме, але коротше, говорить Ангельський Учитель: „Належитья Її Ім'я Марія, що означає „Морська Зоря”. Бо, як моряк з допомогою морської зорі допливає пристані, так і Марія керує християнську душу до небесної слави”.

Свята Церква пригадує нам, що Марія для нас – правдива зоря, що просвічує нам в житті, бо ж це життя є наче боротьба з морськими хвилями.

З Богослужіння (акафістів, молебнів ст. 57).

Вдаваймося, отже, до Марії, як до „Морської Зірниці”, з благанням про безнастанну поміч, бо коли завжди ця безнастанна поміч була нам потрібна, то тим паче тепер її потребуємо. Здається, і сліду немає від останньої світової війни на наших землях. Але чи не висить над нами і тепер марево ще страшнішої війни? Або чи не більш нищівні від всіх воєн є руїни від людських гріхів, чи не гірше, нагальніше розбуджували людські пристрасті, здичіння, аморальності, заздрість, жадоба помсти, ненависть між народами, племенами, сусідами, братами? Страшні, отруйливі овочі родить безбожність, забуття про Богородицю Марію!

Як необхідне для нас всіх свято Морської Зорі, Безнастанна Поміч Марії, щоб ми зрозуміли і тією правдою жили, що весь людський рід – це Богом сотворена на землі родина, бо всі ми сотворені „на образ і подобу Богу і маємо одного Отця, який судить однаково всіх після їх діл”, що, як каже апостол Павло, „не має в Бога ні грека, ні жида, ні поганина, ні татарина, невільника і вільного, але все й у всіх Христос”.

Христова молитва кличе: „Щоб всі були одно: як Ти, Отче, в Мені і Я в Тобі, щоб і вони в нас були одно!”

ЦІЛИЙ РЯД ГРІХІВ СВЯТОКРАДСТВА

Оце виявлення наведеного грішника. „До тридцятого року життя я служив вірно Господу Богу. Потім, нажаль, я поволі занедбався і вступив на небезпечну дорогу гріха так, що дійшов майже до божевілля.

Кожного місяця я приступав до Святих Тайн, до Святої Сповіді і Святого Причастя, але не в іншій цілі, як тільки щоб не стратити доброї слави у сповідника. Часом я пригадував собі щастя, яким я тішився в хлоп'ячих і молодечих літах, і тоді виривалося із серця болюче зітхання: „Що сталося зо мною? Де ділися ті радості, яких давніше я відчував на саму згадку про Господа Бога і Його любов? Де подівся цей спокій мого серця?” Але голос пристрасті приглушував ті добрі думки. Я жив довгі літа в налогових гріхах. Назовні моє життя представлялося чесно, але всередині я був цілком зіпсутий. Я не хотів добре висповідатися. Затаював гріхи, однак не переставав молитися. Мій сповідник, не знаючи страшного стану моєї душі, заохочував мене часто приймати Святі Тайни. Я слухав його зо (страху) сорому перед людьми, але в серці чув великий страх перед Святим Причастям, докори сумління, і внутрішнє терпіння стало зростати. Я просив Господа Бога, щоб не допустив вмерти в гріху, і мав надію, що буду вислуханий. Незважаючи на це, скільки разів приступав до сповіді, сором закривав мені уста. Сатана розпростер своє панування наді мною, я не користав з Божих благодатей.

Остаточно я постановив поручатися Божій Матері Неустанної Помочі, довіряючи, що Вона зробить для мене чудо милосердя.

Упродовж кількох тижнів я гаряче молився до Неї. За кожним разом при молитві я постановляв, що знайду незнайомого священика і відкрию йому своє сумління, але надаремно... Одного дня, коли я стояв на колінах перед чудотворною іконою Божої Матері Неустанної Помочі, я почув глибоке потрясіння із-за страхіття поповнених святотрадіств й

одночасно почув у серці голос, що мушу вже раз зробити кінець цим гріхам. Я встав від молитви і пішов до сповіді. Страшна боротьба між природою і ласкою розгорілася знову. Я чув велику відразу до виявлення всього, але Божа благодать через Божу Матір Неустанної Помочі перемогла. Я признався до всього, а мій сповідник, заохочуючи до ширості, своїми питаннями допоміг мені завершити добру сповідь і вкінці сказав до мене ті золоті слова: „Я тебе розгрішаю, Ісус Христос простив тобі все”.

„Нехай Бог заплатить Тобі”, – сказав я після сповіді до священника, з глибини серця, переповненого невимовним щастям. Господь Бог чекав на мене так довго, подумав я собі, напевно тому, щоб тим виразніше показати наді мною своє милосердя.

О Божа Мати Неустанної Помочі ! Слава і честь Тобі за все, що Ти зробила для мене!

Коли б твоя душа була б в подібному нещасному стані, в якому я був, прибігай до Божої Матері Неустанної Помочі, а напевно дізнаєш милосердя”.

БОГОМАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

VI. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ПРИПЛИВАЄ ДО РИМУ

Корабель, на якому подорожував наш купець, приплив щасливо до римської пристані. Вправді Рим не лежить над берегом моря, тільки над рікою Тибром, що пропливає через місто і впадає до близького Середземного моря. Але при самому гирлі Тибру лежить портове місто Остія, яке зветь римською пристанню. Тут висадився побожний купець і спрямував свої кроки до вічного міста, де мав намір замешкати на якийсь час.

Може, це вперше прибув до Риму, а може вже давніше паломничив до гробу святих Апостолів Петра і Павла. В кожному разі, безумовно тішилася його душа на саму думку відвідин стількох пречудних святинь у столиці християнського світу.

Справедливо називаємо Рим вічним містом – „Urbs aeterna”. Вже древні погани так називали його. У середніх віках називали його „Золотим Римом” із-за його історії, що сягала найдавніших часів, та із-за скарбів мистецтва і науки, що знаходилися в цьому місті. Сьогодні Рим є вічною точкою тяжіння всього світу, духовною столицею, що займає перше місце між містами всієї Христової Церкви. Могутні старовинні міста – Вавилон та Картагіна – зникли давно під власними звалищами, лиш це одне вічне місто перетривало всі бурі віків. Коли в очах освіченої людини Рим має завжди незвичайне значення, то для чесного віруючого християнина-католика несе у собі велике захоплення. Всі віруючі вважають за велике щастя, незважаючи на труди і кошти, відбути паломництво до Риму, відвідати столицю Христової Церкви.

Послухаймо, що каже про Рим Святійший Отець Папа Лев III: „Коли дванадцять апостолів одержали від Святого Духа дар говорити всіма мовами для голошення Євангелія всьому світові, поділили вони між собою різні краї. Тоді святий Петро, вождь апостольського Собору, вибрав собі столицю Римського цесарства. Бо світло віри, дане для спасіння всіх народів, легше могло б присвічувати всім частинам величезної Римської держави з цього осередку влади. Бо чи ж був десь якийсь нарід, представники якого не прибували б до Риму? Чи були десь люди, що не чули б, що діється в Римі? „В Римі треба було подолати найрізномірніші філософські думки, знищити марність земської мудрості, знищити почитання дияволів, перемогти безбожність, здержати святокрадства, бо ж Рим був переляканий забобонами, став ямою-збірником всіх збочень людського розуму, де вони не існували б”.

„До Риму Ти прийшов, благословенний апостоле Петре, і там Ти вже нічого не боявся. В Римі Ти мав апостола Павла, що йшов в перегони з Тобою у біг до вічної слави. З Риму Ти

розпростер своє правління на інші церкви. Ти стояв там, наче в лісі, повному диких звірів, Ти ходив там сміливіше по розбурханих хвилях, ніж колись по розбурханому морі в Палестині. Там Ти працював і ані на хвилину не (вагався) сумнівався, що діло, яке основуєш, мусить тривати, і Ти був завжди певний, що переживе Тебе. Ти вніс до тієї твердині, до поганського Риму, знак перемоги, знак хреста Христового, і для цього дав Тобі Бог наперед свій приказ, для цього повірив Тобі владу, для цього предсказав Тобі Твоє почесне мучеництво”.

Дійсно, Рим – це те місце, де ясно бачимо те велике чудо, що Господь Ісус предсказав святому Петрові: „А я Тобі кажу, що Ти скеля і на тій скелі збудую мою Церкву і пекельні ворота не переможуть її”.

Папство, прив’язане святим Петром до Риму, є та скеля, на якій стоїть і буде стояти Христова Церква до кінця віків, бо ніколи жодні ворота, жодні могутності і сили, ні земські ні пекельні, не переможуть її. Поганські цісарі вдарили в папство кривавими переслідуваннями, засуджували на смерть Пап перших віків, однак не захиталася скеля, цісарі не перемогли папства. Дикі орди зайняли Європу, накиннулися на папство, але не знищили його. Не один християнський володар, забувши про Божі слова, відважився піднести святокрадську руку на особу Христового намісника, хотів зайняти Рим, осиротити Петрову столицю, стоптати Папську владу. Чи йому це вдалося? Неодноразово виявилось, що неможливо поконати, перемогти папство; пекельні ворота пробували й інших засобів, хотіли сплямити чистоту науки і святість Христової Обручниці – святої Церкви – різними ересьми, відступствами. І чого добилися? Багато одиниць, навіть цілі краї і народи, відпали від віри і святої Церкви. Але чи вдалося пеклу поставити хоч одного Папу на Петровій столиці, який повчав би вірних чогось, що противилося б науці Христа? Ніколи, преніколи! Бо Папська Столиця в Римі є та скеля, об яку всяка фальш, всяка неправда мусить розбитися.

Але в якому стані застав наш купець вічне місто, прибуваючи до нього наприкінці XV ст.? Після побуту Пап в Авіньйоні, після нещасного роздвоєння в Західній Церкві, один Папа за одним гоїли рани, завдані Церкві, підносили Рим з упадку, до якого дійшов, коли 1377 р. кількість населення впала до 17000 чоловік.

Вистачило сто літ, щоб піднести місто до вершини світлості. Ренесанс (Відродження) доходив до найвищого розквіту будови церкви святого Петра. Власне в цьому часі прибув наш купець з чудотворною іконою до Риму. Навіть не припускав, які заміри мав Бог щодо тієї ікони. „Так Бог постановив”, – пише отець Кароччі, – „що ікона, привезена з Криту, була призначена не тільки для міста Риму, але теж для всього християнського світу, як безнастанна і найпевніша опіка”.

А тієї опіки Богородиці свята Апостольська Столиця скоро мала дуже потребувати. Якраз тоді почали розсівати блудну науку проти святої віри в Англії – Віклеф, в Чехії – Гус, після яких в німецьких і скандинавських краях мав піднести прапор бунту проти Христового намісника Лютер. Чудотворна ікона прибула до Риму як запорука того, що Пресвята Богородиця буде опікуватися Церквою, якої пекельні ворота не переможуть.

Очевидно, що як сам Божественний Спаситель ніколи не випускає із своєї опіки свого намісника, так теж і Пресвята Діва стало заступається і помагає йому завжди. Пречисленні чудесні образи Риму – доказ тієї ніжної опіки Пресвятої Діви над столицею християнства. Давніше було тих чудотворних образів в Римі ще більше, але із-за знищення міста в часі воєнних нещасть в XIV і XV ст. деякі з них пропали.

Отець Кароччі каже, що Боже Провидіння спроведило чудотворну ікону з Криту до Риму якраз в цьому часі, коли серед воєнних розрухів 1494 року пропав з передсінку церкви святого Аполлінарія дуже почитаний в Римі образ Пресвятої Діви Марії, який віднайдено півтора століття пізніше. Отець Гумпенберг Т. І. пише про цей образ, що його намалювали монахи на стіні передсінка церкви святого мученика Аполлінарія й у стіп цього образу вірні

досвідчували многих чудес. В часі політичної бурі цю стіну з образом покрито верствою вапна, а опісля все покрило забуття.

Папа Григорій XIII віддав ту церкву разом з прилеглим Папським домом для Товариства Ісусового, де живий ще тоді святий Ігнатій Лойола заснував колегію звану „Германікум”, тобто Духову Семінарію для німецької молоді. Тоді при віднові передсінка церкви святого Аполлінарія у 1642 р. відпала верства вапна і відкрився давній Чудотворний образ, який знову окружено найбільшою почестю.

Новим доказом опіки Богородиці над Апостольською Столицею мала бути Чудотворна ікона, привезена з Криту до Риму. Слова, сказані на хресті Божественним Спасителем: „Жінко, це твій син”, наповнили серце Страждальної Матінки Материнською любов’ю до всіх овечок, за які Її Син віддав своє життя. Але понад усе любов Матері Доброго Пастиря обійняла тих всіх, яким Ісус сказав: „Паси ягнята мої, паси вівці мої”, тобто святого Петра і його наслідників. До Непорочної Діви відносяться слова, сказані Сотворителем в раю: „Положу ворожнечу між тобою, а невістою, між твоїм насінням, а її насінням, вона зітре твою голову, а чигатиме на її стопу”.

При кожній боротьбі з пекельним ворогом Пресвята Діва готова стерти його голову, щоб тільки ми вzywали Її на поміч. Але коли „пекельні ворота”, т. зн. всі диявольські сили, зриваються проти Христового Наступника, тоді передусім спішіть до Марії, щоб зламати і стоптати могутність пекла.

„Оце я з вами по всі дні, до кінця світу”, – сказав Спаситель перед своїм відходом до неба. Він є сьогодні з нами в Найсвятішій Тайні Євхаристії, є з нами через свою благодать-ласку, яку через Святого Духа розливає в наших серцях, є з нами через Свого Намісника, за якого просив Отця, щоб не змаліла його віра, щоб скріпляв у вірі своїх братів, є з нами через свою Матінку, яку дав нам за нашу Матір. Опіка Святійшого Отця над вірними так злучена з опікою Пресвятої Діви Марії, що деякі святі письменники дають Марії (титул) назву Голови Церкви.

Святий Антоній називає Марію Головою Церкви: „Бо Марія поширює свою духовну власть і старається про всі церкви, як Святійший Отець Папа Римський. Вона має також повноту духовної влади і привілеї повновласті до всіх справ”. Альберт Вел. ще ясніше представляє те саме: „Марія”, пише він, – „є голова Церкви, бо як Папа є Отець навіть духовних отців і дана йому вся власть на небі і на землі, так і Марія є Матір всіх християн, навіть духовних отців, і має всяку власть на небі, в чистилищі і в пеклі”.

Молімось до Божої Матері Неустанної Помочі, аби особливо тепер, коли марево ненависті, безбожності, атомної війни висить над людством, щоб допомогла Святішому Отцеві повагою Його святої влади загоїти рани, розігнати чорні хмари, утвердити святий мир у всьому світі. Жодні конгреси, жодні переговори чи договори не вилікують зіпсутих безбожних людей, прагнучих проливу братньої крові. Тільки світло правди, об’явленої Богом, сторожем якої є Святійший Отець, є в силі морально вилікувати народи.

О допоможи, Богомати, Неустанною Своєю Поміччю, бо Ти Мати святого миру!

ПРИКЛАД. НЕВОЛЯ А ПРАВДИВА ВОЛЬНІСТЬ

Один місіонер оповідає нам наступну подію, що сталася в Америці. „Одного дня стрічає мене якась жінка і так говорить до мене: „Мій отче, я довго опиралася Божому милосердю, не хотіла покинути гріха, не хотіла йти до сповіді, не хотіла зірвати тих вузів, що так дуже зв’язали мою душу, але Божа Мати Неустанної Помочі перемогла”. „Як це сталося?” – запитав місіонер.

„У вашій церкві”, – сказала наверхнена, – „є престол з Чудотворною іконою Божої Матері Неустанної Помочі. Одного дня я почула внутрішній потяг, бажання, щоб просити помочі в

Тієї Милосердної Матері. Я пішла за тим натхненням і на колінах перед чудотворною іконою Божої Матері Неустанної Помочі відмовила тричі: „Богородице Діво”. Ще я не закінчила тієї молитви, а вже почула внутрішню зміну.

Вперше за багато років я почала плакати, глянувши на своє грішне минуле життя. Якесь внутрішнє сили штовхала мене до сповіді, але ще не мала я відваги. Глянула на Чудотворну ікону і вийшла з церкви. Коли я тільки вийшла, відізвалися в мені страшні докори сумління. Щось силою тягнуло мене назад до престолу Пресвятої Матінки. Хвилину я завагалася, але, не сміючи опиратися довше, ввійшла до церкви знову і далі молилася до Богородиці. Почалася нова боротьба в моєму серці між природою та ласкою-благодаттю. Благодать Божа перемогла і я висповідалася. Після сповіді, повна щастя, я закликала: „Мій Отче духовний, як мені легко! Незмірний тягар гріхів спав з мого сумління. До смерті остану вірною і вдячною слугою Божої Матері Неустанної Помочі. Вона звільнила мене з гріховних кайданів. Вона, я певна, дасть мені благодать витривати в святій любові до смерті”.

І дійсно, ця навірена зложила все своє довір'я в опіку своєї Небесної Матері. Навернення її було правдиве, бо, як перед тим давала згіршення, так тепер своїм побожним життям збуджувала у всіх подив і збудування.

Нещасні невільники сатани, що носите гріховні кайдани, прибігайте з довір'ям до Божої Матері Неустанної Помочі, а вона вислухає вас, і поверне вам правдиву вільність!

БОГОМАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпусту)

VII. НАГОРОДА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ СВОЄМУ СЛУЗІ ЗА ПРИВЕЗЕННЯ ЇЇ ІКОНИ ДО РИМУ

„Чоловік стріляє, але Бог носить кулі”.

Ця народна приповідка надто ясно говорить, як то не раз Бог перехресує людські заміри, щоб сповнилися не наші забагання, але Його воля. Це сталося теж із купцем з Криту. Отець Кароччі вже нам оповів, що коли корабель приплив до римської пристані, купець вдався до Риму, щоб там перебути якийсь час, а потім осісти в одному з італійських міст, хоч історія не згадує в якому. Певно мав намір зайнятися торгівлею у Венеції або Генуї, бо ці міста були славні торгівлею у всьому світі. Такий намір мав купець у своєму серці, але Бог постановив інакше. Як цей євангельський купець, який „знайшовши дорогоцінну перлу, пішов та продав все, що мав і купив її”, так і наш купець знайшов цю перлу в прастарій чудотворній іконі і набув собі любов Пресвятої Богородиці, яку святий мученик Методій називає „дорогою перлиною небесного царства”.

В Римі мав купець покинути цей світ, щоб перенестися там, де Пресвята Діва, як найцінніша перла, царює. „Бо коли вибирався в дальшу подорож”, – читаємо про нього, – „нагло станула перед ним дорога до вічності”. Це постанова Божого провидіння: купець мав привезти святу ікону до Риму на те, щоб вона тут осталася, бо смерть перешкодила вивезенню святої ікони в інше місце. Божа Мати Неустанної Помочі винагородила свого слугу за журбу і труди при перевезенні Її святої Ікони, даючи йому найціннішу благодать доброї смерті.

Міг би хтось спитатися: „Чому Божа Мати захоронила купця від затонення в морі, а не прийшла з поміччю в останній хворобі? Чому вислухала його в часі бурі на морі, а не вислухала його, коли напевно благав Її поміччю, конаючи на смертній постелі?” Якраз вислухала, бо, хоч не виєднала йому продовження дочасного життя, то дала йому через щасливу смерть вступ до вічного життя. Святий Августин каже, що люди, прив'язані до цього

світу, бажали б ніколи не вмирати, „але це ж недовге життя”, – додає святий учитель, – „як недовга мука”. Святий Амброзій пише, що „з причини найрізноманітніших нужд і безнастанних журб нашого життя смерть видається нам не карою, але радше добродійством, бо увільняє нас від стількох нещаст””. І критський купець добре пізнав в часі своєї подорожі, що людське життя на землі – повне терпінь і розчарувань. Дійсним добродійством була для нього блаженна смерть, якою закінчив своє життя.

Ось що пише святий Альфонс про благодать щасливої смерті: „Хто виходить з цього світу в Божій любові, цей і з Божого благословення має великий внутрішній спокій навіть серед смертних терпінь, які радше з радістю приймає і жертвує Богові, як останню жертву на землі. О! Що то за щастя конати, віддавшись в руки Ісуса Господа, який вибрав для себе самого смерть повну гіркості і найболючішу, щоб запевнити нам спокійну смерть з підданням Божій волі”. Цей самий учитель каже, що „є три причини, із-за яких смерть буває повна гіркості, а саме: прив’язання до земських дібр, докори сумління і непевність спасіння”. Здається, що жодна з цих трьох причин не мучила нашого умираючого купця в Римі. Бог поміг йому позбутися прив’язання до минулих дочасних дібр, бо як людина живої віри, він вбачав у втраті майна, яка спіткала його із-за утечі з Криту перед турками, зарядження Божого Провидіння. Якщо відчував тягар і неспокій сумління, то, напевно, коли прибув до Риму, як правдивий християнин, приступив з сокрушенням серцем до Тайни покаєння, і повним відпустом за відвідини Римських церков запевнив своїй душі прощення дочасних кар і святий спокій. І врешті, чи міг непокоїтися про своє спасіння, маючи Чудотворну ікону Богородиці Марії, яку так вірно почитав і любив? Чи ж Пресвята Діва Марія, врятувавши його від погибелі на морі, могла б не врятувати його тепер ще від страшнішої, бо вічної погибелі? Вона ж в особливий спосіб опікується своїми умираючими слугами. Святий Альфонс так говорить про цю правду: „Тому що Божа Мати мала те щастя, як теж і безмірний біль і страждання, що була присутня при смерті Господа Ісуса, свого найдорожчого Сина і першого із всіх вибраних, тому і вислужила собі цей привілей, що є при смерті кожного вибраного вірного християнина. Тому і свята Церква каже нам всім просити Пресвяту Діву Марію, щоб спомагала нас ласкаво особливо при смерті: „Пресвятая Богородице, спаси нас. Молися за нас грішних тепер і в годині нашої смерті””.

Наш купець на смертній постелі не забув взивати помічі Небесної Матінки, Чудотворну ікону якої захоронив від турецької зневаги і сердечно турбувався про Її почитання в Римі, як свідчить про це історія. „Критський купець, тяжко хворий, лікувався в домі господаря, у якого замешкав, приїхавши до Риму. Тому що лікарі не змогли стримати поступу хвороби і купець чув, що наближається його остання година, прикликав господаря і так сказав до нього із смертної постелі: „Я чую, що скоро перестану жити. Візьми собі все, що маю, навіть цю Чудотворну ікону Божої Матері, лиш з умовою, що якнайскоріше постарайся, щоб була виставлена для всенародного почитання в якійсь церкві в Римі. Бо ж дуже болю, що із-за вивезення цієї старовинної ікони з Криту, перервалися почитання і набожність, якими вона окружена від віків. І тільки з тією думкою я привіз цю святу Ікону, щоб забезпечити Її більшу славу і безнастанне почитання””.

Господар присягнув умираючому купцеві, що свято виповнить його останню волю. Купець помер, і пішов по нагороду за свою турботу про честь ікони Пресвятої Богородиці. А нагорода, що одержав від Богоматері превелика, це благодать доброї смерті, і після смерті – свободний вхід до неба.

Великий почитатель Богородиці святий Альфонс звертається до нас з такими словами потіхи: „Хоч ми, грішники, не падаймо на душі, але довіряймо, що Марія прийде до нас з поміччю при смерті і потішить нас своєю присутністю, якщо будемо служити Їй з любов’ю. У своєму об’явленні святий Матильді обіцяла Божа Мати ласку своєї присутності при смерті всім вірним дітям. „Дуже бажаю”, – сказала Марія, – „бути присутньою при смерті всіх моїх вірних слуг, щоб їм помагати, як правдива Мати”. О, що за щастя, тішитися присутністю Тієї

Небесної Цариці, що в останніх хвилях життя приносить поміч, потіху і запоруку щасливої вічності”.

Вище наведені слова святого учителя – лікуючий, заспокійливий бальзам для численних сердець, що терплять із-за страти дорогих їм осіб десь на війні, чи в далекій чужій землі, в неволі. Найбільш пригноблює та сумна тайна, невідомість де, як, коли, в якому стані душі загинула, померла ця дорога особа. Але чи не пам’ятаєш, що ця особа носила медалик серця Ісуса і Матері, що молилася завжди „Богородице Діво”, „Під Твою Милість”, що ви всі молилися про неї в родині до Божої Матері Неустанної Помочі? Кажеш, що не було там священика, останніх святих Тайн? Але була там Божа Мати. Ніхто Її не бачив? Але дорога тобі особа бачила Небесну Матінку останнім поглядом, а принаймні відчула Її опіку, з Її безнастанною поміччю отримала благодать досконалого жалю і з повною згодою з Божою Волею приймала останнє терпіння. Віддаючи Богові душу з останнім віддихом, просила милосердя для всіх своїх рідних, щоб могла їх побачити в небі і разом з ними на віки величати Бога і Марію.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИПРОШУЄ БЛАГОДАТЬ НАВЕРНЕННЯ СТАРЦЕВІ В ГОДИНІ СМЕРТІ

В місті Нант жив старенький чоловік, що дуже давно забув про обов’язки християнського життя, від молодості не сповідався. Вкінці захворів смертельно. Ті, що його обслуговували, не мали відваги звернути йому увагу на смертну небезпеку і на konieczність упорядкувати справи душі. Один з вірних його приятелів, коли тільки довідався про все, пригадав з любов’ю умираючому, що нема часу на зволікання, що треба висповідатися. Хворий відвернувся, наче б не чув слів любові. Затривожений приятель постановив звернутися за поміччю до Богоматері Неустанної Помочі. Просив, отже, членів Братства Божої Матері Неустанної Помочі, щоб у своїх спільних молитвах молили небесну Матінку про навернення нещасного грішника. Сам не міг взяти участі і цьому богослужінні, бо мусів бути присутній на празничному торжестві у своїй парохії.

На його прохання члени Братства Божої Матері Неустанної Помочі молилися за навернення грішника, а він одночасно в своїй парохії молився в цьому наміренні перед Чудотворною іконою Божої Матері Неустанної Помочі. І ця милосердна Матінка зглянулася над бідним грішником, що так дуже потребував милосердя. В тому часі, коли всі молилися за його навернення, обслуга, не знаючи нічого про ті моління, почула, як він часто повторяв: „Маріє, о Маріє прийди мені на поміч!” Дуже всі здивувалися, бо не знали, що це має означати, бо ніколи чогось подібного не чули з його уст. Говорили між собою: „Може він потребує помочі? Але жодна з нас не називається Марія?” Зближаються до нього і питають, чи не бажає чогось. Його відповідь дуже їх здивувала і радістю наповнила: „Дуже прошу, попросіть мені священика, бо хочу висповідатися”.

Негайно прийшов священик, а старець, що не знав від стількох років, що це значить упокоритися у стіп сповідника, тепер із сльозами на очах визнав свої гріхи і просив прощення. Після сповіді, цілуючи руку священика, сказав: „Прошу принести мені завтра раненько Господа Ісуса і прошу теж завтра дати мені тайну Єлеопомазання, я вже недовго буду жити”. Священик сповнив бажання наверненого і дуже подивляв і тішився, бачачи, з якою щирістю і набожністю цей старенький прийняв останні святі Тайни. Господь Бог наче цього тільки і чекав: за кілька годин старенький помер спокійно, з надією вічного спасіння. О! Якби всі грішники прибігали до Цієї Матінки Милосердя, тоді ні один не був би відкинений, не був би осуджений.

БОГОМАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпущу)

VIII. ПОКАРАНА НЕДБАЙЛИВІСТЬ У ВИСТАВЛЕННІ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Критський купець помер спокійно, бо був певний, що господар, у якого замешкав в Римі, додержить свято дану обітницю і негайно виставить чудотворну ікону в одній з римських церков. Але, нажаль, господареві забракло вірності слову, тієї прикмети, яка є підставою всіх людських відносин; там не додержується слова, там не (додержується) порядку ні в суспільстві, ні в родинному житті, там скривлюється характер людини, там нема правдивого релігійного духа. Як же це сталося, що господар не додержав слова даного умираючому купцеві? Послухаймо, що каже нам про це історія.

„Після смерті купця відкрито його скриню і знайдено чудотворну ікону. Господар і його жінка були захоплені її красою. Жінка забажала присвоїти собі дорогоцінну ікону і ніяк не хотіла згодитися віддати її до якої-небудь церкви. Господар, будучи людиною слабого характеру, піддався намовам своєї жінки і, забувши на дане слово умираючому купцеві, затримав ікону вдома. Але це не вийшло йому на добре.” Зле діється в подружньому житті, коли там не заховується Богом установленого закону і муж забуває про цю гідність, яку Святий Дух признає йому через святого Павла: „Муж є голова жени, як Христос є головою церкви...але церква є піддана Христові, так теж жени своїм мужам у всему”. Не виходить це на добре жінці, коли топче цю Божу постанову, що Сотворитель проголосив на самому початку світу: „І ко мужу твоєму обрахунок твій і той тобою обладати будет”. До мужа будеш належати і він володітиме тобою. Знищення установленого Богом порядку спричинює, що Боже благословення не спливає на подружжя, не має там правдивого щастя, ні тривалого спокою.

Здійснилося це і на господарю в Римі. Лакомство і жадоба жінки, щоб задержати для себе чудесну ікону, приглушила в ньому голос сумління. Тому Божа кара зависла над ним. Від цієї кари Пресвята Матінка Неустанної Помочі, якої чудотворна ікона була в його домі, хотіла господаря милосердно заслонити.

Історія записує, що Божа Мати тричі упоминала його уві сні за недбайливість у додержанні даного слова. Однак за кожним разом послушав радше нечесної ради своєї жінки ніж голосу сумління. Тому теж вкінці за свою нечесність у виконанні обов'язку заслужив собі на кару. Божа Мати четвертий раз явилася йому у сні, але тепер із сумним обличчям і так промовила до нього: „Видно, що не дасш мені опустити твого дому скоріше, доки не винесуть тебе в труні”. Господар перестрашився цим сном, але було вже запізно. Невдовзі захворів і помер. Отець Кароччі додає однак до свого оповідання справедливую заувагу: „Незважаючи на те, не треба сумніватися про спасіння цього господаря, бо в строгому напінненні Богородиці Марії ніколи не бракує Її милосердя”. Ця заувага справедлива. Святий Учитель Церкви Альфонс Лігуорі так учить нас про це: „Марія – це цариця, але Вона тільки цариця милосердя, а не справедливості, бо Її єдине завдання милосердитися над грішниками і прощати”.

„Здавалося б”, – читаємо далі в історії, – „що після смерті господаря, засмучена по ньому вдова опам'яталася і без тяганини віддасть чудотворну ікону до якоїсь церкви. Тим часом сталося інакше. Нещасна господиня відклала з дня на день сповнення святого обов'язку, що її померлий чоловік взяв на себе. Треба було, щоби аж Божа Мати напіннула її, щоби нарешті сповнила те, до чого зобов'язувала її справедливість. Перед тим, як оповімо, як в милий і сердешний спосіб Божа Мати змусила жадібну і нечесну жінку до віддання святої ікони, до якої не мала жодного права, треба нам застановитися, як пожадливість очей засліплює і викривлює совість. Бо чи ж не жадоба присвоєння собі пречудної ікони затемнила совість тієї господині? Можливо, що вмовляла собі, що за обслуговування купця в хворобі могла б присвоїти собі цю ікону. Може, оправдувала себе тим, що для своїх дітей може лишити в себе такий скарб, привезений до її дому з далекого Сходу. Може, врешті облудна

побожність зродила в ній бажання задержання чудесної ікони Божої Матері, щоби через Неї забезпечити Боже благословення для всього дому.

Подібними марними викрутами не могла однак жінка закрити перед собою цю правду, що, коли купець перед смертю все, що мав лишив її чоловікові, за винятком ікони, що призначив для виставлення в одній з церков Риму, та, присвоюючи собі ікону, не сповнила останньої волі вмираючого купця і то по мимо виразних нагадувань Богородиці її чоловікові. Через це жадоба господині зламала 7 Божу заповідь, і що більше, поповнила святокрадство, оскільки чудесна ікона була призначена для церкви.

Але хто піддається пожадливості, цей зійде на манівці. Жадоба стається скоро ненаситною, жадоба власності заглушує сумління, щоб тільки мати те, чого прагне жадний, не зважаючи на жодну підлість, на кривду ближнього, навіть на жоден злочин. Пожадливість далі затирає почуття справедливості, бо не розрізняється вже, що моє, а що твоє, що лихва, а що справедливий відсоток, що справедлива користь, а що несправедливий обман. Жадоба призводить до того, що позичається, щоб не віддати й обіцяється, щоб не дотримати слова. Людина, однак, засліплена пожадливістю, ніколи не доходить до добробуту, бо Бог не благословить нечесному ремісникові, несумлінному купцеві, визискові і кривдженню ближніх. Скоріше чи пізніше, карає Господь Бог таких людей ще за життя неуспіхами, стратами, а після смерті – щоб тільки не покарав вічним прокляттям. Там, на Божому суді, будуть марними і повними облуди всі викрути й оправдання, якими сьогодні ми хотіли б заспокоїти сумління за ламання Божих заповідей: „Не кради, кажучи: то не гріх, бо я бідний, а він багатий. Я обтяжений сім'єю, як же виховую мої діти?” Всі беруть, отже „я”. Моя праця тяжка, а винагорода мала: „Мушу забезпечитися на зиму, на старість”. Чи ці розумування і викрути залишаються супроти цих Господніх слів: „Бо цього всього погани пильно шукають” і других слів: „гляньте на небесні птиці, що не сіють, ані жнуть, ані не збирають у стодоли, а ваш Небесний Отець годує їх”, і вкінці супроти слів, якими Господь Ісус звіщає християнській спільноті, якою є дорога до добробуту – „шукайте перш за все Божого царства і його правди, а це все доложиться вам”.

Горе людині і всьому суспільству, коли про цю Божу програму забуває. Нажаль, в нашій батьківщині, від найвищих до найнижчих верств, спостерігаємо цей великий брак сумління і чесності, що став ганьбою народу. „Хоч соромно, болюче це визнати, але не годиться закривати перед собою, що наша несумлінність у матеріальних справах загально відома. Людина, що шанує чужу власність, між нами – рідкість”. Так написав один великий мислитель, який і продовжує: „кожний це признає, що нарід, який мав би такі вади, не може мати майбутнього, доки не вилікується з них, а без знання релігії і життя згідно з нею неможливо вилікуватися з цих вад”.

Але з якої причини наші люди віддалились у панування цій несумлінності? Чи то спричинила в нас вроджена легкодушність, нехті до витривалої праці з одночасним прагненням легкого дорібку? Чи, може, кривди, що довгі літа і віки прийшлося нам терпіти, впоїли в нас помилкове поняття, що кривду кривдою треба відвертати? Безумовно, ті всі обставини злучилися разом, щоб в нас викривилося поняття справедливості. Вже час, щоб ми вилікувалися з наших вад й позбулися із злих навичок і прямували не крутими, а простими дорогами до кращої будучності. О! Якби Бог дав нам добрих вихователів для нашої суспільності, які впоювали б у нас сумлінність, почуття справедливості і пошану чужої власності.

Наведемо слова, з якими звернувся до своїх вірних у справі пошани чужої власності Львівський архієпископ латинського обряду: „Багато з нас дійсно не зрозуміло і не виконало своїх обов'язків. Багато додали занедбаням своїх людських суспільних і громадських обов'язків ще злочини”. Не хочеться вірити, але це правда. Замість цього, щоб в цих воєнних часах, як це я вас благав, один для другого був подвійно братом, земським провидінням, деякі вмовили в себе, чи дозволили вмовити, що час війни – це час відкладення набік Божих

заповідей, як податків чи боргів. Багатьом сумління перевернулося догори ногами. Шал грабежу огорнув людей місцями до того ступеня, що на чолі грабіжників деколи йшли чи їхали возами найбагатші господарі сіл, чую, що в кількох місцях грабіжники не пощадили навіть церкви.

„Розумію, наш Архіпастирю”, – писав до мене один священик, – „знищення в парохії, розумію, чому Бог тепер так карає нас, і то ще за мала кара. Ще раз повторюю, що волів би я не роз’ятрювати свіжої рани, але мушу, бо люблю ваші душі, я відповідальний за ваші душі, бо Христос на час миру і на час війни сказав через апостола: „Не обманюйте себе. Ані розпусники, ані ідолопоклонники, ані чужоложники, ані м’які, ані мужоложники, ані злодії, ані лакоми, ані п’яниці, ані злоріки, ані хижаки Божого царства не доступлять”.

„Ця погроза відноситься до всіх, що в селі, чи в місті старалися громадити несправедливо мамону зо сліз і голоду ближніх, які, чи обманом, чи крадіжкою, чи поміччю в крадіжці присвоювали чуже добро. Пригадую собі, що одного разу оповідав мені знайомий урядник після свого повороту із закордонного курорту. Вибрався він там одного дня на прохід дорогою, обсадженою з обох сторін фруктовими деревами. При дорозі бавилося кілька дітей. Коло них лежали яблука, що впали з близького дерева. Урядник задержався і, вказуючи на яблука хлопчиків, сказав: „Візьми собі!” Хлопчик підніс очі, глядів довго на свого жертводавця з великою силою переконання і обурення: „Але ж це не мої!”

Мій Боже, коли ж це нам всім, як тому хлопчиків, всякне також глибоко в кров і в душу почування пошани чужої власності. Я був би несправедливий, коли б сказав, що в нас таких людей зовсім нема. Є вони, і навіть багато. Показалося це і тепер. Знані мені по імені місцевості, де мужчини і жінки, коли недавно інші заохочували їх: „Візьміть цю обстановку, це добро неприсутнього сусіда”, відповідали теж рішуче і гідно, „Але це ж не наше!”. Приємно було чути такі голоси, але вони не давали повної радості. Ми мали право сподіватися, що всі так поступлять, а не інакше”.

Так писав Архипастир до своїх овечок. Візьмімо і ми ці слова до серця. Війна головню над нашою батьківщиною зависла і залишила страшні сліди. Приймімо ці терпіння, цей досвід за наш брак чесноти і сумління. Шукаймо найперше Божого Царства і Його правди, щоб Боже Провидіння врятувало нас в теперішній недолі. Звертаймося за поміччю до Божої Матері Неустанної Помочі, пам’ятаючи завжди про те, що Марія – „дзеркало Справедливості”.

ЧУДЕСНЕ ВІДНАЙДЕННЯ ГРОШЕЙ

Один господар в Нормандії мав в домі велику суму грошей, щоб сплатити зятягнений борг. Ті гроші положив в незамкненій скрині і разом з жінкою пішов в поле до роботи. Вдома залишив двоє малих дітей зо слугою. Коли повернулися додому, підбіг молодший синок і показуючи п’ятифранківку сказав: „Мамо, гляди який гарний папірчик”. Перестрашена мати закликала: „Ах, мій Боже, знову порушили гроші!” І дійсно, в часі їх відсутності дівчина, зайнята в кухні, залишила дітей самих, а вони, заглядаючи всюди, залізли і до скрині, де були гроші. Діти, знайшовши гроші, почали бавитися ними і всі погубили. Мати почала розпитувати, де вони бавилися, шукала кругом хати, але даремно. Зажурена, не змогла знайти собі місця, бо чим тепер заплатити борг, чим заспокоїти потреби родини? Тоді зажурена мати піднесла очі на образ Божої Матері Неустанної Помочі, що висів на стіні і закликала: „Пресвята Діво Маріє, потіш мене в моїй журбі, Ти Мати Неустанної Помочі. Поможі мені в моїй потребі”. Увечері відмовила з довір’ям сердечно вервичку і заснула.

Що ж потім сталося? Вона сама так оповідає: „Уві сні я побачила близько себе Божу Матінку Неустанної Помочі, що, повна співчуття, так відізвалася до мене: „Не сумуй, доню,

не плач, гроші знайдуться, бо діти в цьому то місці їх залишили”. Це кажучи, Божа Мати точно означила місце, де були сховані гроші. Втішена жінка збудилася і зразу побігла на вказане місце, де знайшла всі гроші. Направду, Пресвята Матінка має для нас найніжніше серце.

МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпусту)

ІХ. БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ЗДІЙСНЮЄ ВИСТАВЛЕННЯ СВОЄЇ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ В РИМІ ЗА ПОСЕРЕДНИЦТВОМ НЕВИННОЇ ДИТИНИ

Господиня, в домі якої помер купець, так дуже піддалась пристрасті лакомотства, що, помимо смерті мужа, не хотіла повернути задержану чужу власність, але дальше ховала у себе святу ікону. Здавалося б, що станеться з нею те саме, що з Ананієм і його дружиною Сапфірою, які піддалися диявольській спокусі і хотіли затаїти гроші за продане поле, що обіцяли дати на Божу ціль. Обдурили апостолів і впали трупами у стіп святого Петра. Можна було б лякатися, що та сама судьба зустрине цю господиню в Римі, що так, як її мужа, і її винесуть з дому на цвинтар за те, що так завзято не хотіла видати Чудотворної ікони. Однак так не сталося.

Пресвята Діва Марія у своєму великому милосерді застукала до її сумління в ніжний і ласкавий спосіб, а саме через любов, якою господиня оточувала свою найсолодшу дитину.

Ось що оповідає історія. „Одного дня прибігла до господині мала і невинна її донечка і закликала: „Мамо, я бачила тут в нашому домі Паню, але таку чудну і милу, Паню, якої я ніколи не бачила в Римі. Вона так сказала до мене: „Скажи своїй мамі і дідусеві, що Мати Неустанної Помочі жадає, щоб виставлено Її ікону в одній з церков у Римі. (Тут треба заважити, що сама Пресвята Діва назвала себе тим пречудним іменням Матері Неустанної Помочі). Господиня далася переконати тим напінненням з уст улюбленої дитини, і хоч не зворушилося її сумління потрійним напінненням Богородиці її мужу, то тепер постановила сповнити волю Божої Матері і негайно перенести чудотворну ікону до церкви.

Безсумнівно, що із-за материнської любові для донечки прокинулася з летаргічного сну, в якому заснуло її сумління, опановане жадобою. Почуття обов'язку і справедливості пробудило в ній страх, що, може, буде змушена винести в труні свою дитину слідом за мужем, якщо не переможе свою жадобу. Любов для своїх дітей – що це за могутній середник у людських, а навіть у Божих справах! Бо ж Господь Бог, який дозволив нам, грішним, взивати Його „Отче Наш”, зворушений любов'ю до нас, знову прийняв нас, своїх марнотратних дітей, до своєї ласки, щоб ми могли разом з Його Улюбленим Єдинородним Сином царювати в небі.

Любов для дітей Утішитель - Святий Дух зіслав на святу Церкву, коли Отець послав Його, щоб навчив і пригадав нам все, чого навчав нас Спаситель. А чого ж так дуже хотів навчити нас Христос, як не любові до дітей? Коли одного разу Ісус навчав натовп народу, а матері з малими діточками протискалися ближче до Ісуса, щоб положив на них свої руки і помолився, учні сварили цих матерів і відганяли їх. Коли Ісус це спостеріг, зганив за це учнів і сказав їм: „Оставьте дітей і не бороніть їм приходити до мене, бо таких є Небесне Царство”. І обнімаючи їх клав на них руки благословив і сказав: „Хто не прийме Божого Царства як дитя, не увійде до нього”. Любов до дітей поставив Господь Ісус як умову Його любові і входу до Неба, коли сказав: „А хто прийме одно таке дитя в моє ім'я, мене прийме, а хто спокусить одно з цих малих, що вірять в мене, краще було б йому, якби завішено на його шию млинський камінь і втоплено в морській глибині”.

Тією милою Богові любов'ю для дітей змусила Пресвята Богордиця цю римську господиню сповнити свій обов'язок. Як часто Божа Мати послугувалася дітьми, щоб змусити впертих людей піддатися божій волі, вчить історія Церкви і життєписи святих численними прикладами.

Шемрали флорентійці, коли побачили, як сім знатних громадян їхнього міста одягли темну духовну одежу, роздали майно бідним, а самі просили по вулицях милостині і весь лишній час за містом на горі Сенаар роздумували про Господні Страсті й болі Марії. Аж коли одного дня ті семеро разом йшли до церкви й п'ятимісячна дитина (а був це Пилип Беніцій) закликала голосно: „Ось ідуть слуги Марії!”, відтоді флорентійці оточили їх пошаною, і так розвинувся і поширився у святій Церкві новий монаший чин „Слуг Марії” або Сервітів.

Довгі літа боролися між собою дві партії Гвельфів і Гібеллінів, і кривавими бійками наповняли неспокоем міста і села Італії. Для примирення тієї кривавої ненависті натхнула Божа Мати десятилітню дівчинку, щоб ішла від міста до міста і призивала всіх до миру і згоди. З поміччю Марії Її післанка мала чудесний успіх. На просьбу дитини розбурхані пристрасті втихли, напади і розбої зникли. Тією дитиною Марії і апостолкою миру була свята Роза з Віттербо.

Чого не вчинила Богородиця для душ своїм об'явленням дітям-пастушкам Максимові і Меланії в 1846р. в Ла Салеті в 1856р. в Люрд дівчинці святій Вернадеті, в багатьох інших місцевостях теж через діточок. І це не дивно, бо вже Святий Дух заповів любов Пресвятої Діви Марії до дітей у словах, які Церква вживає до Неї: „Коли хто маленький, нехай прийде до мене”.

Коли Діва Марія у відповідь на благовіст Архангела Гавриїла сказала: „Нехай станеться мені після твого слова”, то не лише сталася матір'ю Божого Слова, що зачало в Ній своє людське життя, але теж огорнула материнською любов'ю всіх нас, для яких те „Слово сталося Тілом і замешкало між нами”. Кожну людську дитину любить Вона особливо своїм материнським серцем. Святий Петро Дем'ян пише, що Божа Мати є Безнастанно Матір'ю, бо ніколи не забракне Її потомства. Бачачи яку-небудь дитину, Божа Мати пригадує собі якою радістю була переповнена, коли носила, годувала і виховувала Боже Дитятко. Вона завжди має в пам'яті слова Ісуса: „Хто прийме це дитя в моє ім'я мене приймає”. Вона хотіла б зайнятися кожною дитиною, всім батькам хотіла б допомагати, щоб окружали своїх дітей належною любов'ю. Тому побожний письменник Гарнерій називає Пресвяту Діву Марію Матір'ю матерів”.

У с. Завадка, пов. Турка, 1914 р. йшов батько Ів. Вор. на війну. Зворушливе прощання з мамою, з більшою дитиною, а вкінці взяв найменшу дитину на руки, глянув на образ Божої Матері Неустанної Помочі і сказав: „Я тебе залишаю Матінці Божій, ось гляди на Неї, Вона завжди буде Твоєю найліпшою мамою, бо твоя мати померла”. Пішов і не повернувся, але Божа Матір Неустанної Помочі не підвела довір'я, бо ця дитина, одна з сімох, дивними дорогами стала монахинєю – особливою дитиною Ісуса і Марії.

У Пробіжні, пов. Гусятин, 1910 року отець Н. Теодор, ЧСВВ проповідував. Тут приступила мати з малим семилітнім сином і просила отця монаха посвятити його Богоматері. Нажаль, як багато тепер на світі звироднілих матерів і батьків, які зовсім забули про свій обов'язок любові своїх дітей. Хто знає, чи не за те власне грішне забуття подружніх батьківських обов'язків зіслав Бог у своїй справедливості і ці війни, що ми пережили, і каліцтва, і різні терпіння і муки в лікарнях, тюрмах, засланнях, що жалобою покрили не одну родину.

Перед Першою світовою війною багато єпископів відізнавалося со словами осудження злочинного стану, в якому християнські подружжя жили і боролися з своїм Божественним Творцем, до якого кличе Господній мудрець: „Бо Ти Господи маєш власть життя і смерті”.

Послухаймо, як один архипастир в тому часі уміло і ніжно, але сильно, накликував подругів свого стада до сумлінності.

Перенесімось думкою до древньої Греції. Коли в Спарті родилося дитя, збиралися коло його колиски представники місцевої власті, як викладачі громадського сумління, і коли ствердили, що дитя слабе, хворе, неповноцінне, наказували кинути його в гірську безодню. Але й неповноцінна дитина є дитина, і якщо народилася, то має право жити, природа домагається цього. Спартанські законодавці думали, що голос природи помиляється, що неповноцінне дитя мусить вмерти, бо інакше буде тягарем для держави. Ще далі пішли два найбільші мужі думки, найвизначніші представники сумління в старині Платон й Аристотель, які вчили, що для вдержання надміру приросту людства, треба нищити життя більшої частини здорових дітей.

У християнстві таке загальне, повне торгування громадським сумлінням у жодному народі і в жодному моральному законі неможливе. Однак тут і там трапляються більш-менш загальні хвороби сумління.

„У злуці з згаданими дітовбивчими поглядами Спарті і грецьких філософів деякі дослідники новочасних суспільних відносин ще з початком минулого століття почали голосити, що із-за сталого зросту людності й потреб життя земля скоро не буде в стані вигодувати своїх мешканців. Вони кажуть, що не можна знизити видатків і життєвого рівня, тому треба бмежувати штучно число дітей у родинах, не допускати до зачаття життя, гасити життя в зародку. Багато прийняло радо ті кличі, ніби з науковим підтвердженням, бо вони звільняють подругів від журби й відповідальності за належне виховання більшої кількості дітей. Рівень сумлінності особливо серед інтелігенції, знизився. Скоро знайшлися спекулянти, що стали торгувати людськими пристрастями, що з поміччю летючок, брошур, книжок, що в білий день вносили в людські доми ті вбивчі засади, як теж засоби для впровадження теорії в практику.

А що на те світські сторожі громадської моралі? Одні мовчали, інші часто хвалили зло і навіть поручали... А чи Католицька Церква теж мовчала? Ніколи! Вона ж найвірніша представниця Божого Сумління у світі! Вона зразу найстрогіше осудила цю засаду і практику, як незгідні з моральним законом, як протилежні цілям гідності подружжя. Не можна в ім'я розуму, закликала вона, не можна в ім'я віри, в ім'я спасіння душі не можна, не можна навіть в ім'я дочасного добра людства! Страх перед дитям дорівнює самовбивству народів! І недовго треба було ждати на пророчу руїну, більшу розмірами і страшнішу від епідемії і воєн. Скоро після цього весь світ довідався про різкий спад числа народжень у деяких державах (Франція), де те число було вже багато менше від числа смерті.” І до чого оте веде? До вимирання цих суспільностей. І тоді почали накликувати до протилежного, до видання законів, що здержували б похід моральної зарази. Нажаль, ті заклики, ці відозви майже завжди йшли в ім'я патріотизму для слави нації. Церква не осуджує тих земських мотивів, але вважає їх за недостатні.

Один лікар-іновірець зрозумів й оцінив основну позицію Церкви і не завагався проголосити їй таку похвалу: „Та Церква в початках християнства врятувала людство, осуджуючи, як злочин, шал самогубства, і за те ніколи не може бути для неї достатнє признання. А за це, що вважає смертним гріхом уживання запобіжних засобів проти зачаття людського життя, Бог її нагородить!”

А може, ця зараза не діткнулась нашої суспільності? Може, ця зараза ще далеко за горами, за лісами? Це певне, що в нас щодо того ліпше, ніж в інших краях. Але ми обдурили б себе, коли б думали, що зло зовсім оминуло нас. Вдерся ворог у наше нутро! Не треба цього доказувати. Вистачить мати очі. Оце тому, що про мій нарід не писали, що в році більше в нього домовин, ніж колисок, щоб і він не знайшовся на списку народів засуджених на скоре дочасне вимирання, а ще більше – щоб Бог не засудив його на вічну погибель, підношу цю

архипастирську пересторогу-закляття: „Подруги, батьки, проведіть чим скоріше, де цього треба, моральне очищення ваших сумлінь, не зривайте з давніми здоровими правилами життя, ідіть дорогами, якими йшли ваші діди і прадіди, не реформуйте Божих заповідей, але справляйте ваші звичаї, не обмежуйте числа потомства, але життєвий рівень, не помножуйте хворобливо потреб ваших дітей, але навчайте їх від найменших літ пильності, праці, приставання на малому, відречення самолюбних забаганок, охотного дивгання свого хреста з дня на день. Мої улюблені, ідіть за тим моїм сердечним закликом, а побачите, що не тільки не бракує засобів на вигодування і належне виховання численнішої дітвори, навпаки, тих засобів буде для всіх більше, ніж дотепер. Отже, Спаситель, який сказав: „Позвольте дітям прийти до мене”, є сьогодні і завжди той самий Всемогутній наш Отець, що колись нагодував п'ятьма буханками хліба батьків і матерів. Дай Боже, щоб ті святі слова не прогомоніли без відгону, але щоб глибоко вкоренилися в серцях вірних. В наших часах із-за частих воєн, голоду, зараз наша земля покрилась густо могилами, з яких добувається сумний стогін. Слухаймо голосу наших дорогих загиблих, померлих: „Люба батьківщино, дорога родино! Люби своїх дітей! Бо за те, що ти не хотіла прийняти від Бога більше до своєї хати, Бог забрав тобі нас, яких ти мала!”

Просімо Матір Неустанної Помочі, цю Безнастанну Матір, якій ніколи не забракне потомства, щоб виполола з наших земель цю гидку ваду – нехить до численного потомства.

НЕ ХОЧУ, БАТЬКУ, ГРОШЕЙ, А ПРОШУ ПРО ОДНЕ „БОГОРОДИЦЕ ДІВО”

Михайло Фразик, працівник банку, мав двоє дітей – сина й донечку, яких його побожна жінка Софія вже змалку навчала чесного і побожного життя. Михайло, хоч був знаний у всьому місті як чесний чоловік, не був однак побожний. Його улюблений синок Людовик, невинний, як ангел, мав приступити до першого Святого Причастя. Звичайно, і родичі є присутні на такому торжестві, пам'ятному на все життя. Тому Михайло вибрався до церкви. Торжество першого Святого Причастя і побожність його сина, з якою приймав вперше Ісуса до серця, дуже зворушила Михайла. По дорозі з церкви шепнув Михайло до своєї жінки: „Ах, ця наша люба дитина сьогодні потішила мене!” І тоді звернувся до сина та закликав: „Ти мене дуже щасливиш, Людвісю! Скажи, чого хочеш, я все тобі дам. Може, хочеш кілька золотих?” Людовик глянув на маму і сказав: „Ні, татку, не хочу золота, лиш про одне прошу: прохочимеш біля церкви, вступи і змов одне „Богородице Діво” на честь Божої Матері Неустанної Помочі”.

- О! ти багато жадаєш від мене, – сказав батько. – Тяжко мені це сповнити, бо цю молитву я вже забув.

- Коли цього не зможеш зробити, татку, тоді принаймні ось так зітхни до Найсвятішої Матері: „Божо Мати Неустанної Помочі, допоможи нам, спаси нас!”

- Це сповню, – сказав батько.

- О, тоді побачимо, яка добра є Матір Божої Неустанної Помочі, яка... – і тут хлопчик перервав. Хотів напевно сказати: „яка наvertsає до Бога грішників і недбалих християн”. Синок продовжував: „Якщо, тату, будеш любити Її і взивати під цим іменням Неустанної Помочі, то будь певний, що скоро відчуєш Її силу і доброту. Вона нічого не відмовляє, хто Її просить під цим іменням”.

- Сину мій, дитино моя люба, зроблю це, – сказав батько.

Людовик простягнув до батька ручки, щоб його обняти, а батько пригорнув його на знак, що з вірністю сповнить його просьбу. Довір'я дитини в могутню опіку Пресвятої Діви не було марне: батько навернувся.

Х. БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИБИРАЄ СОБІ ЦЕРКВУ, В ЯКІЙ МАЄ БУТИ ВИСТАВЛЕНА ЇЇ ІКОНА

Вкінці господиня постановила видати з дому святу ікону для виставлення її в одній з римських церков. Однак сатана, передбачуючи скільки то душ при допомозі Пресвятої Діви у стіп Її Чудотворної ікони уникне вічної загибелі, продовжував далі чигати на стопу Непорочної Діви. Ось що далі оповідає нам історія Чудотворної ікони: „Прийшла до господині негідна сусідка і коли довідалася про її намір віддати святу ікону до церкви, не тільки відраджувала її від доброго наміру, але й ще легкодушно і богохульно відізвалася про Пресвяту Богородицю. Та не пройшло їй це безкарно. Зразу виросла на її рамені велика запальна рана, яка, як виглядало, була вістуном смерті.

Ця нагла кара відкрила їй очі, почала жалувати за свої гріхи і зневагу Богоматері і просила господиню, щоб дозволила їй діткнутися до святої ікони зболіле рамен'я. Коли та дозволила їй, Пресвята Богородиця у великому милосерді уздоровила її рамен'я”. Сатана, що надіслав цю жінку, знову досвідчив правди Божих слів, що Непорочна Дівиця зітре його голову. „Ішлося тепер тільки про те, оповідає далі історія, яку церкву в Римі вибере собі Божя Мати Неустанної Помочі на виставлення своєї Чудотворної ікони.”

Є багато знаних історій різних чудесних ікон, в яких майже завжди одне впадало в очі, а саме, що сама Божя Мати чи в лісі, чи при дорозі, чи в цій, чи іншій церкві вибрала собі місце, де Її ікона вславилась ласками. Жодна людська сила не зможе змінити вибору Богородиці. На доказ цього оповімо про одну зовсім певну, а мало знану подію. На початку VI століття жила у Римі свята Галла, дочка консула Симмаха і вдова римського консула. Була дуже багата, бо успадкувала від батька і мужа велике майно, з якого доходи призначала на діла милосердя, а навіть щоденно у власній палаті прислугувувала при столі дванадцятьом хворим.

Одного дня, коли гостила в себе Христових вбогих, явилось в кімнаті над столом велике світло між бідними. А тому, що світло стояло на одному місці, свята Галла пішла до тодішнього Папи Івана I (що помер мученицькою смертю 526 р.) і благала, щоб зволив дослідити на місці, що означає те світло. Святійший Отець Папа Іван I закликав усіх у Римі до молитви, і по кількох днях в оточенні духовенства прийшов до палати святої Галли. Тут, за Божою ласкою, побачив Папа серед світла двох серафимів, що держали невелику ікону Божої Матері. Святійший Отець впав на коліна і молився, щоб міг діткнутися святої ікони. В тій хвилині святі ангели зложили в руки Папи святу ікону і зникли разом з небесним світлом.

Свята Галла зрозуміла, що Богородиця вибрала собі її дім для виставлення чудесно об'явленої святої ікони, і тому перемінила свою палату на церкву і віддала Папі. Святійший Отець посвятив ту церкву й умістив тут святу ікону Богородиці на престолі, а свята Галла прикрасила її власними дорогоцінностями.

Ту святиню назвали римляни церквою святої Галли, а всенародно називали її церквою Богоматері в галереях (in Porticu), бо біля неї були галереї, збудовані Октавією, сестрою цісаря Августа. Святійший Отець Папа Григорій I обніс ту ікону в урочистій процесії 595 р., щоб разом з народом випросити відвернення зарази, що пустошила тоді Рим.

Ця чудотворна ікона упродовж століть залишалась у тому самому місці, вибраному самою Богородицею, т. зн. в Її церкві в галереях (in Porticu), в бувшій палаті святої Галли. Тимчасом Папа Павло II, зі страху, щоб ікона не попала в руки магометан, що натискали на Італію, наказав одному достойникові у великій таємниці, щоб ніхто не довідався, перенести її

до своєї Ватиканської каплиці. Наказ сповнено, і Папа Павло II власноручно умістив святу ікону на престолі, де щоденно відправляв Службу Божу.

Коли наступного дня Папа прийшов до каплиці, на превелике здивування святої ікони не застав. Як довідався Святійший Отець, що вночі каплиця була замкнена і ніхто не входив до неї, то здогадався, що навіть Христовий Намісник не міг опертися волі Небесної Цариці, яка бажала, щоб святу ікону почитали на цьому самому місці, яке Вона сама вибрала. Зразу послав свого секретаря до церкви Божої Матері в Галереях довідатися, чи ангели не перенесли сюди святу ікону. І дійсно, вона була на своєму місці, де і сьогодні Її почитають.

Коли нарід довідався про те чудесне об'явлення волі Пресвятої Богородиці, щоб тут, а не в іншому місці була виставлена Її ікона, тоді ще з більшою побожністю горнувся до церкви в Галереях (in Porticu).

Папа Лев X ішов босий з кардиналами в процесії за тією іконою, щоб випросити перемогу над турецькими військами, що під проводом Селіма Паші загрожували християнському світові. Отже, від волі Цариці неба і землі залежить, де мають віддавати шану Її іконам.

Чи Пресвята Діва об'явила свою волю, де Її ікона, привезена з Криту, мала б бути виставлена в Римі? Так, і ужила до цього тієї самої дівчинки, яку собі вибрала, щоб змусити господиню, її маму, видати з дому ікону Божої Матері Неустанної Помочі. Ось що даліше оповідає історія нашої ікони: „Вдруге Пресвята Діва явилася згаданій невинній дівчинці і так сказала до неї: „Я хочу замешкати між моєю улюбленою церквою, званою Пресвятої Діви Марії Більшої, а церквою, посвяченою моему прибраному Синові, улюбленому Іванові”. Отже, Божа Мати вказала, де за Її волею мала бути виставлена ікона, а саме, на місці між дорогою, що веде від базиліки Пресвятої Діви Марії Більшої, а дорогою, що веде до базиліки святого Івана Латеранського. Не від речі буде познайомитися з тими святими.

Насамперед, базиліка святого Івана Латеранського – це головна церква в Римі і катедра Папи – Римського єпископа, і тому називається „матір'ю і головою всіх церков, не тільки в Римі, але й у всьому світі”. На цьому місці, де тепер стоїть базиліка, за часів Нерона була палата з городами консула Платуса Латерануса. В 67 р. по Христі Нерон розкрив заговор, до якого належав і Латеранус. Консула наказав убити, а його майно загарбав собі, однак палаті залишив назву давнього власника.

З кінцем IV століття цісар Максиміліан, приятель Деоклатіана, дарував ту палату своїй дочці Фаветі, жінці цісаря Костянтина Великого. Той, після проголошення свободи християнської релігії, віддав Латеранську палату і городи Папі Святійшому Отцю Мельхіадові, а після свого святого хрещення збудував біля палати церкву, яку Папа Сильвестр посвятив 9. XI. 324 р. під іменем Спасителя й умістив в ній дерев'яний престол, на якому відправляв Службу Божу святий апостол Петро. Відтоді названо цю церкву Костянтинівською базилікою.

Коли п'ятсот років пізніше ця святиня завалилася з приводу землетрусу, тоді в X ст. відбудовано її під іменням не тільки Спасителя, але теж святого Івана Хрестителя і святого Івана Богослова. І відтоді ту святиню названо базилікою святого Івана Латеранського. Кожний Святійший Отець після свого вибору на Папу ту церкву врочисто віддавав в посідання кардинала – помічника Святійшого Отця, де він чотири рази в рік висвячує присланих на студії молодих священників із Риму і всього світу.

Другу базиліку, звану Пресвятої Діви Марії Більшої (Santa Maria Maggiore), збудував багатий римський патрицій Іван. Він, не маючи дітей, постановив собі все своє майно жертвувати на честь Пресвятої Богородиці. Дня 4 на 5 серпня, коли була в Італії найбільша спека, явилася Божа Мати у сні Іванові і доручила йому, щоб збудував в Її честь церкву, і то на тому місці в Римі, яке вранці побачить покрите снігом. Подібний сон мав тієї ночі тодішній Папа Ліберій. Так Папа, як і патрицій Іван побачили 5 серпня, що вершок Есквілінського пагорбка був покритий товстим шаром снігу. На цьому, отже, місці збудував

Іван чудесну святиню, а Святійший Отець Ліберій у 352 р. посвятив цю церкву, яку називають Ліберіанською базилікою, а частіше – Божої Матері Більшої. Називають її Божої Матері Більшої, бо вона найкраща із всіх Богородичних церков в Римі. Церква святкує щорічно пам'ятку повстання тієї святині, як свято Божої Матері Сніжної.

Оце між тими двома базиліками, тобто між милими Її церквою Божої Матері Більшої і церквою святого Івана Латеранського, вибрала Божа Мати Неустанної Помочі місце для своєї Чудотворної ікони. Такий наказ видала Марія з неба і мусіло статися. Богородиця має право видавати накази, оскільки все на цій землі підлягає Її владі. Святий Іван Дамаскин, учитель церкви вчить, що „Марія стала Володаркою всього на цій землі в тій хвилині, коли стала Матір'ю Творця”.

Абат Руперт доводить цю правду, що Пресвята Діва Марія має право володіння всім на цій землі такими словами: „Ця Цариця всіх святих володіє в небі, але володіє теж і на землі, і як Цариця над всіма державами. Бо коли Вона стала Матір'ю Царя, якому Бог Отець дав у руки владу над всім створінням своїх творчих рук, то тим самим і Їй, як Матері, дав право рядити всім царством Свого Сина”. Тому Пресвята Діва Марія ужила свого права, коли об'явила свою волю, де має бути виставлена Її ікона Неустанної Помочі. Отож, молімось до Божої Матері Неустанної Помочі, щоб і тепер ужила на землі Своєї царської власті і примусила правителів і уряди всіх народів узнавати, шанувати і потверджувати волю, дану Богом дітям святої Католицької Церкви.

Справжній мир на світі запанує тільки тоді, коли всюди-всюди й у всьому будуть шанувати волю Божого Сина Ісуса і волю Його Матері Марії. Справжня воля народів полягає не на сваволі й на незалежності від других, а на добровільному послуші найвищій волі Бога і Марії за словами Господньої молитви: „Да будет воля Твоя, яко на небесі і на землі”.

НАВЕРНЕННЯ БАТЬКА ПІСЛЯ ДВНАДЦЯТИЛІТНЬОЇ МОЛИТВИ

Послухаймо, що оповідає дочка про навернення свого батька.

„Мій батько, безрелігійна людина, із-за легкодушності втратив все наше майно. Моя мати особа побожна, нагадувала батька дуже ніжно, але це йому не помагало. На мамині слова батько відповідав богохульством, сваркою і прикрими нападами. Так було десятого року мого життя. Із-за такого пожиття батько покинув хату і відтоді запанував у нас спокій. Незважаючи на це, я чулася нещасною, бо чи ж можливо, щоб дитина була спокійна, коли її батько живе далеко від Бога? Доки батько був вдома, не показував мені жодних знаків любові. Бачачи, як родичі люблять, пестять своїх дітей, сльози ставали мені в очах і з серця добувалося болюче зітхання. Незважаючи на його твердосердості для мене, я любила його. Хоч він і покинув нас, я не переставала любити його. Щоб знайти полегшення для свого серця, я так молилася за нього до Божої Матері: „О Маріє, наша небесна Мати! Коли тут на землі не можемо жити разом з татом, то допоможи нам злучитися з ним в небі”. Так навчила мене моя мама молитися за тата. Батько часом заглянув до дому, але тяжко було з ним витримати. Одного разу послав нам Бог ласку святої місії.

Слухаючи науки про Боже милосердя над бідними грішниками, я закликала: „О, якби мій тато вислухав таку науку, то напевно навернувся б! Мій Боже! Чи ж нема вже милосердя для нього? Чи ж маємо бути розлучені на цьому і на тому світі?”

Після цього я почала молитися до Божої Матері Неустанної Помочі: „Згадай, о всемилостива Діво Маріє, що від віків не чувано, щоб хто, прибігаючи до Тебе, був опущений. Чи ж мій тато мав би бути перший, якого Ти опустиш? Чи дозволиш, щоб мав загинути хворий на душі, що носить при собі вервичку, як знак довір'я до Тебе? Це неможливе, о найсвятіша Матінко, Ти мусиш спасти його!”

По цих словах, звернених до Божої Матері Неустанної Помочі, вступило довір'я до мого серця. Я ніколи не переставала молитися за навернення мого батька. Я попросила маму, щоб постаралася про образ Божої Матері Неустанної Помочі. Мама радо сповнила моє бажання. Тепер ми спільно вдома поручали Найсвятішій Матері блудного батька. Вісім днів по закінченні святої місії повернувся батько додому, але хворий. Коли хвороба поступала, мати сказала до нього: „Я думала, що ти будеш на місії і що висповідатимешся”. Спочатку він нічого не відповів, а по хвилині сказав: „А що я скажу на сповіді, я нічого злого не зробив”.

Наступного дня був менш впертий і вкінці згодився, щоб попросити священика. І справді, висповідався не для людського ока, але сердечно, з правдивим жалем. Це було велике чудо не пойнятого милосердя Найсвятішої Матері для бідної грішної душі. Від цього часу наш тато правдиво навернувся, а з оздоровленням душі прийшло здоров'я тіла. Рано в Квітну Неділю прийняв тато Господа Ісуса у Святому Причасті, якого такі довгі роки не приймав.

Щастя і мир запанували в нашій хаті. Перший раз ми відчували, що це значить жити в родині, де батьки і діти взаємно любляться. Ніколи не забуду тієї ласки, що нам виявила Божа Мати Неустанної Помочі. Діти! Коли ваші серця засмучені із-за злого життя батьків, зложіть свій смуток у стіп Божої Матері Неустанної Помочі і моліться до Неї за їх навернення, а напевно вислухає вас!

МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! *(100 днів відпусту)*

ХІ. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВІДДАНА ДО ЦЕРКВИ СВЯТОГО МАТЕЯ

Вкінці сповнила господиня волю Пресвятої Діви Марії і віддала Її ікону до церкви святого Матея. Та поки оповімо про віддання ікони до тієї святині, пригадаймо собі насамперед, хто був святий Матей і який дорогий був цей Христовий учень Божій Матері.

Святий Матей народився в Галілеї, а в Капернаумі був митним урядником. Жиди ненавиділи митників, мали їх за здирників, що збагачувалися людською кривдою і за зрадників батьківщини, що збиранням податків прислужувалися ненависному поганському, римському урядові. Матей не був однак фальшивим чоловіком.

Одного разу, коли сидів при митниці, як сам описав це пізніше в Євангелії, сказав йому Ісус: „Ходи за мною!”, і тими словами так зворушився, що зразу встав і пішов за Спасителем. Після цього з вдяки за ласку покликання, як теж, щоб і його товариші і співгромадяни з Капернауму мали нагоду пізнати ближче Божественного Ісуса Учителя, зробив у своєму домі для Господа Ісуса частування, на якому було багато митників й інших, „що з ним сиділи”, оповідає Євангеліє. Фарисеї і жидівські учителі не розуміли доброго наміру, із-за якого Матей зробив частування для Спасителя, і навіть гіршилися із-за цього. Святий Матей записав в Євангелії, яку відправу дав Господь Ісус фарисеям і одночасно похвалив вчинок новопокликаного учня, коли сказав: „Не треба здоровим лікаря, але недужим”.

Що є: „Милости хочу, а не жертви. Бо я не прийшов призивати праведників, але грішників”. Господь Ісус дуже полюбив Матея, бо не тільки покликав його до апостольства, але виніс його понад інших, бо дав йому натхнення написати Євангеліє. Він перший, що двадцять років після Вознесіння Ісуса написав Євангеліє правдоподібно в арамейській мові для жидів, серед яких апостолував. Пізніше подався в Ефіопію, де в обороні правд святої віри припечатав пролиттям крові голошення Божого слова. Коли Господь Ісус полюбив святого Матея, то полюбила його теж Пресвята Діва. Називаємо Її слушно Царицею апостолів, бо Вона після Господнього Вознесіння відкрила апостолам таїнства Втілення і дитинства Ісуса:

„А Марія зберігала всі ці слова і порівнювала в своєму серці”. Так, отже, Божа Мати зі Святим Духом приготувала апостолів до голошення Євангелія по всьому світу. Святий Тома з Віланови так пише про це: „Коли наш Божественний Учитель повернувся назад до Свого Отця, від якого прийшов до нас, тоді залишив навчання на землі своїй Матері Марії”.

Можна сказати, що із-за надзвичайного знання правд віри наш Небесний Учитель залишив Марії свою учительську катедру. Очевидно, Ісус Христос лишив своє учительство Марії не на те, щоб, як Петро, пасла Христові овечки, але щоб напувала його учнів небесною мудрістю, якої навчилась від початку більше за всіх. Серед усіх Христових учнів Його Мати відзначалась проникливістю ума і пильністю, з якою слухала Його наук не три роки, а тридцять, і тому перевищувала всіх своєю мудрістю і знанням. Передання свідчить, що Богородиця Марія, як провідниця і учителька, упродовж двадцяти років проводила цю апостольську школу Божої науки. І тому свята Церква співає про неї: „Ти сама перемогла всі ересі”.

З тієї школи Марії, яку святий Антонін називає „учителькою Євангелистів”, вийшов святий Матей Євангелист. Він користав з Її наук, як свідчить родовід Спасителя в Його Євангелії, як теж списані ним подробиці про народження Ісуса, приїзд трьох царів, утечу до Єгипту. Про те, як дуже любив Матей Ісусову Матір і свою Учительку, свідчать його слова, що після передання висказав в Єрусалимі перед Святим Успінням Пресвятої Діви: „О Царице неба і землі! Коли я був ще митарем, відданий справам і журбам цього світу, тоді, покликаний несподівано благодаттю Христа Господа, я пішов за дателем Євангельської ради, який призначив мене на апостола і Євангелиста.

Я проповідував і писав для мого рідного жидівського народу в рідній мові, але мій нарід твердого карку відкинув мене і погордував Святим Євангелієм, і Ти про це знаєш, моя Владичице, і про це пам'ятають присутні тут мої старші браття. Ми пішли до поган, і ще підемо, і будемо проповідувати їм про ті незрозумілі дари, що дав Тобі Вседержитель.

Ми читали і чули про Єву, що створена з Адамового ребра, була дуже шляхетна, гарна, чудної постави і найподібніша до мужа, з якого була взята. Але про тебе знаємо, що Бог створив Тебе в утробі найщасливішої матері Анни незрівняно шляхетнішою і щодо членів крові і частин тіла досконалішою і найподібнішою до свого Сина, Якого найдосконаліше і найкраще тіло було створене діянням Святого Духа і Твоїм Материнським впливом. Твій Син є гарніший красою за всіх людських синів, і Ти мало різнишся від Нього, Ти є найкраща з жінок, понад всіх гарніша і чарівніша.

Очевидно, це справедливо, щоб Мати благодаті, правди, милосердя Богородиця була достойніша поставою, ніж мати всіх живучих на землі щодо тіла. Без сумніву, це було справедливо, щоб і тілом була краща понад всіх Ця, з якої найчистішої крові створене найгідніше Тіло Відкупителя людського роду. Будемо проповідувати, о Маріє, найкращі чесноти Твоєї душі. Не бракує Тобі жодної науки, жодного знання. Ти знаєш речі дочасні і вічні, видимі і невидимі, всі, які Бог сотворив поза нами і в нас, в нутрі і назовні. Немає перед Богом нічого скритого і незнаного, бо Бог показав Тобі самого себе без заслони і нічого не скрив перед Тобою. А коли Ти співумерла з Христом, тоді Ти ще у смертному тілі жила блаженним життям, яким і тепер живеш. Ти щаслива, і тієї щасливості навіть смерть не забере Тобі.

Ти зараз проснулася і навіки житимеш у прославленому Тілі. В Тобі є всі чесноти, хоч не можеш вірити і надіятися, бо вже бачиш, посідаєш Бога. О Непорочна Маріє, Ти вся сніжно-біла, хоч Ти пізнала немочі Тіла, що з прародичів переходить на потомство, і вдягнена Ти в тіло, що підлягає смерті, але Ти не зазнала терпіння душі, що шкодять і не приносять користі. Ти завжди ясна бистрістю ума, старанністю, і бистротою, і добротою, Ти залишилась завжди непорушена.

Такі великі були Твої дари і надзвичайні Твої привілеї, що людська мова не може їх висказати і тільки ледве в думці може собі представити і уявити. І нічого дивного, бо Святий Дух, Який є вічний датель, Тебе освятив, заховав, очистив і освітив і прикрасив особливими привілеями. Ці дари не стануть видними для всіх зразу, але будуть об'явлені раз ці, другий раз інші, в різних часах, згідно розпорядження Дателя великої ради. Торжества на Твою честь будуть помножуватися, і будуть помножуватися Твої празники, величаво святкові. Всі будуть славити Твоє мучеництво, Твоє співстраждання, Твої очі і Твою містичну таїнственну смерть, що Ти перенесла, дивлячись на Свого умираючого Сина. Будуть дивуватися тоді ці століття, що на ті дари, такі ясні для них, не звертали тоді уваги. А це все зробить Твій Син і наш Господь Ісус Христос із-за Твого заступництва, і тому ми всі, й особливо я, митар, упадаючи на коліна, благаємо Тебе покірно: заступайся перед Ним і за нас. Амінь. Так Матей."

Богородиця, ще перед відданням своєї душі, так сказала до нього: „Залишайся здоровий, Матею, хоч ти колись був митарем, знаним з нечесного ремесла, але тепер ти словами і ділами – явний свідок мого Сина і живого Бога". Хоч святий Матей не став під хрестом на Голгофі з Марією, як святий Іван, і тому не чув з уст Спасителя цих слів: „Жінко, це Твій син – це твоя Мати", це однак Марія чула, що Її Божественний Син ще за життя висказав про всіх апостолів, отже, і про Матея, коли, показавши рукою на своїх учнів, сказав: „Оце моя Мати і мої браття". Оці для себе такі цінні слова святий Матей записав в Євангелії і мав нагоду ще за життя переконатися, як Марія запам'ятала собі ті слова свого Божественного Сина і якою любов'ю дарила Христових учнів. Святий Матей зазнав ніжної любові Пресвятої Диви Марії за життя і після своєї смерті, коли в небесній славі бачив, як Вона об'явила Свою волю, щоб Її чудотворна ікона Неустанної Помочі була виставлена якраз в церкві святого Матея в Римі.

Справді, не читаємо в історії, що Божа Мати виразно назвала церкву святого Матея, бо маленька дівчинка, якій Пресвята Діва об'явила місце, не знала всіх назв римських святинь. Пресвята Богородиця означила їй тільки знані навіть малій дитині дві великі базиліки, між якими стояла церква святого Матея. Пресвята Діва Марія спрямувала сюди свою упривілейовану ікону напевно з тією метою, щоб поширилася в Римі честь і слава апостола й євангелиста Матея.

В столиці католицького світу, як в апостольській столиці, завжди розвивалась особлива набожність до святих апостолів. Мощі святих апостолів, цілі або значна їх частина, переходять в посвячених їм церквах. Мощі святого Матея спроваджено в середньовіччі з Ефіопії до Італії і зложено в чудовій катедрі в Салерно, яку Папа Григорій VII посвятив в часі свого вигнання з Риму, і збудовано на його честь церкву на Есквілінському пагорбі біля Терм або цісарської лазні і меценатських городів при Мерулянській вулиці. Назва тієї вулиці походить від багатой родини Меруланів, яка щедро обдаровувала церкву святого Матея.

Тому, що власне в тій церкві впродовж 300 років була виставлена для почитання вірних Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі, послухаймо, що оповідає історія про цю простору, гідну почитання святиню.

„Вже саме місце, на якому стояла ця церква, було святе, славне. Тут, за загальним переданням, стояв родинний дім святого Клета, якого сам апостол Петро охрестив і залишив його своїм третім наслідником апостольської столиці. І той Папа, святий Клет, тому що із-за явних переслідувань тоді не будовано церков, а християни молилися по домах, відправляв Службу Божу в своїй домашній каплиці, де тайно сходилися вірні. Читаємо в історії про святого Клета.

„З доручення святого Петра висвятив 25 священників-пастирів для 25 парохій Риму, й одного з них настановив при своїй каплиці. У своєму просторому домі святий Клет відкрив притулок для паломників, що напливали до Риму для почитання гробів святих Петра і Павла. При цьому захисті помістив і зо своїх дібр випосажив кількох священників-монахів, які перебували в Італії під назвою хрестоносців, аж до відміни цього чину в 1656 р. Коли за

Костянтина Великого проголошено свободу святої Церкви, тоді каплицю святого Клета переміщено на величаву церкву під назвою святого апостола Матея, до якої придано назву кардинала. На Синоді в Римі за Папи Симмаха 499 р. був присутній кардинал Андрей, титулу святого Матея. З часом ця церква дуже підупала. Титул кардинала перенесено до іншої церкви. Лише в XII ст. відновлено церкву святого Матея і приведено до давньої величі, а в 1110 р. Папа Пасхаліс II наново посвятив її дуже урочисто. На стіні церкви описано торжество консекрації, опис святих мощів на великому престолі, надано відпустити і згадано, що все це відбулося старанням і коштом Божого слуги Анастасія, що був одним з каноніків при церкві святого Матея. Сто років пізніше відбулася знову віднова цієї церкви і захисту для паломників, зложеного ще святим Клетом та коштом двох великодушних знаних римських громадян. Чин Отців Хрестоносців зайнявся знову обслугою церкви і захистом аж до 1477 р., коли Папа Сикст IV віддав церкву святого апостола Матея монахам святого Августина. Відтоді достойні отці Августинці обслуговували цю церкву. Двадцять два роки пізніше, з волі Пресвятої Богородиці, прийняли сини святого Августина з рук господині Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі й умістили в церкві святого Матея.

Коли розглядаємо історію церкви святого Матея, яку Богородиця вибрала собі як місце роздавання вірним своєї Неустанної Помочі, то бачимо, як раз по раз впродовж довгих століть причинялися до віднови тієї святині то Папи, то ревні священики, то побожні громадяни. Аби цей приклад за наших часів знайшов послідовників! Особливо тепер, коли на нашій землі багато церков знищено, багато збезчещено, конче треба зайнятися відновою Божих домів, щоб засяяла Божа слава. Хоч всі маємо свої журби про свої помешкання, але Богові належить перше місце. Божий дім – це наш дім, дім наших душ, слава і краса Його мешкання, це слава і честь для нас! Коли душпастирі і вірні будуть підносити з руїн Божі доми, тоді з Божою ласкою піднесуться їхні доми і їхній добробут за словами Спасителя Божого Сина Ісуса: „Іщите же прежде царства Божія і правди Єго і сія вся приложится вам”.

О Мати Неустанної Помочі, зворуши тими словами Свого Сина серця всіх священиків в нашій батьківщині!

ДЕВ'ЯТЬ РОКІВ, ПРОЖИТИХ В ГРІХУ СВЯТОКРАДСТВА

„Дев'ять років”, – так оповідає один чоловік, – „я прожив у ворожнечі з Богом. Я вчинив тяжкий гріх і зо стыду затаїв його на сповіді, однак приступав у такому стані до Святого Причастя, обтяжуючи своє сумління все новими святокрадствами.

Я стидався людського осуду, а не боявся суду Господа Бога. Я думав собі: „Коли перестану приступати до Святого Причастя, що подумують про мене люди, що подумає мій сповідник?”

В часі тих років пробуджувалося часом в моєму серці прагнення добре висповідатися, але я отягався. На щастя, я молився до Божої Матері Неустанної Помочі; однак мушу визнати з соромом, що я дуже зневажав цю добру Матір, коли мені здавалося, що не вислухувала мене...

Одного дня, повний злоби, взяв я образ Найсвятішої Матері у свої святокрадські руки і кинув його на землю. Ця безбожна дія пхнула мене майже до розпуки. В моїй духовній нужді залишилась мені лиш набожність до Божої Матері – прибіжища грішників, а тепер, коли і її зневажив, до кого ж звернуся? Але о чудо милосердя і доброти Марії! Вона про жодну, навіть найнужденнішу свою дитину не забуває. Я знову відчув довір'я, щоб далі молитися до Тієї найлучшої Матері, і надто я злучився в спільній молитві з іншими особами, що мали особливу набожність до Пресвятої Діви. Я вірив, що Пресвята Мати дасть мені благодать навернення. Я молився часто словами святого Альфонса Ліґуорі: „Скажи мені, о Маріє, чи не

хочеш мене спасти? Коли ні, то вкажи мені до кого ж маю вдатися? Моя Матінко, чи Ти можеш допустити, щоб Твоя дитина пішла навіки до пекла? О ні! Бо ж пам'ятай, що Ти із-за грішників стала Матір'ю Божого Сина. І коли я – найбільший грішник, то маю першенство до Твого милосердя”.

Та вибила година мого навернення. Господь Бог дав мені благодать і я взяв участь в реколекціях. Почув я науки про вічні правди і попав в ще більшу зневіру. Одного дня я сказав собі: „Після смерті лиш пекло чекає мене”. Я перестав ходити на реколекції. Але найсвятіша Мати чувала наді мною і піддала мені думку написати до отця місіонера. Я зробив це і поставив в листі два питання:

1. Чи душа, що скоїла всі проступки з численними святоткрadствами, може мати надію на вічне спасіння?
2. Коли хтось із-за своїх проступків попав в розпуку і є повністю під володінням диявола, чи може ще сподіватися прощення?

Один день я вагався з висилкою листа до отця місіонера. Вкінці я переміг себе і переслав його, однак з бажанням в серці не одержати відповіді. Сталося навпаки, я одержав наступну відповідь: „Так, так і тисячі разів так, така душа після запиту може і мусить надіятися на спасіння. Нехай тільки прийде до мене з великим довір'ям, а все буде направлене”. Помимо внутрішнього спротиву, я пішов і кинувся до стіп сповідника. Ця Пресвята Мати Неустанної Помочі дала мені благодать щирого визнання гріхів, і то дуже тяжких, що так довго мене мучили.

Тепер переживаю таке велике щастя, що не можу навіть висказати. Тільки зможе це зрозуміти той, хто сам був в такому стані, як я. Коли хтось живе в неволі сатани, так як я жив, то нехай молиться до Божої Матері Неустанної Помочі, а напевно Вона вислухає його.

Нехай буде честь і слава Божій Матері Неустанної Помочі на віки вічні!”

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпущу)

ХІІ. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ОТЦІВ АВГУСТИНЦІВ В ЦЕРКВІ СЯТОГО МАТЕЯ

Якщо Пресвята Діва Марія вибрала собі церкву святого Матея на виставлення Своєї ікони, з тієї причини, що ця святиня була під іменням Апостола її Христового Євангелиста, то напевно другою причиною була ця обставина, що вже від 1477 р. обслуговували цю церкву великі почитателі Марії, сини святого Августина. Пресвята Богородиця бажала віддати під їх опіку Свою чудотворну ікону і бажала уділяти вірним Своєї Неустанної Помочі в церкві, яку вони обслуговували.

Справді, жоден монаший чин в Божій Церкві не був би чином, коли б не почитав в особливий спосіб Божої Матері. Тому і читаємо про всіх святих засновників монаших чинів, що вони дуже старалися вщепити в серцях своїх духовних дітей живу і глибоку набожність до Божої Матері.

Не менш очевидне, що всяка праведна монаша душа під натиском святого змагання бажала б, щоб її Чин найвірніше служив Марії і найревніше ширив набожність до Неї. Щойно на загальному суді об'явиться нам, який святий основоположник найгарячіше любив Пресвяту Діву Марію і який Чин найбільше поширював і засівав у людських душах честь і любов до Божої Матері. Однак кожна душа, що живе під правилом святого патріарха, великого єпископа, може гордитися, що її отець святий Августин словом і прикладом потягав своїх дітей до любові Пресвятої Діви. Католицька Церква одержує науку про Пресвяту Діву

Марію з глибоких писем цього святого отця і учителя Церкви. Деякі автори приписують йому написання священничих молитов до Пречистої Діви Марії. Всі письменники признають одностайно, що Церква має від святого Августина цю зворушливу антифону „Пресвята Маріє нужденних, спомагай слабих, потішай зажурених, молися за народ, заступайся за духовенство, вступайся за побожний жіночий рід. Нехай всі, що набожно славлять Твоє Торжество, дізнають Твоєї помочі”. Праведний Алан де ля Рош, домініканець, що освятився правилом святого Августина і як син святого Домініка так успішно ширив набожність святої вервиці у XV ст., пише про себе таке: „Коли я благав Пресвяту Діву, щоб вказала мені, що мають робити бідні грішники на Її честь і на честь Її Божественного Сина, щоб запевнити собі Їхнє милосердя, то Божа Мати так відповіла: „Послухай Мого любого учня Августина, як він навчав в одній своїй проповіді, що хто прагне найбільше сподобатися Господеві Ісусові і Його Матері, нехай пожертвує Їм всього себе і все, що посідає в душі і тілі, так в нутрі, як і назовні”.

Видно, що духовні сини і дочки, зв'язані правилом святого Августина, перейнялися тією наукою свого патріарха і вміли сподобатися Божій Матері, бо Вона обдарила майже кожную церкву при августинському монастирі своєю іконою, славною благодатями і чудесами. Бачимо це в Римі, де є кілька августинських церков, і в кожній є чудесна ікона Пресвятої Богородиці. І так в церкві святого Августина стоїть при великих дверях мармурова фігура Богородиці, званої „del Parto” – „від пологів”.

Тисячі вот, позолочені чи срібні знаки вдячності, обіцяні за вислухані молитви прикрашають стіни тієї великої святині, а другі тисячі ужито на Її віднову. Всі ті вота – це жертви матерів, що зложили на знак подяки Богородиці за щасливі пологи, щасливе народження дитини. Недалеко Риму, в Геназано, мають отці августинці славний Чудотворний образ Божої Матері Доброї Ради.

Не дивно, отже, що Божа Мати Неустанної Помочі спрямувала свою ікону, привезену з Криту, до отців августинців, до церкви святого Матея в Римі. Отці августинці з радістю і гідно в найторжественніший спосіб прийняли цей неоцінений Божий дар – чудотворну ікону Божої Матері.

Це сталося за Папи Олександра VI, 27 березня 1499 р., в часі величавої процесії один чоловік зо спаралізованою рукою продерся крізь натовп народу, діткнувся святої ікони і зараз був оздоровлений.

Коли вкінці помістили Чудотворну ікону на головному престолі, оголошено назву, яку сама Пресвята Діва Марія собі вибрала, а саме, що хоче, щоб Її почитали в цій іконі під іменням Божої Матері Неустанної Помочі. Солодкість тієї назви почала притягати римлян, і вони горнулися масово до стіп Її престолу в церкві святого Матея. Дуже скоро та нова святиня Богородиці прославилася великими благодатями, що зливалися кожного дня на ріки побожних паломників. Це було причиною, що церкві святого Матея привернено кардинальський титул і дня 1.VII. 1517 р. Папа Лев X іменував кардиналом церкви святого Матея генерального настоятеля отців августинців отця Ідзі Канізія. З-поміж 19 кардиналів церкви святого Матея особливо відзначався кардинал Франц Нерлі з Флоренції, іменований 1670 р. Папою Климентом X, що палав великою набожністю до Божої Матері Неустанної Помочі. Кардинал Нерлі відновив і чудово прикрасив церкву святого Матея, і щоб завжди бути якнайближче коло Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі, купив палату з городом коло самої церкви, де проживав упродовж 30 років. Кардинал Нерлі помер 1708 р. і своїм заповітом видав розпорядження похоронити своє тіло у стіп престолу Божої Матері Неустанної Помочі, а своє майно віддати лікарні для психічнохворих.

На початку XVII століття був в Римі гарний звичай відвідувати кожного тижня один із славних образів Божої Матері. Одної суботи отець Карочі Т. І. виголосив проповідь про ікону Божої Матері Неустанної Помочі, в якій точно і детально розповів цілу історію тієї ікони, яку

і ми тут описуємо. Коли отець Карочі навів те чудо, що сталося при введенні святої ікони до церкви святого Матея 1499 р., додав такі слова: „Це було перше чудо між багатьма іншими, що діялися опісля в церкві святого Матея”. Крім цього, ще багато інших авторів в Римі свідчать у своїх працях про численні чуда, що отримували вірні у стіп ікони Божої Матері Неустанної Помочі в церкві святого Матея. До цих свідочств треба ще долучити заяву монаха з чину августинців, брата Августина Орсетті. Цей братчик оповідає ось що:

„Одного року перед празником Божої Матері Неустанної Помочі один робітник, коли закінчив прикрасу церкви, закомився на жертви і вота, якими вірні прикрасили Чудотворну ікону. Він забрав все, що міг дістати рукою і вийшов з церкви. Але коли дійшов в місті до церкви, званої Божої Матері „Dei Monti”- Гірської, далі не міг зробити ні кроку. У яку вулицю він не пустився б, завжди знайшовся знову перед церквою святого Матея, звідки якраз втікав. Кілька разів намагався він іти в протилежний бік чи напрямом до площі Траяна, але даремно. Перестрашений і здивований, мусів повернутися до церкви святого Матея, віддав отцям августинцям вкрадені речі і благав Божу Матір Неустанної Помочі прощення за святокрадство”.

І так впродовж трьохсот літ славилась чудесами ікона Божої Матері Неустанної Помочі в церкві святого Матея. Три століття сини святого Августина привчали вірних до довір'я в безнастанну поміч, яку Божа Мати дає тим, що безнастанно просять у Неї помочі. Але не завжди італійські монахи мешкали при церкві святого Матея. В часі найжорстокішого переслідування Католицької Ірландії протестантською Англією від 1658-1661 р., і знову від 1739 до перших років XIX століття, ірландські августинці знайшли пристановище в Римі при церкві святого Матея. Вони тут кріпшали Неустанною Помічню Божої Матері, поручалися Пресвятій Діві Марії, щоб могли вернутися до рідної Ірландії, де одні з їхніх співбратів пролили кров за святу віру, а другі – багато перетерпіли серед духовної праці для переслідуваного рідного народу. І тепер у цих часах ми повинні молитися в особливий спосіб до Божої Матері Неустанної Помочі за монахів і монахинь, щоб кріпила їх щедрими благодатями в монашому дусі, в їх святому Покликанні, бо замішання й удари проти віри в повоевних часах потрясли не одною монашою душею, зруйнували не один монастир, а може навіть цілу монашу провінцію. Якщо колись, то особливо тепер монаші чини і згромадження мають святий обов'язок служити церкві не тільки працею для тих душ, де пастирі зажадають помочі для своїх овечок, але особливо безнастанною молитвою, а найбільше запахом чеснот і прикладом святого життя. „Бо монаший стан, за словами святого Томи з Аквіну, це військо завжди готове, що складається з тих, що вже вправлені в чеснотах, як теж школа для тих, що вчаться духовної боротьби і вправляються в здобуванні святості”.

Просімо нашу Матір Неустанної Помочі, щоб для кожного Чину і згромадження – чоловічого чи жіночого –неустанно уділяла побожності, ревності в прямованні до досконалості святої любові і властивого йому духа.

СТРАШНИЙ РОЗПАЧ ТА БЛАЖЕННИЙ СПОКІЙ

1884 р. оповідає один навернений грішник таке:

„Опанувала мене страшна розпука. Було темно і гірко у моєму серці, бо там панував гріх. Я покинув все, крім однієї малої побожності до Божої Матері, що защепила в моєму серці моя добра мати. Я молився щоденно до Божої Матері - пристановища грішників, проказував тричі „Богородице Діво”.

Серед тієї розпуки приходили мені в голову думки самогубства, а саме – отруїтися. Так дуже обридло мені життя серед тих болючих докорів сумління, що одного разу я вхопив отруту і вже підніс до уст. Пам'ять про страшний суд Господа Бога здержала мене від

ганебного самогубства. Та все ж таки я дальше просив помочі Найсвятішої Матері. Коли сьогодні згадаю ці сумні часи, не можу собі вияснити, як серед цього пригноблення я міг молитися і довіряти Божій Матері Неустанної Помочі.

Думки самогубства не уступали, поки не уступив гріх з мого серця. Вже вдруге я мав покінчити життя самогубством, але надія на Божу Матір Неустанної Помочі мене втримала. На думку моїх гріхів мене огорнула спасенна тривога. Я побачив ясно, що треба мені змінити життя, бо якщо ні, то мій кінець буде страшний. Я почав гаряче молитися до Божої Матері Неустанної Помочі, щоб допомогла мені порвати з гріхом. Найсвятіша Мати мене вислухала. Я висповідався щиро, порвав рішуче з гріхом, і блаженний спокій замість страшною розпуки запанував у моєму серці. Що ж це за скарб, це внутрішнє щастя, воно варте більше всього світу!

Від цього часу, хоч різні хрести-терпіння спадають на мене, я не трачу спокою серця, за поміччю Божої Матері Неустанної Помочі я мав в своїй душі Бога. Все приймаю як справедливу кару-покуту за мої гріхи. Своє щастя завдячую Божій Матері Неустанної Помочі і вірю, що буду дякувати Їй за це в небі упродовж всієї вічності.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

ХІІІ. ЗНИКНЕННЯ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Тільки сам Бог незмінний, Він є від віків і буде вічно. Святий Тома пише: „Бог – вічність”. Тільки все те, що вже в вічності з Богом, не підлягає жодній зміні, а все, що ще на світі, мусить зазнавати перемін.

Навіть Божа Церква на землі не вільна від змін. Очевидно, Свята Церква незмінна щодо правд віри, яку непомилково і законно оголошує людям, бо правда, яку навчає – Божа і вічна. Церква однак підлягає змінам в тому всьому, що в ній людське, що заведене людьми і для людей, так впродовж віків зайшло багато змін в Церкві в звичаях, обрядах, богослужіннях і церковних установах. Мойсєві таблиці, Кивот Завіту, Єрусалимська святиня, де зосереджувалося все релігійне життя вибраного народу – ті всі святі пам'ятки сьогодні не існують, зникли.

В Новому Завіті не від одної величавої святині, в якій славили Бога, тепер сліду нема, пропала не одна дорогоцінна реліквія, не один чудотворний образ. Так теж і наша чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі на якийсь час зникла.

Як це сталося? Урочисте внесення Чудотворної ікони Найсвятішої Матері в 1499 р. до церкви святого Матея і дбайливе обслуговування отців августинців Чудотворної ікони потягло до стіп престолу Божої Матері Неустанної Помочі численні маси народу.

Однак через півтора століття не вистачало монахів августинців для обслуговування багатьох церков, відданих їм в Римі, і тому Папа Інокентій X 1652 р. скасував монастирі із-за недостатнього числа монахів. Отці августинці відійшли теж із своєї оселі при церкві святого Матея, а цінніші реліквії перенесено звідси для більшої безпеки до Базиліки Божої Матері Більшої в Римі. Справді, по шести роках приїхали отці августинці з Ірландії і прийняли обслуговування церкви святого Матея, але ці ревні монахи, оборонці віри, прищепленої в їхній батьківщині святим Патрицієм, не були свідомі минувшої світлості церкви святого Матея і, не знаючи італійської мови, не могли підтримати в народі набожності до Божої Матері Неустанної Помочі. Остигало довір'я в чудотворну поміч Божої Матері, люди все менше приходили до церкви святого Матея і в 1776 р. Папа Пій VI скасував кардинальський

титул, прив'язаний до тієї святині, і переніс його до церкви Божої Матері Переможної на площі Траяна.

На Есквілінському пагорбі, в церкві святого Матея залишилась ще Чудотворна ікона, але не була вона вже джерелом Неустанної Помочі, як того бажала Богородиця. Тому теж Господь Бог допустив, щоб церква святого Матея завалилася й ікона Божої Матері Неустанної Помочі пропала.

В XVIII ст. почали згущуватися хмари над Божою Церквою, заносилося на бурю, якої „пекельні ворота” не сміли дотепер розбудити проти Святої Церкви, щоб перемогти Христове Царство.

В тому часі жив в Італії святий Альфонс Лігуорі, який передбачив небезпеку, що загрожувала Святій Церкві. Цей муж як словом, так письмом, працею, безнастанною молитвою і прикладом покутного життя старався відвернути шкоди і зло, що грозили душам. 13 серпня 1769 р. вийшов в Неаполі один з дуже численних його творів під назвою: „Догматичний твір про єретиків, що звать себе реформаторами”.

У вступі цього твору святий Альфонс пише так: „Церква терпіла страшні переслідування від поган, але ще більше терпіла із-за єретицтв, що зароджувалися в її нутрі між людьми зіпсутими, якими кидала лиха амбіція, розгнужданість звичаїв, розпуста.

Такі єретики найбільше роздирали нутроші своєї Матері. Апостол Павло називає єретицтво гангреною, моральним розкладом, раком. Подібно як рак точить ціле тіло, так єретицтво точить цілу душу, заражує ум і серце, розум і волю, єретицтво зветься теж заразою, бо не тільки хворіє той, кого ця хвороба зустріла, але своєю хворобою заражує інших, які мають з ним відносини.”

Так було дійсно. Хоч тільки деякі країни північної Європи XVI ст. прийняли лютеранство або кальвінізм, однак майже всі інші країни, хоч залишилися при святій вірі, були заражені тими єретицтвами.

У наступних двох століттях виклювалися з них янсенізм і феброніанізм, йосифінізм, і вольтеріанізм. Католицькі володарі і їхні вільнодумці міністри, письменники і люди легкої поведінки, світські духом, почали словом і вчинком нападати на Божу Церкву і Христового Намісника, на монастирі і цілі монаші Чини на найсвятіші Божі і Церковні права.

Так обходилися власні діти з своєю Матір'ю, Святою Церквою. Правда, незважаючи на те все, Церква вийшла переможницею з таких перемінних напастей від своїх дітей, але прийшла епоха найбільшої грози-бурі, якою пекло накинuloся на Церкву, а була це революція, той рак, що прищепили в Європі так звані „реформатори”. Дуже влучно висловився один учений письменник: „Протестантизм, родитель революції – це відрив, відпадіння від Церкви.

Це відпадіння від Церкви не обмежилось тільки до протестантських країн. Так звана реформація почала і розвивала своє діло з одного боку серед народів відпавших від Католицької Церкви, і з другого – серед народів, що принаймні зовнішньо зберігали єдність з Церквою, бо дух протестантизму розширився в різних формах, навіть серед католицьких країн і народів.”

Дійсно, Лютер перший підніс прапор революції проти Церковної Влади і голосив свободу віросповідання, а радше – безвір'я. Насправді Лютер не поставив гільйотини, але розбудив братовбивчі війни, що змели всіх пануючих володарів Німеччини, якщо б ці володарі, відпавши від віри, не зробили б відруху самозбереження. Тим відрухом був насильний закон, що підвладні під загрозою мук і смерті приймали релігію свого володаря. Цей закон називається: „Cuius regio, eius religio.” Тією наукою заразилися навіть католицькі володарі, бо, хоч в інший спосіб, але тією самою дорогою прямували, коли хотіли підпорядкувати Католицьку релігію, правління Церкви до своїх політичних намагань. Увінчані голови повставали проти видимого Голови у Христовій Церкві. На чолі тієї революції стояв

французький королівський двір. Скоро і французький нарід перенявся наукою бунту, що одержав з королівського трону.

Почалася боротьба на вулицях Парижа не лише проти церковної влади, але теж і проти королівської влади. Надаремно промовив святий Альфонс до пануючих в книжці виданій 1777 р. під назвою „Вірність підданих Богові робить їх вірними їхнім володарям.” Не хотіли французькі королі схилити голову перед видимим головою Церкви, тому теж народ відрубав голову на гільйотині французького короля Людовика XVI. Найзначніших громадян, як теж духовних осіб, стратила революція у Франції. Через кільканадцять років шалів терор, аж дитя революції – Наполеон Бонапарт – засліпив чернь блиском свого успіху в битвах, приборкав свій народ і привернув монархію. В ньому увінчалася революція. Наполеон зрозумів, що не обійдеться без Церкви, але Церква мала служити йому, а не він Церкві.

Щоб утримати своє панування над світом, Наполеон хотів панувати над сумліннями і тому постановив поневолити Голову Церкви.

Настали часи все більшого переслідування Папи Пія VII. В січні 1808 р. цісар Наполеон вислав до Святийшого Отця ультиматум, 2 лютого його генерал Міолліс зайняв Рим і вкінці 5 липня вночі вивезено Пія VII до Савони. Тільки після падіння Наполеона, 24 травня 1814 р. повернувся Святийший Отець і відбув в'їзд до Риму серед надзвичайного запалу і радості вірних. Однак господарювання коронованої революції тривало у Римі шість років. Французьке військо вибрало собі Есквілінський пагорб, як найвідповіднішу стратегічну позицію до опанування цілого міста. Для тієї цілі зруйновано церкву святого Матея і на її руїнах установлено гармати. Деякі твори мистецтва, фігури і цінні мармурові філяри були перенесені до базиліки святого Івана Латеранського, де осталися до сьогодні.

Ірландські отці августинці притулилися спочатку в близькому домі при церкві святого Євсевія, а опісля перенеслися на другий берег Тибру, до августинського монастиря при церкві, в якій вшановано Чудотворний образ Богородиці, званий (in Posterula) „ін Постеруля”. В тому замішанні воєнного часу, серед тих переносин з місця на місце, Бог допустив, що набожність до Божої Матері Неустанної Помочі зовсім зникла і сама чудотворна ікона пропала.

Коли однак Господь Бог допустив, щоб революція знівечила до часу набожність до Пресвятої Диви під тією вдячною назвою „Матері Неустанної Помочі”, яку Вона сама собі вибрала, то це певно тому, щоб приблизно піввіку пізніше Пресвята Богомати уділяла своєї Неустанної Помочі вірним для боротьби з безбожністю вже не тільки в Римі, але по всьому світі. Бо чим протестантизм заразив світ і що революція 1789 р. вигодувала й оформила, те залишається аж до нашого XX століття, і це той рак, що точить суспільність.

Ось пише тець Берте: „Вже більше як сто років революція є тараном, що все з більшим завзяттям ударяє в Божу Церкву, бо протиставить права людини Божим правам і царювання народу – царюванню Христа Господа.” В імені нового божка, що називається „волею народу”, революція вже давно скасувала Божі й Церковні заповіді, а навіть основні правила-закони, на яких опиралися дотепер всі людські спільноти. І тепер далше ударяють ті тарани і нищать всі християнські установи. Всюди заводиться безвір'я, в родинах, школах, лікарнях, казармах, цвинтарях і вулицях. Така ціль революції, і тому вона кличе „геть з всяким виявом релігії і геть з монастирями! Папу, Христового Намісника – в тюрму! Хай живе бульварна газета та всяка писанина, що кожного дня сіє брехню і зневаги проти віри і Церкви, якими навіть погани перших віків не сміли ганьбити християн”. Здавалося б, що зближається день, коли Божя Церква, прогнана із своїх святинь, повернеться в катакомби, щоб там збирати своїх переслідуваних дітей, відправляти найсвятішу жертву – Службу Божу. І як це сталося, що упродовж одного століття революція довела католиків до теперішнього стану упослідження і пониження? Це сталося тому, що Французька революція 1789 р. не була зовсім звичайним відрухом поневоленого народу, як це було в минулих віках тут і там, але що вона була

початком революції безбожних, зіпсутих людей проти Бога, або відречення людей від віри в Бога.”

О, якби ті минулі війни, ті великі нещастя, ті великі удари і потрясіння, що впали на народ і Церкву, відкрили нам очі на великий обов’язок завжди пізнавати, любити і жити святою Христовою Католицькою вірою, і бути готовими радше відректися життя, ніж святої Христової віри.

Завжди молим у Божої Матінки Неустанної Помочі сильного незломного духа живої святої Христової віри для себе і всього рідного народу.

ЮНАК У ПРОПАСТІ ГРІХА І РОЗПУКИ ЗНАХОДИТЬ СПОКІЙ І СПАСІННЯ В МОЛИТВІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Один студент університету мав 19 років, коли пустився широкою дорогою гріха. Скоро впав під ударом туберкульозу і опинився в лікарні вже близько гробу. Упродовж трьох тижнів переживав страшні терпіння, що ще більше затверджували його в диявольській злобі. Він впав у якийсь невисловлений шал-лютість. Далеко від своєї рідні, без жодної потіхи, пригноблений розпукою, простягнув руку по револьвер, щоб покінчити з собою. Так, але в останній хвилині стримався, нещасний. Він втратив віру і де ж може знайти потіху?

Господар дому, побачивши, що хворому небагато осталося жити, попросив, щоб одна з сестер милосердя, монахинь, пильнувала його. Сестра день і ніч не відступала від хворого і через цей особливий доказ любові ближнього ввійшла в його довір’я. Одного дня запитала його монахиня, чи не згодився би, щоб його відвідав священник, який якраз прийшов до його друга в сусідній кімнаті. „Добре”, – відповів хворий, – „довідаюся дещо про мого друга”. Священник прийшов до нього і своїми добрими словами втіхи так прихилив хворого юнака до себе, що цей прийняв медальйон і образок Божої Матері Неустанної Помочі, та ще і вервичку. Сестра монахиня і цей священник почали молитися до Божої Матері Неустанної Помочі за навернення тієї бідної душі, що стояла вже на порозі вічності. Непоняте милосердя найсвятішої Матінки над грішниками і тут об’явилося наглядно. Бо ось цей юнак, що не знати вже коли молився, почав відмовляти набожно вервичку і так полюбив цю набожність, що не випускав з руки вервиці.

Він зовсім змінився, і на місці розпуки явилася солодка надія. Ледве два дні минуло, як священник відвідав хворого, а він вже сам знову попросив духовного отця і висповідався з сердечним жалем і прийняв Ісуса в святім Причасті з вірою і любов’ю. Це було першого березня. Хворий попросив, щоб дозволили йому прийняти ще Ісуса в Святому Причасті в день святого Йосифа (19. III за лат. кал.), бо так пізно почав Його любити. Господь Ісус вдоволівся доброю волею цього другого щасливого „доброго розбійника”, бо день 5 березня був останній у його житті. Його смерть була дуже гарна і зворушлива: до останньої хвилини однією рукою притискав до серця дорогий йому медальйон Богоматері Неустанної Помочі, а другою – пригортав святу вервицю.

Це навернення було оголошене в місячнику Архибратства Божої Матері Неустанної Помочі, щоб вірні ще з більшим довір’ям прибігали до Неї, як до надії безнадійних. Щаслива ця грішна душа, що прибігає до Найсвятішої Матінки!

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XIV. БОЖА МАТИ ПРОВАДИТЬ ДИВНИМИ ДОРОГАМИ ТОГО, ЯКОГО ВИБРАЛА СОБІ ДЛЯ ПОБУДОВИ НОВОЇ ЦЕРКВИ, В ЯКІЙ ЇЇ ІКОНА НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ МАЛА БУТИ ЗНОВУ ВИСТАВЛЕНА

Впала в руїну церква святого Матея, зникла ікона Божої Матері Неустанної Помочі і здавалося б, що через революцію переміг сатана Пресвяту Дівичу на Есквілінському пагорбі, так як ударемнив і виявив неправду, Її виразній волі, щоб у тому місці почитали Її Чудотворну ікону. Але Марія завжди перемагає в боротьбі з сатаною. Правда, часом буває, що сатана наче б здійснює свої наміри і, здається, перемагає, однак у дійсності Пресвята Мати завжди стирає його горду голову. Так теж сталося і тепер.

Пресвята Богородиця дозволила тій Чудотворній іконі близько п'ятдесят років залишатись в укрітті, щоб опісля через цю Чудотворну ікону і найсолодшу назву Матері Неустанної Помочі ще славніше перемогти сатану на всій бойовій лінії, яку укріпив через революцію проти Божої Церкви.

Перш ніж оповімо про нове триумфальне виставлення Чудотворної ікони на місці вибраному в Римі самою Пресвятою Дівою між базиліками Божої Матері Більшої і святого Івана Латеранського, ми повинні подивляти дивні дороги, якими Божа Мати спровадила до Риму свого вибранця, що побудував святиню на Есквілінському пагорбі, де наново мала бути виставлена Чудотворна ікона. Справді, на цьому пагорбі не бракувало церков, бо близько місця, на якому була церква святого Матея, знаходилася церква святого Юліана, архієпископа Бургос в Іспанії, що в XII ст. славився апостольською ревністю і безграничним милосердям для бідних. Рим, як столиця християнських народів, має пам'ятки, що відносяться до кожного народу, бо всі народи від найдавніших часів провадила Церква як до Божого гробу нашого Спасителя Ісуса Христа в Єрусалимі, так і до апостольських гробів у Римі, де кожний народ мав тут свій пам'ятник, свій рідний куточок, свою каплицю чи церкву, де паломники з рідної землі мали Богослужіння і науку у своїй рідній мові. І як іспанці мали свою святиню на честь свого співвітчизника святого Юліана і монастир Отців Кармелітів на Есквіліні, так теж і український народ має дорогі пам'ятники-святині від своєї Матері Католицької Церкви у вічному місті:

Перший такий пам'ятник – це престол з мощами святого священномученика Йосафата в головному Соборі святого Петра, перевезеними з церкви святої Варвари у Відні в часі останньої війни 1944 р.

Другий живий пам'ятник – це Українська Духовна Семінарія імені святого Йосафата з гарною церквою.

Третій пам'ятник – це старовинний монастир і церква грецьких монахів василіян в Грота, що тепер із-за браку греків прилучений до українського Чину Отців Василіян.

Четвертий – це одноповерховий дім з церквою, гарно розмальованою, з гарним іконостасом на Авентіно, де знаходиться Головна Управа нашого Чину Отців Василіян з отцем Протоархимандритом на чолі і його радою.

П'ятий – це дім Генеральної Управи наших сестер Служебниць Пречистої Непорочної Діви Марії.

Шостий – дім Головної Управи нашого Чину монахинь василіянок.

Сьомий – це монастир і церква наших монахів Студійського Уставу відкритий старанням кардинала і первоієрарха нашого Йосифа в 1964 р.

Восьмий – це Український Католицький Університет, заснований кардиналом і первоієрархом Йосифом.

Дев'ятий - церква святого К. Кардинала Йосифа.

Десятий - Merulane.

Здавалося б, що ікона Божої Матері Неустанної Помочі повинна бути виставлена в церкві святого Юліана на Есквіліні, але так не сталося. Довгий час Чудотворна ікона була в укритті, наче пропавши в пустині.

Незважаючи на те Пресвята Богородиця ужила церкву святого Юліана, щоб сповнилася Її воля і щоб її ікона була знову виставлена в святині, побудованій між двома базиліками.

В 1783 р. монахи кармеліти з невідомої причини хотіли позбутися монастиря при церкві святого Юліана й Отці Редемптористи його купили. Якраз членів цього Чину – Отців Редемптористів – вибрала собі Божа Мати для відбудови церкви, в якій мала бути виставлена Чудотворна ікона Богоматері Неустанної Помочі. Та це сталося нескоро. Французькі війська в часі революції 1798 р. вигнали редемптористів з монастиря при церкві святого Юліана і головний управитель з кількома отцями замешкали в осередку Риму при святій Успенській церкві по вул. Монтероне. Пізніше Папа Пій IX віддав монастир святого Юліана матері Макрині Мечиславській і її монахиням василіянкам, яким після довгих терпінь та переслідувань Української Католицької Церкви за часів російського царя Миколая I вдалося добитися до Риму.

Вкінці після зайняття Риму військами італійського короля Віктора-Еммануїла I у 1870 р. церкву і монастир святого Юліана знищено.

Хоч Божа Церква з причини революції мусіла перенести в XIX віці багато потрясінь і переслідувань, та однак це століття було для Церкви століттям відродження і духовного подвигу, бо тоді Святійший Отець Пій IX скликав Ватиканський Собор й проголосив Догмат Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії. Тоді теж зазначалася обнова, і великий розвій монашого життя. Великим благословенням обдарив Бог у своїй Церкві місійне згромадження Отців Редемптористів, якого монастирі були тоді, крім Росії, у всіх країнах Європи, як теж і в Америці.

Їх генеральний настоятель мешкав в Неапольському королівстві в „Ночера де Пагані” при гробі святого Альфонса. Коли Святійший Отець Пій IX зажадав, щоб центральний заряд і саме місце перебування отця архимандрита Отців Редемптористів перенесено до Риму, і коли трудно було знайти відповідне місце, тоді одного разу сказав Святійший Отець до отця прокуратора Редемптористів: „Так, ви маєте в своєму Чині багатого шотландця, отже, купіть собі площу в Римі і побудуйте на ній свою церкву”. Святий Альфонс Лігуорі, коли заснував Чин Святійшого Ізбавителя, званого Редемптористами (від латинського слова „Redemptor” – Ізбавитель-Відкупитель) викупив свого спадкового майна, щоб за прикладом Відкупителя Ісуса бути зовсім убогим, і тому вже від початку мусів у своїх монастирях боротися з великими нестатками, як сам сказав одного разу: „Я є настоятель бідних жебраків”. Пізніша історія Чину показала, що тими словами основоположник напроорокував будучність свого Чину. Чин Святійшого Ізбавителя ніколи не купався в багатствах. Лиш один раз Боже провидіння зробило в цьому виняток, а саме, коли йшлося про збудування церкви для Божої Матері Неустанної Помочі. Пресвята Діва Марія тільки тому і спрямувала до Редемптористів в чудесний спосіб мільонера шотландця Едварда Дугласа.

Едвард Дуглас народився 1819 р. в Единбургу в родині, якої предки були удільними князями Шотландії і мали велике майно, що залишили в спадщину потомкам. Родина Дугласів була з часів реформації англіканською. Батько Едварда помер молодим і залишив йому, як одинакові, своє мільйонне майно. Мати Едварда, хоч протестантка, виховувала сина в Божому страху і прищепила в ньому замилювання до побожного, чесного життя та до милосердя для бідних. Вчився він в Університеті в Оксфорді в цьому часі, коли найкращі професори – англіканські пастори – вчитувалися в писання отців церкви і приходили до переконання, що весь реформаторський рух XVI ст. був хибний. Дуглас брав участь у релігійних диспутах, перейнявся наукою Католицької Церкви, якою жив, й особливо палав набожністю до Пресвятої Тайни Євхаристії і Пресвятої Богородиці. В такому настрої духа

вирушив Дуглас до католицьких країв. По короткому побуті у Франції подався до Риму, де 18. I. 1842 р. був на урочистій Службі Божій Папи Григорія XVI в базиліці святого Петра. Дуглас одержав легко квиток вступу до ложі для достойників. Ідучи до ложі, він одягнув парадний одяг, а теплий плащ залишив в порожній сповідальниці одного з головних сповідників отця Савіні, кармеліта. Після Богослужіння, коли Дуглас пішов по свій плащ до сповідальниці, застав її замкнену. Тоді за вказівкою церковної обслуги пішов він по ключ до отця Савіні, до кармелітського монастиря, щоб одержати свій плащ.

Ціла подія сталася за велінням Божого Провидіння, бо отець Савіні не тільки прийняв шотландця якнайприхильніше, але і ще раз запросив його до себе. Так зав'язалася між ними приязнь, результатом якої був місяць пізніше перехід Едварда Дугласа до Католицької Церкви. З Риму, вже як католик, вирушив Дуглас в дальшу подорож до Італії, опісля – на схід, до Єгипту і Палестини, і в Єрусалимі, при гробі Ісуса, постановив вступити до духовного стану. З тим наміром повернувся до Риму, замешкав в монастирі Отців Кармелітів коло свого приятеля отця Савіні, і після закінчення богословських наук у 1848 р. прийняв тайну священства. Пресвята Богородиця, яку він завжди любив, збудила в його серці відразу до світу, в якому, із-за свого імені і майна, міг би зайняти високе місце, і пройняла його замилюванням до убогства. Вже як священник, удався Дуглас до Ассізі з думкою, що святий Франциск пригорне його до своєї монашої родини. Однак слабкі фізичні сили були перешкодою для здійснення його наміру. Після цього отець Дуглас удався до гробу святого Альфонса-Марії Лігуорі в Ночера ді Пагані, де почув внутрішній голос, що взивав його, щоб як редемпторист жертвував себе Богові на працю для убогих і найбільш опущених душ. З тим наміром вернувся отець Дуглас до Лондону. Ще перед шести роками приїхало з Бельгії до Англії кількох редемптористів, які серед нестатків жили зразу на провінції, а пізніше на далекому передмісті Лондону, де в кімнаті, найнятій на каплицю, давали духовну поміч бідним і опущеним католикам. Ця біднота і посвята для душ синів святого Альфонса дуже зворушила отця Дугласа, бо серед них він знайшов те, чого прагнула його душа.

Він жертвував себе їм з цілим своїм майном. Коли його прийняли до згромадження, він здав на своїх настоятелів повний заряд своїх грошей і сам в дусі убогства зносив rado в монастирі всі нестатки.

Після складення монаших обітів у 1840 р., висланий настоятелями на місії до Ірландії, з великою радістю віддавався дуже тяжкій праці над бідним народом. Ця посвята і жертвенність отця Едварда Дугласа спричинили, що Пресвята Богородиця виеднала йому цю велику благодать, щоб його майна вжито на побудову для Неї нового мешкання - церкви в Римі.

Сповнилося пророцтво Святійшого Отця Пія IX про багатого шотландця. В 1852 р. отець Дуглас покликаний до Риму і в день 9 липня, в день Божої Матері Благодатної, з уповноваження святої Столиці підписав контракт, силою якого купив для Чину на Есквілінському пагорбі дім званий „Вілля Касерта” – власність князів Касертів. Був це власне дім з городом, що двісті років перед тим купив кардинал Нерлі, щоб мати можливість мешкати якнайближче своєї Матері Неустанної Помочі, дім, який опісля перейшов в руки князів Касертів і Кастанів. На місці, отже, де близьенько була давніше церква святого Матея, а зараз за городом стояла церква з монастирем святого Юліана, перероблено княжий дім на монастир і садибу генерального настоятеля монахів редемптористів, а при монастирі збудовано церкву на честь їхнього основоположника святого Альфонса Лігуорі. Отець Дуглас витратив значну частину свого майна на побудову і прикрашення тієї святині, якої як ігумен монастиря був вірним сторожем до кінця свого праведного життя. Помер смертю святих 23 березня 1898 р.

Святий Іван Хреститель сказав над Йорданом до жидів, що „і может Бог от каменя сего воздвигнуть чада Авраама”. „Бог може з цього каміння збудити дітей Авраама” і його слова тут здійснилися. Бог з іновірця зробив собі засновника, фундатора церкви. Пресвята

Богородиця зажадала, щоб Її Чудотворна ікона Неустанної Помочі стояла на Есквіліні, між Її базилікою, та базилікою святого Івана, але революція знищила церкву святого Матея. Та ось нова церква повстає майже на тому самому місці, і тут – знову згідно з волею Марії – мають почитати Її Чудотворну ікону, і це через того, хо був колись протестантом.

Минулі війни знищили багато цінних речей, забрали нам много дорогих осіб, обдерли многих з майна. Маймо довір'я і молімось до Божої Матері Неустанної Помочі, бо могутній Бог для Марії і для нас хоче теж „потішити, порятувати й обдарити” далеко краще.

ПЕРЕМОГА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ НАД ПРОТЕСТАНТСЬКОЮ ГРОМАДОЮ

Місто Асх – промислова місцевість, що граничить з Саксонією і Баварією – належить до Празької Єпархії в Чехії. Вже від XVI ст. провадили тут руїницьку роботу гусити, віклефліти і кальвіністи, із-за якої укріпився протестантизм, а католицька віра завмерла. Тепер відносини змінюються на ліпше, бо в м. Асх є понад п'ять тисяч католиків. Ще перед кількадесятьма роками, коли праця католицького священника зустрічала великі труднощі, так з боку протестантів, як теж католиків, один ревний душпастир постановив вжити ще останнього могутнього засобу – постановив урядити малу місію. Було однак побоювання, чи протестанти не запротестують проти спровадження місіонера-монаха. Отець парох вислав просьбу до настоятеля Отців Редemptористів прислати одного місіонера, але з умовою, що він приїде не в монашій, а в світській одежі. Настоятель не міг на це погодитися, але тому, що це була дуже важна справа, ціла монаша спільнота відправила в тім намірі дев'ятницю до Божої Матері Неустанної Помочі. Після закінчення дев'ятниці прийшла відповідь від отця пароха із згодою, щоб отець місіонер приїхав в монашій одежі. В назначеному дні отець парох приїхав на залізничний вокзал, щоб привезти місіонера в закритому возі до церкви. Однак із-за несподіваних перешкод місіонер запізнився, приїхав наступним поїздом та мусів іти пішки з залізничного вокзалу до церкви. Перехожі споглядали зо здивуванням на цього папіста, якого не бачили ще в житті, однак ніхто не смів його зачепити. Місія почалася. На вступній науці було ледве 150 осіб, хоч церква могла помістити 3 тисячі вірних. Щоб забезпечити велике Боже благословення на цю святу працю і схилити серця людей до прийняття Божої благодаті, виставлено урочисто Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі, і в гарячих молитвах за успіх святої місії всі молилися. Ця предобра благодатна Мати зараз відповіла на молитву своїх дітей. Церква почала наповнятися щораз більше, і то не лиш вірними католиками, але навіть і протестантами. Почали діятися чуда Божої благодаті в людських душах. Закам'янілі грішники горнулися до сповіді, ті, що жили в близьких нагодах до гріха, покидали їх, ті, що жили в ненависті, мирилися між собою, ті, що мали чужу кривду на сумлінні, звертали її. Коло 400 протестантів брало участь у святій місії і багато з них навернулося. При кінці місії життя в парохії зовсім змінилося. Всі чулися повними щастя і святої радості. Отець парох сам визнав, що Господь Бог уділяє в часі місій особливих благодатей, і що добре проведена місія перемінює найгіршу парохію в райську святиню. Вірні так полюбили виставлену в часі місії ікону Божої Матері Неустанної Помочі, що бажали мати Її назавжди між собою. Місіонер залишив цю святу ікону, а перед від'їздом благав Найсвятішу Матір, щоб сама дальше провадила розпочату місію і потягнула всіх до любови Ісуса. І молитва місіонера була успішна, бо Божя Мати Неустанної Помочі є в місті Асх – „Помічниця вірних” і „Прибіжище грішників”.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпущу)

XV. КОГО БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВИХОВАЛА СОБІ ДЛЯ ВІДНАЙДЕННЯ ПРОПАВШОЇ ІКОНИ

Римляни здивувалися, коли побачили, що серед багатьох святинь романського стилю з'явилася на Есквілінському пргорбі церква святого Альфонса, збудована в ломбардсько-готичному стилі. План тієї церкви зробив італієць з буйною уявою, але давно приєднаний з англіканізму до Католицької Церкви славний англійський архитектор Юрій Віглей, котрого отець Едвард Дуглас запросив з Англії, щоб побудував у Римі церкву в улюбленому англійцями готролуковому стилі.

Читаємо про мудру жінку, що вона „стала як купецький корабель, що привозить здалека харчі”. Так і Божа Мати дібрала собі з далекої півночі тих, які збудували на Її честь святиню в тому місці, де бажала роздавати Свою Неустанну Поміч. Минуло однак вже сімдесят років, відколи Чудотворна ікона, усунена з належного місця, була десь наче у вавилонській неволі. Вже два покоління римлян перейшли і перенесли з собою до вічності пам'ять про ікону, привезену з Криту, затиралися зовсім передання про чуда, якими славилася ікона Божої Матері Неустанної Помочі, забуто про ласки, які Бог продовж трьох століть дарив вірним у церкві святого Матея на Есквіліні. Здавалося, що немає живої людини, яка бачила б, де є свята ікона, багато думало, що революція знищила Її, як багато інших святих предметів. Святий Дух повчає нас, що „Бог не жалує дарів і покликання”, це значить, що Боже Милосердя незмінне над людською нуждою, незмінне теж і милосердя Тієї, яка прибрала собі назву Неустанної Помочі, бо ж завжди бажает рятувати нас у потребах і нуждах. Як здалека, з-поза Риму вибрала собі багача отця Едварда Дугласа побудувати Її церкву, де бажала, щоб Її образ був наново виставлений, так теж виховала собі в Римі бідного хлопця на священика, в умі якого заховалася пам'ять про Чудотворну ікону в церкві святого Матея, і який знав, де ця ікона переховувалася.

Повірником тієї тайни був отець Михайло Марсі. В монастирі Отців Августинців в тому часі, коли вони обслуговували церкву святого Матея, коли там славилася чудами ікона Божої Матері Неустанної Помочі, був братчик Августин Орсетті, що в тому ж монастирі одержав монаший габіт і зложив монаші обіти. Після скасування монастиря в часі Французької революції братчик був перенесений спочатку до дому святого Августина, а потім до августинського монастиря при церкві Божої Матері „in Posterula”. В цих двох домах прожив брат Орсетті аж до 1853 р., отже близько 40 років.

Одинадцятирічний хлопець з бідної римської родини Михайло Марсі приходив від 1840 р. до монастиря святого Августина, щоб служити священикам при Святій Літургії і сповняти в домі різні послуги. Брат Орсетті ревно опікувався хлопцем, а побожний Михайло так щиро полюбив старенького братчика, що коли братчика перенесли до монастиря Божої Матері „Ін Постерула”, то там поспішив за ним і Михась. Не одну годину перебули обидва на побожній розмові. Брат Орсетті був замолоду свідком численних чудес Божої Матері Неустанної Помочі в церкві святого Матея, тому охотно оповідав хлопцеві про Чудотворну ікону. Братчик оповідав, що перед зруйнуванням церкви святого Матея отці августинці забрали ікону Божої Матері Неустанної Помочі і перенесли до монастиря за Тибром при церкві Божої Матері „ін Постерула”.

Але тому що тут вже інший образ Богоматері славився ласками, принесену ікону не виставили в церкві, лиш помістили в домашній монастирській каплиці в надії, що скоро прийдуть кращі часи і буде можна з волі Богородиці виставити ікону в якійсь церкві на Есквіліні.

Михась прислугував часто отцям августинцям при Службі Божій у тій каплиці перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі, а брат Орсетті старався в різний спосіб розбудити в юнака почуття для почитання і любові до тієї ікони. „Ця ікона, що переховується тепер в домашній каплиці”, – говорив братчик, – „була колись дуже почитана в церкві святого Матея.

Кожного року відбувалося там велике торжество для почитання Пресвятої Діви Марії в цій іконі”. Наче боячись, щоб юнак не забув те, що нагадував йому про ікону, брат монах часто повторяв: „Пам’ятай, Михасю, що ікона, переховувана в нашій каплиці, славилась чудами в церкві святого Матея, й уважай, щоб ти цього не забув!”. Часом ще додавав: „Це певна і найпевніша річ, чи ти це розумієш? Дуже багато чудес діялося при цій іконі”.

Коли побожний монах вбивав у пам’ять молодшому Марсі в цей спосіб вісті про Чудотворну ікону, було видно на лиці старця непевність і тривогу, щоб Михась цього зле не зрозумів, щоб не забув його слів. Здавалося, що він передчував, що його слова будуть колись потрібні до віднайдення Чудесної ікони і до віддавання їй знову належного почитання.

Не завівся брат Орсетті у своїх сподіваннях привернення почитання Божої Матері Неустанної Помочі. В похилому віці він отемнів і, як нездібного до обслуги в Римському монастирі, вислали його настоятелі 1853 р. до монастиря в Браччіяні, де на вісімдесят шостому році, покликаний Божою Матір’ю Неустанної Помочі, перенісся до вічності.

Михайло Марсі стратив свого опікуна в отців августинців, але не опустила його Божа Мати, якої Чудотворну ікону Неустанної Помочі так полюбив. Вона благословила юнакові в науках, обдарила його ласкою монашого покликання і спрямувала до монастиря отців редемптористів у Римі на Есквілінському пагорбі, де давніше стояла церква святого Матея. Так отже Божа Мати Неустанної Помочі виховала собі отця Михайла Марті. Вона в дитинстві привела його до августинців, Вона втаємничила його через монаха Орсетті, який небесний скарб укривається в домашній монастирській каплиці, Вона привчила його до побожного і чесного життя і спрямувала його до Отців Редemptористів на Есквіліні і тим приготувала собі свідка, що мав дуже причинитися до відкриття Її Чудотворної ікони.

Так Бог дає Католицькій Церкві свою Матір Марію, як Матір і Виховательку тих, що й покликає до духовного стану, і через Неї дарить своїх вибранців конечними ласками для виконання обов’язків у тому святому стані. Можна сказати, що Марія бере кожную душу покликану до духовного стану під крила своєї особливої опіки.

Божественний Спаситель плакав над Єрусалимом, прирівнював себе до птиці, що збирає своє потомство під свої крила. Це очевидно спонукало отця Бернарда Бустія, що і Божу Матір назвав „квочкою, що дбайливо нас зберігає, поки виховає на Божих дітей”. Ще інший праведний автор пише про Пресвяту Діву Марію, що Вона „квочка із-за великого милосердя і дбайливості, якою окружає свої писклята – це значить тих, що посвятилися на Її службу”.

О! Коли б то Наймилосердніша Мати в цих тяжких часах для святої Церкви, для людських душ зберегла нашу молодь від злого і пригорнула не одного до служби Богові. Можемо надіятися на це і про те мусимо молитися. На війні чи в різних життєвих досвідах і терпіннях не один юнак загартувався до боротьби з світом, тілом і сатаною. Не один привчився поборювати себе і, маючи все своє довір’я тільки в Бозі, завжди визволяти себе з неволі пристрастей.

Не один юнак, мимоволі втягнений загарбницьким урядом у військові ряди, перейшов тверду школу. Перейшли тверду школу і ті, які добровільно вступили в ряди рідного війська в надії, що причиняться до визволення батьківщини з кайданів неволі. Шляхетні пориви, жертвенність і посвяту може Святий Дух спрямувати на вищі шляхи, і так сталося з юнаком що в 1918 р. став до бою за батьківщину, а потім послухав внутрішнього голосу, яким Бог промовив до нього: „Працюй і терпи для батьківщини, як добрий воїн Ісуса”.

В який спосіб сталася ця перемена в душі юнака-стрільця, він сам оповідає у своїх записах: „Голос Спасителя „ходи за мною” чув я ще з дитинства, хоч і не завжди розумів його. Перший Божий поклик вийшов з уст матері разом з проказуванням першої молитви: „Молися, сину, до Божої Матері за ласку, щоб ти був священиком, слугою Христа, як святий Йосафат”. І я молився від першої молитви про цю ласку, хоч і не розумів її величі, її значення. Щодня про те молився, бо так навчила мама. Молився і скоро приступив до

першого Святого Причастя, і від того дня, маючи шість років, щоденно приступав до Святого Причастя і щоденно молився, бо так учила мама. Середня школа, далеко поза домом, а навчену мамою молитву завжди проказував.

Одного року, одного дня впала стара держава, а народ встав. Старі, молоді і всі учні, деякі ще діти, в руках з оружжям стали боронити рідну хату і землю перед тими сусідами, що хотіли загорнути над ними власть старої держави, як колись... В нерівній боротьбі перемогли багатші сусіди, яким помогли зарубіжні пани. По утечі з полону, по різних переходах я закінчив середню школу. Але на тому страшному відтинку життя, на тих стежках, де не раз смерть заглядала в вічі, одне було незмінне: завжди я молився до Божої Матері, завжди мав з собою вервичку, що дала мені мама. Коли погляну позад себе, аж чудно і дивно мені, від скількох страшних небезпек Божа Мати мене врятувала! Одержав я атестат зрілості, треба було вибрати дорогу життя, піти по ній. Вагання? Ні, не було його, аж дивно: ясне світло, і зразу пішов я з поміччю Марії. На дорогу священничого звання. Правда, далися чути закиди товаришів цього світу. Перший: коли стану священником, не зможу служити народові, коли батьківщина закличе своїх синів до бою; та друге, що стан нашого духовенства такий сумний, стільки браків у більшості його членів, що, вступаючи в його ряди, візьму тільки відповідальність за його недостатки, а жодної користі ні Церкві, ні народові не зможу принести. Та ці закиди щезли, як пара (я ж кожного дня молився). Зразу пізнав я, що патріотизм, який полягає на чеканні і готовності, є марний і часто шкідливий, бо ж ціле життя можна чекати безкорисно і безплідно. Цей нерозсудливий зрив – більше шкоди, ніж користі може принести одиниці і загалові. А скільки слабих характерів дається зламати і намовити до зради рідної справи?

І знову патріотизм, що полягає лише на забезпеченні рідному народові високого рівня матеріального добробуту, науки, освіти – теж неправдивий і неправдива любов рідного народу. Загальновідомо, що найбільші зрадники і вороги народу – це не бідні і неосвічені одиниці, але звичайно високоосвічені, багаті і жадні люди..., які не вірять і не люблять Бога. Тому ясне всім розумним людям, що хоч матеріальні добра і освіта та наука є цінні для людей, однак не є правдиві добра, бо ж скільки злочинів і зла спричинили наука, освіта та багатство в руках злих, безбожних людей? Звідси висновок, що єдине, правдиве добро – це свята віра, свята надія і свята Божа любов, а найвища наука – це свята Божа наука, і правдивий народолюбець-патріот – це людина, що дає рідному народові правдиве знання і науку, Божу науку, що дає правдиве, найвище добро, святую віру, надію і Божу любов, що дає все своє життя, а такий є Божий слуга – священник Христової Католицької Церкви.

Це стало мені таке очевидне, ясне і я почув таємничий поклик, голос Ісуса „ходи за мною” так виразно, що я не задумувався ні хвилини, але відповів: „Ісусе, йду за Тобою”, і пішов, не оглядаючись. Я закінчив свої вищі богословські науки і став священником. Повністю віддався Богові на цілопальну жертву. Прийшлося не раз і не раз складати Богові в жертву своє життя... Бог приймав не раз жертву, але життя залишав для дальшої і більшої жертви... О! Ви всі молоді люди, юнаки, дівчата, що любите свій народ, що бажаєте йому правдивого добра і щастя, жертвуйте для нього своє юне життя на полі бою за його щастя, на полі бою священничого і монашого покликання. В жертві священничого і монашого життя ви знайдете своє найбільше щастя, ви прискорите найкращу долю – волю рідного народу, ви станете його найбільшими добродіями, найвищими провідниками найвищого духовного життя”.

Другий закид, що стан нашого духовенства такий сумний, що в ньому стільки браків й упадків, мене теж не зразив, не захитав. Я сказав собі: упавши, негідні священники, це все таки Божі діти, Христові браття і помічники, мої брати, діти мого народу, хоч зрадники, бідні, нещасні. Вони не байдужі мені, Ісус за них страждав, як за упавших апостолів, Ісус віддав життя за них, як і за мене, моє бідне серце теж терпить і боліє за них, треба посвятитися за

них тим більше і мені, як за народ, так теж і за його негідних пастирів, щоб допомогти Ісусові рятувати їх. І мені хотілося на всій нашій землі закликати: „Ходімо, молоді друзі і подруги, ходімо помагати Ісусові рятувати і скріпляти Його стадо і бідних пастирів упавших. І так з воїна-стрільця став я священиком-монахом, що як сповідник віри багато терпів... Тому молилось до Божої Матінки Неустанної Помочі за добрі покликання до монашого і священичого стану серед нашої ідейної молоді.

ЛАСКА ПОКЛИКАННЯ

Найсвятіша Божа Мати оточує найбільшою опікою особливо тих, які з одного боку чують Божий голос „Віддайся мені зовсім”, а з другого – мають великі труднощі, щоб зробити перший крок. І не може бути інакше, бо це справа безмірної ваги, бо від того, чи душа піде за голосом покликання, залежить її вічне спасіння. Приклад цього маємо в житті одного юнака, як це описує нам знаний священик.

„Цей юнак і своїм поступом приносив честь своєму батькові, який за це його дуже любив. Та ось цей юнак почув у своєму серці голос: „Віддайся мені на цілковиту службу, вступи до монашого чину, будь місіонером, апостолом”. Це Бог промовляв у святині юного серця. На саму думку, що, йдучи за голосом покликання, буде змушений розлучитися з улюбленим батьком, якийсь переляк огортав його, бо відчував, що тим спричинить батькові великий біль, той напевно не погодиться на його вступ у монастир. Його побожна мати вже відійшла по свою нагороду до неба, залишаючи троє сиріт. І як же ж тут залишити самого батька? Я ж найстарший. І дійсно, батько навіть не хотів чути про наміри сина. „В цьому терпінні приходить цей юнак до мене”, – так оповідає згаданий священик, – „і питається, що має робити. Я не міг йому інакше відповісти, тільки сказав йому: „Молися з великим довір’ям до Божої Матері Неустанної Помочі і я теж помолюся в твоєму намірі, а справа щасливо завершиться”. Юнак поступав за моєю вказівкою, і Найсвятіша Мати не відмовила йому своєї помочі. За Божим натхненням, по коротенькому часі він прийшов до свого батька і сказав: „Мій отче! Господь Бог мене взиває, щоб я посвятився Йому на повну службу. Знаєте, татку, що я вас люблю, і тому боляче мені з вами розлучатися, але Божа воля понад все, тому прошу вас, не противтеся моєму покликанню, Бог винагородить вас за жертву, що зробите Йому за свого сина...”

Божа ласка, одержана Божою Матір’ю Неустанної Помочі, скріпила серце сина, але теж прихилила серце батька до великої жертви. Батько дав свій дозвіл улюбленому синові посвятитися на Божу службу, а навіть поблагословив його на дорогу досконалішого життя. Одна думка зм’якшувала біль серця, що Господь Ісус щедро винагородить цю жертву у вічності.

МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! *(100 днів відпущу)*

XVI. ВІДКРИТТЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ І ВІДДАННЯ ЇЇ СВЯТІЙШИМ ОТЦЕМ ПІЄМ ІХ ПІД ОПІКУ МОНАХІВ ЧИНУ СВЯТІЙШОГО ІЗБАВИТЕЛЯ

Коли 1855 р. Отці Редemptористи увійшли до новонабутого дому в Римі, на Есквілінському пагорбі, тоді то на генеральній капітулі 1855 р. (25.IV) був вибраний генеральним настоятелем отець Микола Маврон, швейцарець.

У новому римському домі запроваджено зразу монаше життя згідно з правилами й уставами згромадження, і за монастирським звичаєм один з отців був назначений до списування монастирської хроніки. Отець хронікар почав пильно зачитуватися в описах поганського Риму християнських часів, і особливу увагу звертав на все, що стосувалося Есквілінського пагорба. В цьому читанні історії він знайшов й опис церкви святого Матея, якої звалища було ще видно в монастирському городі і в якій, як писали історики, почитано упродовж трьохсот років Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі.

Коли одного разу отець хронікар оповідав своїм співбратам про цю ікону, з'явилось питання, де ж тепер заходиться ця Чудотворна ікона. Тоді отець Марсі оповів все, що чув, будучи юнаком, з уст брата-монаха Орсетті, про Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі і заявив що знає, де тепер ця ікона. Було це перше наведення на сліди пропалої ікони.

По недовгому часі отець Франциск Бльозі з товариства Ісусового, що проповідував у славній церкві імення Ісуса науки в честь Пресвятої Діви Богородиці, виголосив 7 лютого 1863 р. свою 278 проповідь. Свою науку він почав такими словами: „Сьогодні оповім вам про ікону Божої Матері, що колись славилася чудами, а близько сімдесяти років не має про неї сліду. Мені здається, що ця Чудотворна ікона є десь схована, без належної пошани”. Після цього вступу проповідник оповів історію ікони згідно з проповіддю отця Кароччі Т.І. і підкреслив, що Пресвята Богородиця об'явила свою волю, щоб ця ікона була виставлена між базилікою Пресвятої Діви Марії Більшої і базилікою святого Івана. Свою проповідь закінчив словами: „Хто знає, чи не в наших часах має бути віднайдена ця Чудотворна ікона, в якій Діва Марія хоче бути нашою Матір'ю Неустанної Помочі і чи з тим віднайденням не прийде загальне примирення народів? Щасливі ті, які зможуть причинитися в тій справі! Тому благаймо Богородицю, щоб допомогла нам дочекатися цього блаженного часу”.

Проповідник сказав ці слова в дуже грізних часах для Апостольської Столиці, в часах Святійшого Отця Пія ІХ, коли вороги Церкви дуже непокоїли її. Проповідь отця Бльозія Т. І. дуже зворушила отців редemptористів при церкві святого Альфонса, бо саме їхня новозбудована святиня стояла на площі давньої церкви святого Матея і між двома базиліками вказаними Пресвятою Дівою, і тому дуже прагнули мати ту святую ікону. Однак тому, що йшлося тут про справу великої важності, отці редemptористи молилися майже упродовж двох років, щоб пізнати, чи повернення Чудотворної ікони на Есквілінський пагорб є Божою волею.

Нарешті дня 11. XII. 1865 р. генеральний настоятель отець Маврон на аудієнції у Святійшого Отця Пія ІХ оповів в коротких словах історію Чудотворної ікони Божої Матері, вказував місце її перебування і просив віддати ту ж ікону згромадженню Святішого Ізбавителя. Святіший отець у цій хвилині взяв з рук отця Маврона письмнену заяву і зразу написав потішливу постанову такого змісту: „Кардинал префект пропаганди завізвє настоятеля згромадження Пресвятої Діви Марії в Постерункуля і подасть до його відома нашу волю, щоб ікона Божої Матері, про яку говориться в цьому письмі, повернулася назад на своє місце між базиліками святого Івана і Діви Марії Більшої, а настоятель Отців Редemptористів має на це місце дати інший гарний образ Богородиці.

Дано 11 грудня 1865 р. Пій ІХ, Папа.”

Отець Маврон упав до стіп Святійшого Отця, дякуючи за таку велику ласку і доброту, бо від тієї хвилини ікона Божої Матері Неустанної Помочі стала власністю церкви святого Альфонса Лігуорі. Отже, з найвищої волі Христового Намісника Чудотворна ікона мала знову повернутися на своє властиве місце, на Есквілінський пагорб.

Пій IX, званий Папою Непорочного Зачаття, коли довідався, що Пресвята Богородиця вибрала собі Есквілін на місце роздавання своєї Неустанної Помочі, не завагався ні на хвилину видати наказ, щоб ікона була віддана Отцями Августинцями генеральному настоятелю Отців Редemptористів. Знову генеральний настоятель Отців Редemptористів отець Маврон подав святішому отцеві точні подробиці щодо волі Пресвятої Богородиці, щоб Її ікона в цьому місці була почитана, не з оповідань отця Марсі (який про це чи не знав, чи забув), але з вістки поданої в проповіді отцем Франциском Бльозі з Товариства Ісусового. Вічна пам'ять йому!

Слава цілому Чинові Товариства Ісусового! Безумовно, Божа Мати Неустанної Помочі буде благословити цілому Чинові за те, що його члени причинилися до почитання Її Чудотворної ікони.

Ніхто не може цього заперечити, що „Товариство Ісусове” безмірно багато добра робить в Христовій Церкві. Яскраво підкреслив це у своїй проповіді на честь святого Ігнатія Льойолі отець Іван-Бенет, настоятель англійської провінції Отців Редemptористів, бо сказав, що у святій Божій Церкві нема такої справи, в якій не було б впливу духовних синів святого Ігнатія. Дійсно, нема такої ділянки церковної праці, в якій отці ісусовці не відзначилися б своєю ревністю. Тому не дивно, що всі вороги Церкви особливо ненавидять ісусовців, і що в країнах, де безбожники займають панівне положення, бояться їх більше, ніж ворожої армії. Особливо боїться ісусовців царська Росія, де слово „єзуїт” стало синонімом найпідлішої людини. Сказати комусь: „Ти – єзуїт” означало найбільш образливу лайку. Також колись в темній Росії, та ще і тепер, слово католик – означає „поляк”. Бідні темні люди забувають, чи не знають, що нема на світі народу, який у цілості, чи хоч би в частині не належав до Католицької Церкви. Таку „освіту” дала Росія і Україні, де колись за католицьку віру батько різав рідні діти, як це читаємо в творах нашого поета Тараса Шевченка в поемі „Гайдамаки” „Аж ось ведуть гайдамаки ксьондза єзуїта і двох хлопців, Гонто, Гонто! оце твої діти...”. Шевченко описує повстання гайдамаків проти польських панів і різню в Умані, де був монастир і школа не польських ксьондзів, але українських отців василіян. І ось гайдамаки ведуть не ксьондза єзуїта, але українського вихователя української молоді отця василіянина. Пише Шевченко, що Гонто казав вирізати Отців Василіян, а з своїми синами сам розправився.

Перед вбивством запитав синів: „Признавайтесь що ви католики!”

„Так ми католики, бо так нас мати вчила”. Тоді махнув ножом і дітей нема! Попадали зарізані... тату! белькотали – тату, тату... ми не ляхи! тай замовкли.”

Після написання своєї поеми Шевченко каже: „А все таки скажеш: „Слава Богу, що минуло, а надто як згадаєш, що ми одної матері діти, що всі ми слов'яни, серце болить, а розказувати треба: нехай бачать сини і внуки, що батьки їх помилялись, нехай братаються знову з своїми ворогами...” І далше пише: „Про те, що діялось на Україні 1768 року розказую так, як чув від старих людей. Дід мій, коли починає розказувати таке, що не сам бачив, а чув, то спершу скаже: „коли старі люди брешуть, то і я з ними”. Що то не згідне з історією, наче б Гонто зарізав своїх синів, це доказує дослідження між старими людьми в Умані, а що Росія нищила Католицьку Церкву на українських землях, що часто українці не одиниці, але цілі села переписувалися в польські римо-католицькі парохії з розпуки, щоб рятувати свою католицьку віру, то це історична правда. Бо ж до сьогодні ця дурійка колишніх московських царів покутує у вузьких головах сучасних володарів.

Просімо Божу Матір Неустанної Помочі, щоб відкрила очі безбожникам і вилікувала їх з тієї немудрої і навіть шкідливої диявольської ненависті до Христової Католицької Церкви і її

духовенства. Просімо, щоб на наших землях з'явилася правдива свобода віри і сумління і ввесь наш народ жив в радості святої любові до Бога і ближніх.

ПОВЕРНЕННЯ ДО ГОСПОДА БОГА

Один юнак так описує дії своєї душі: „Я мав щастя, я мав дуже добрих батьків: мій батько був чесний і дуже поважаний всіма, а моя мати була дуже добра і глибоко віруюча, виховала мене побожно, а що найважливіше – зацпила в моєму серці набожність до Божої Матері. Я дуже любив своїх добрих родичів, але нажалі моя любов перейшла належні їй границі, коли Бог діткнув мене болючим ударом, досвідом, забираючи в мене батька і матір; я не вмів знести цього удару смиренно, по-християнськи. Я ще не богохулив проти Бога, але піддався повній зневірі. Скоро однак опанували мене гнів і злоба проти Бога і тут був початок моєї катастрофи. Опісля товариство зіпсутих товаришів, безвірків, читання злих книжок, фільми погані зовсім ослабили мою віру. Я покинув Церкву, перестав молитися і став повним безвірком. В ненависті до Бога я часто кидав богохульства і прокльони проти Його Божої Особи. Ці злочини страшним тягарем обтяжували мою душу.

Коли кожного дня потопає в злочинах мого безвір'я, трапилося, що в нас улаштовано святу місію. Її ціллю було навернення всіх грішників до Бога. Нажалі, я не був на жодній проповіді. Я став ще гірший. Кидав прокльони на Бога і гидкими словами зневажав Божу Матір і Божу доброту та милосердя.

Своїми злочинами я заслужив собі на тяжку Божу кару, але безконечно милосердний Бог давав мені завжди нові нагоди для опам'ятання, з яких я однак не користав.

Про Бога я забув, але Бог не забув про мене грішного, і не забула за мене Заступниця грішників, яку я почитав в молодості. Вона, ця Мати Неустанної Помочі, яку тим іменням почитано в часі місії, дала мені зазнати свого милосердя. Ось, як це сталося. Одна побожна особа, що добре знала моє життя, поставила в церкві перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі свічки і просила отців місіонерів молитися в наміренні мого навернення.

Цього самого дня, коли запалено свічки на престолі Божої Матері, коли молилися за мене, я почув у серці дійсно чудесний потяг, зворушення вернутися до Бога. Одночасно я почув внутрішній голос: „А прецінь ти ще можеш вірити”. Я не міг зрозуміти, що зо мною діється, якийсь час я вагався, що маю робити, аж вкінці постановив повернутися на дорогу Божого закону, правдиво християнського католицького життя. А тому, що немає правдивого навернення без основної сповіді, я відбув загальну сповідь, в якій поєднався з Богом і скріпився у вірі, надії і Божій любові. Щоб забезпечитися перед новим упадком, я записався і став членом Братства Божої Матері Неустанної Помочі, цілю якого – рятунок і виривання бідних грішників. Незважаючи на це в моєму серці осталася велика схильність до гріхів, в яких я так довго жив. Пресвята Мати, що своєю Неустанною Поміччю привела мене до Бога, ніколи не переставала мене спомагати. Я пам'ятав це добре, що коли буду прибігати до Неустанної Помочі Богородиці, особливо в спокусах, то напевно не впаду, тому я завжди молився до Неї.

Моє навернення треба узнати за очевидне чудо, подібне до чудес, що діються в Люрд, з тією однак різницею, що в Люрд бачиться їх очима тіла, а тут святою вірою.

Нехай буде вічна слава і безконечна подяка БОЖІЙ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ!

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XVII. УРОЧИСТЕ ВИСТАВЛЕННЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ЦЕРКВІ СЯТОГО АЛЬФОНСА В РИМІ

Отці редемптористи були так перейняті радістю з одержаної ласки Святійшого Отця Пія IX, що доклали всіх зусиль, нічого не жаліли, щоб якнайпишніше, якнайурочистіше влаштувати урочисте виставлення ікони Божої Матері Неустанної Помочі в церкві святого Альфонса. Дня 9 січня 1866 р. з доручення генерального настоятеля отця Маврона пішов отець Михайло Марсі з другим монахом до монастиря Божої Матері „Ін Постеруля” і, подавши настоятелеві Отців Августинців письмо Святійшого Отця, одержав Чудотворну ікону. Вона була ще в цій самій домовій каплиці, де отець Марсі, будучи ще юнаком, прислужував до Святої Служби Божої і де монах брат Орсетті оповідав не раз про чудесні дії біля святої ікони в церкві святого Матея.

Коли все було готове до належного виставлення святої ікони в церкві святого Альфонса, вибрано дуже влучно день 26 квітня – день, в якому святкується пам'ять святого Клета, Папи і мученика, що у своєму домі улаштував каплицю святого Матея для переслідуваних християн. Духовна влада видала потрібне уповноваження і духовні ласки для вірних, що мали брати участь у тих Богослужбах.

Кардинал Патрицій, що як кардинал-помічник рядив тоді від імені Святійшого Отця римською єпархією, видав відозву, умістивши на дверях всіх церков Риму, в якій в коротких словах оголошував папське розпорядження щодо ікони Божої Матері Неустанної Помочі, про триденні Богослужби в церкві святого Альфонса з нагоди виставлення ікони і про відпусти, якими Святійший Отець обдарив тих, що візьмуть участь у торжествах.

Відозва кінчалася тими словами: „Римляни, особливо ви, що живете біля Есквілінського пагорбу, покажіться правдивими почитателями Пресвятої Диви Марії, змагайтеся з вашими предками в набожності до Божої Матері Неустанної Помочі, прибігайте до Неї у ваших потребах, а ця найліпша Мати напевно спомагатиме вас, поки не досягнете неба, де будете втішатися овочами Її Неустанної Помочі”.

Дня 26 квітня вирушила з монастиря святого Альфонса процесія, в якій разом з Отцями Редемптористами йшли ряди різних монахів і світського духовенства з близьких парохій, за ними, замикаючи похід, йшов преосвященний єпископ Людовик Бесі, який ніс реліквію з серпанка Пресвятої Диви Марії. Далше чотири диякони несли на ношах під чудовим балдахіном Чудотворну ікону. За іконою йшли генеральні настоятелі різних монаших Чинів, йшла теж маса вірних, що на переміну відмовляли вервицю і співали побожні пісні при звуках військового оркестру і відгомоні дзвонів всіх поближких церков. На початку процесії йшов відділ папського війська. Процесія прегарно розвивалася на площі церкви Божої Матері Більшої і найближчими вулицями між домами прибраними в килими та прикрашеними миртом і квітами, аж вкінці ввійшла в церкву святого Альфонса прикрашену й освітлену. Це буває тільки в Римі так чудово, розкішно, зо смаком. Чудотворну ікону поставлено на головному престолі. Як в часі процесії 1499 р., так і тепер Божа Мати показала Свою могутність і милосердя. В одному домі, біля якого несли Чудотворну ікону лежав чотирилітній вмираючий хлопчик винищений тифозною гарячкою.

Коли Чудотворна ікона в процесії зрівнялася з домом, терпляча мати вхопила дитину на руки, станула з дитиною в відчиненому вікні і з великим довір'ям із сльозами закликала:

„О, Наймилосердніша Матінко, оздорови його, або візьми його з Собою до неба!” Марія вислухала тієї ревної просьби. Таки зараз гарячка уступила і за кілька днів мати з сином прийшли до стіп престолу в церкві святого Альфонса, щоб подякувати Божій Матері Неустанної Помочі за чудесне оздоровлення.

В іншому домі хворіла восьмилітня дівчинка, від чотирьох років спаралізована в ногах. Коли її мати побачила через вікно в процесії Чудотворну ікону поручила Пресвятій Матері

хвору дитину з великим довір'ям, і цій хвилині дівчинка почула в собі потрясіння і якусь силу в ногах. Врадувана цим початковим поліпшенням, ще з більшим довір'ям занесла мати донечку наступного дня до церкви святого Альфонса, положила дитину перед чудотворною іконою і закликала: „Матінко наша, докінчи ласкаво розпочате діло Свого милосердя!” Ледве мати вимовила ці слова, на здивування всіх дівчинка стала на рівні ноги і почала ходити. Коли закінчилася процесія серед цих чудесних дій, Чудотворну ікону помістили на великому престолі серед квітів і великого освітлення. Почалися урочисті триденні відправи, кожного дня з архієрейською Службою Божою перед полуднем і з вечірнею, проповіддю і благословенням Євхаристійного Ісуса, що його уділяли найзначніші кардинали Панеб'янка, Пітра і Райсах.

Кожного вечора передня частина церкви і монастиря святого Альфонса, як теж всі доми на Есквілінському пагорбі були яскраво ілюміновані. Товпища вірних напливали зо всього Риму в часі тієї триднівки до церкви святого Альфонса. Прибували священики, світські і монаші, єпископи і кардинали, щоб відслужити Святу Літургію перед Чудотворною іконою. Прибували каліки і хворі, благали помочі у Богородиці. А скільки грішників одержало здоров'я душі, то це тільки Бог знає. Впродовж всієї триднівки священики-сповідники були в облозі. Тоді проявився в народі великий запал і прагнення почитати Божу Матір під назвою Неустанної Помочі, що після закінчення триденної Богослужби Чудотворна ікона мусіла залишатись на великому престолі, серед незчисленного народу, до закінчення травневих відправ.

І так, коли весь Рим наче ожив, і хто лиш міг, спішив до Чудотворної ікони благи помочі, прийшов тоді там і цей, що найбільше потребував помочі, люто переслідуваний Христовий намісник Пій IX. Цей великий Папа, покладаючи всю свою надію на поміч Непорочної Диви Марії, дня 5 травня ввечері перед молебнем вступив до церкви святого Альфонса і, впадши на коліна перед Чудотворною іконою Божої Матері Неустанної Помочі, довго молився, і після молитви підступив до самого престолу і почав приглядатися до святої ікони і випитуватися генерального настоятеля отця Маврона про походження і почитання святої ікони в давнині. Вкінці Папа Пій IX сказав: „О, яка чудна ця ікона, багато краща від копії, що Ви мені дали”. Бо коли Святійший Отець дозволив взяти від Отців Августинців приналежну колись Отцям Редемптористам Чудотворну ікону і за це дати їм інший гарний образ, тоді отець Маврон сказав відмалювати на кипарисовій дошці кілька найвірніших копій, з яких одну дав Отцям Августинцям, а другу – 21 квітня жертвував Папі. Пій IX радо прийняв святу ікону, яку якийсь час держав у своїй кімнаті, а опісля казав завісити в каплиці над престолом, де щоденно відправляв Службу Божу і де молився до Марії про Неустанну Поміч.

Бо хто ж потребував більше помочі з неба, як не Пій IX, коли безбожні масонські сили Європи побуджували деякі уряди, щоб допомогли піємонцям загорнути Папську державу, скасувати незалежність Папської влади на церковній території.

Правдивий християнин-католик узнає, що Божа Церква існує на землі як стало zorganizована суспільність, що нараховує тепер понад 500 мільйонів вірних, суспільність, якої голова, духовний керівник і провідник – римський єпископ, Папа, не може бути підданий, бо ж це очевидна річ, що люди, народи і держави не зверталися б з повним довір'ям й пошаною до римського єпископа, коли б бачили в ньому підданого будь-якому уряду, що не може уживати повної свободи. Могли б стало підозрювати і боятися, що Папа керується в своїх діях впливом володаря, чи уряду, на території якого перебуває. Так казав Пій IX 1849 р. і так повторював до кінця свого довгого керування Церквою. Так говорили, домагалися і молилися за свободу Церкви і незалежність її керівника Папи Лев XIII, святий Пій X, Венедикт XV, Пій XI. І молитви святої Церкви були вислухані. 1928 р. був підписаний договір між Беніто Муссоліні – представником уряду королівської Італії і кардиналом Гаспарі – представником Апостольської Столиці. Уряд Італії признав державну незалежність Апостольської Столиці під назвою „Чіта Ватікана” у взаємно означених границях на просторі 44 гектарів, і

Апостольська Столиця визнала, що не має більше претензій до Італійської держави. Бо ж не про майна і землі йшлося Папі, а про незалежність в управі Вселенською Церквою. Якраз між двома світовими війнами – першою 1914 і другою 1941 р. - в роках великого воєнного землетрусу, невидима рука Божого Провидіння перевернула трони гордих і могутніх, а піднесла престол бідного рибака Петра. Сповнилися слова пісні Богородиці Марії: „Низложи сильнія с престол і вознесе смиреннія, алчущія ісполни благ і багатящіяся отпусти тщи.” – „Скинув сильних з престолу і підняв смирних. Голодних наповнив добрими, а багатих відпустив з нічим”.

Впали вікові трони російських царів, що жорстоко і криваво нищили Католицьку Церкву на українських землях, та й королів, що не хотіли направити кривди святій Церкві в своїй державі. А престол Верховного Апостола Петра, піднесений Божою благодаттю, високо блистить все краще ясним блиском віри і притягає до єдності силою любові всі народи світу.

Благаймо всім серцем Богородицю Марію, щоб Неустанною Поміччю порвала окови і скинула панування гріха і всякого зла з нашого народу і всіх народів світу, щоб скоро особливо наш український народ у своїй вільній хаті дякував з радістю Богові і нашій Матінці за єдність і любов.

НАВЕРНЕННЯ ДО БОГА ГЕНЕРАЛА З ПЕРУ

Цей генерал був безбожний, але мав донечку, дуже побожну і невинну, як ангел. Нажаль, сам провадив дуже погане життя і вкінці став членом масонської ложі. Не дивлячись на відвагу, наш генерал, як кожна смертна людина, не міг опертися смерті і захворів тяжко, та й смерть почала заглядати йому у вічі. Побожна донечка просила батька, щоб сповнив святий християнський обов'язок і прийняв святі Тайни. На ці слова дитини хворий батько, повний злості, вхопив револьвер і сказав, що якщо якийсь проклятий піп посмів би до нього зайти, то куля розторощить йому голову. Засмучена дівчинка відійшла до своєї кімнати, впала на коліна перед образом Божої Матері Неустанної Помочі і серед рясних сліз благала ласки навернення для нещасного батька. Встала від молитви і, повна довір'я, поручила ще його спільним молитвам Братства Божої Матері Неустанної Помочі в місцевій церкві. Вернулася додому і крадькома поклала під подушку хворого медальйон Божої Матері Неустанної Помочі і далі молилася.

Як же ж наймилосердніша Мати могла б оператися таким сильним просьбам! Чудо Божої ласки вже діяло в злочинній душі масона. Він перервав понуре мовчання і сказав: „Моя дитино, чи ти не знаєш якого доброго сповідника?”

„Тату, знаю”, – втішно відповіла донечка.

„Попроси його, бо я хочу висповідатися перед смертю.”

І цей, що перед тим не міг знести священника, тепер щиро сповідався і просив прощення за давні спокуси. Він, що віддавна не зронив сльози, тепер заплакав гірко на згадку змарнованого життя. Прийняв з розкаяним серцем останні святі Тайни, поручався, молив Божу Матір Неустанної Помочі, як довго лиш міг, помер, повний довір'я в Боже милосердя.

Бідні, нещасні грішники, не втрачайте довір'я, але віддавайтеся Божій Матері Неустанної Помочі.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпусту)

XVIII. ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ОТЦІВ РЕДЕМПТОРИСТІВ

В1499 р. Пресвята Богородиця спрямувала свою Чудотворну ікону до церкви святого Матея в Римі. Ми вже знаємо, як цей небесний скарб був повірений синам святого Августина. Тепер звернімо увагу, чому Пресвята Богородиця у 1866 р. віддала свою ікону, в якій назвала себе Матір'ю Неустанної Помочі, синам святого Альфонса. Хто ж сьогодні в Католицькій Церкві не знає і не подивляється ніжної і гарячої набожності святого Альфонса-Марії Лігуорі до Божої Матері Доброї Ради. Папа Григорій XVI в канонізаційній буллі вихвалює цього святого, як великого поклонника Пресвятої Діви Марії. Крім цього, свята Апостольська Столиця, щоб відзначити його серед інших святих із-за великої його любові до Пресвятої Богородиці, йому першому дала цей привілей, що літургійно названо його не Альфонсом, але Альфонсом-Марією, як це він себе називав і підписувався, пишаючись тим, що його батьки дали йому при хрещенні друге ім'я „Марія”. Побожна мати святого Альфонса, Анна Лігуорі, годувала свого сина молоком своїх грудей. Ніжною любов'ю до Пресвятої Богородиці під покровом Марії прожив в столиці Неапольського королівства двадцять сім років своєї молодості без тяжкого гріха. А коли став священником, а опісля – основником Згромадження Найсвятішого Избавителя, і вкінці єпископом, то ціле своє довге, майже 91-річне, життя посвятив Богородиці. Набожність до Марії цього Учителя Церкви мала особливе значення, бо опиралася на тій правді, якою сам святий був перенятий і яку впоював словом і пером вірним, а саме, що Господь Бог уділяє нам свої ласки-благодаті через Марію, за Її посередництвом.

Святий Альфонс полемізував з противником тієї науки, славним тоді Мураторієм, і доказував на основі слів святих отців, що така, а не інша наука святої Церкви.

І як же розумів святий Альфонс набожність до Богоматері згідно з тією наукою? Оце, насамперед, він перейнявся живою вірою в цю правду, що, коли Марія наша Матір, через яку Бог хоче в нас зберегти життя ласки, то Вона в небі знає все про нас, бо все бачить у Бозі, тому перебуває з нами, а ми з Нею в дійсних відносинах. Ці відносини з Нею правдивіші, ніж наші відносини з тими, що нас оточують. Святий Альфонс вранці і ввечері в душі цілував руки Пресвятої Діви Марії, як це робить добрий син своїй земській матері, і кожного вечора просив опіки і помочі, під покров піддаючись Марії, як тулиться дитина до серця своєї мами. А тому що Мойсей, навчаючи Ізраїля закону, казав до нього: „І на пустині носив тебе Бог Твій, як звичайно носить чоловік свого маленького сінка”, так святий Альфонс благав Богородицю: „Ах, Володарко Моя, не жди, поки я сам зможу прийти до Бога без Твоїєї помочі. Занеси мене на своїх руках, занеси. І навіть коли б я не хотів й опиратися Тобі, то занеси мене”. А щоб цю живу віру в собі закріпити, завжди мав перед собою образ Пресвятої Діви, чи то в келії, де писав свої численні твори, чи на амвоні, де промовляв до народу. Його побожним зітханням були слова „Моя Матінко! Поможі мені завжди пам'ятати про Тебе”. Перекоаний у глибині душі, що без помочі Божої ласки не зможе сам нічого доброго зробити, і що тільки через Марію може одержати цю благодать, безнастанно благав Пресвяту Діву про поміч.

Тому перед і після кожної роботи відмовляв „Богородице Діво”. Сипалися ті його „Богородице Діво” постійно, бо ніколи не випускав з рук вервиці, яку навіть як єпископ носив при поясі.

Щоб вкінці запевнити собі цю поміч, щоб запевнити собі ласки Тієї, що сказала „Я люблю тих, що мене люблять”, з любові до Пресвятої Діви постив в кожную суботу і у всі дні перед Її святами, відмовляв щодня вервичку (до чого зобов'язався клятвою), хоча звичайно відмовляв дві і три вервички і крім того сповняв ще багато побожних практик на честь Марії. У стіп престолів, перед іконою Богородиці виливав найніжніші почування свого серця. „Прагну”, – кликав він до Марії, – „і тепер на землі, і потім в небі бути першим по Бозі Твоїм любителем!” І знову: „Ах, про це благаю Тебе, дозволяй мені аж до смерті бути твоїм вірним

слугою і після смерті в небі Тебе вічно і нерозлучно славити”. Бажаючи забезпечити себе, щоб ніколи не перестати благодіяти в своїй небесній Матері, кожного вечора заявляв перед Нею урочисто: „Люблю Тебе, о моя Владичице, найгідніша всякої любові, і з тієї любові обіцяю, що сам завжди буду Тобі служити, і що буду старатися з усіх сил, щоб і другі служили Тобі”.

Отже, властивістю набожності святого Альфонса до Божої Матері було безнастанне взивання для себе Її помочі та зусилля, щоб і других довести до того. Для цього і написав свою золоту книжку „Звеличання Марії”, що сьогодні вірні можуть читати її майже в кожній європейській мові. Для цього заснував теж своє місіонерське згромадження. Хто візьме до рук Устав Чину Найсвятішого Ізбавителя (Отців Редemptористів), написаний святим Альфонсом (як твердять, під оком Пресвятої Діви Марії, що об’являлася йому), цей легко спостереже, як гаряче, з яким натиском законодатель наполягає в різних розділах, щоб його сини перейняли набожністю до Пресвятої Діви Марії, яку по Ісусі Христі вибрав за головну Покровительку свого Чину. Він пише: „Наш святий Чин під Її покровом в особливий спосіб повстав і цвіте”.

Через численні практики, приписані в уставі, святий Альфонс хотів, щоби редemptористи набули святу звичку безнастанно благодіяти в Марії помочі, потрібної для їхнього власного освячення і для місійної праці над другими. Писав між іншими: „Коли бажають зібрати з своїх трудів овочі, мусять не довіряти собі, але все своє довір’я покладати на Бога і мусять пред’являти Богові заслуги і премогутню поміч Заступниці грішників Марії і святих апостолів, що з Пресвятою Дівою є особливими покровителями всіх місіонерів, а особливо нашого, справді дуже малого, але святого Чину.

Тому теж даючи вказівки для місіонерів, бажав вдихнути в них свого духа й писав, щоб „кожний згідно своїх сил старався закріплювати на всіх місцях набожність до Божої Матері, це бо очевидне, що наше вічне спасіння по Господі Ісусі зовсім залежить – від заслуг і заступництва Пресвятої Діви Марії”.

Отже, можна сміливо стверджувати, що Божя Мати спрямувала свою Чудотворну ікону під назвою Матері Неустанної Помочі до церкви святого Альфонса в Римі, щоб цим способом неначе підтвердити науку святого Учителя про конечність безнастанного прибігання до Неї. Невідомо, чи святий Альфонс знав Чудотворну ікону і чи в часі свого єпископського свячення Папою Климентом XIII в Римі 1762 р. відвідав церкву святого Матея. Знаємо, що замешкав тоді в Есквілінській ділянці біля церкви Божої Матері „Dei Monti”.

В своїх письмах однак ніколи не згадує про ікону Божої Матері Неустанної Помочі. Але хоч не знав тієї назви „Матері Неустанної Помочі”, то однак тією правдою, що ця назва нам пригадує, весь був перенятий, ту правду гаряче полюбив, вводив у життя і навчав всіх, що про небесну поміч треба безнастанно вдаватися до Марії.

Святий Альфонс так промовляв у ревній молитві до Богородиці, якою закінчив написану на Її честь книжку: „Тепер вмираю спокійний і вдоволений, бо ж залишаю на землі книжку, яка не перестане ширити Твою славу, о Маріє, і здобувати для Тебе слуг”.

Перед смертю міг висловлюватися в подібний спосіб про своїх духовних синів, про членів Чину Найсвятішого Ізбавителя, якого був законодателем і основоположником, і в якому з Божої ласки прожив 56 років.

Святий Альфонс уложив для Отців Редemptористів не тільки правило, але теж для них у першу чергу писав аскетичні і богословські твори, щоб через ті твори (понад 100 книжок) перелити в них своє глибоке знання, свого духа, та усталити в їхніх спрямуваннях однодушність і в працях одностайність. Він обіцяв своїм духовним синам, що, як їхній покровитель у небі, буде благодіяти для них не світової слави, не розголосу між людьми, а тривкості і стійкості в любові Ісуса й Марії, ревності в праці над спасінням й освяченням

безсмертних душ. Пресвята Богородиця після смерті чудесно відзначила святого Альфонса за його ніжну дитячу набожність до Неї і ревність в Її службі.

Коли в часі канонізаційного процесу відкрито його гріб і труну, то всі побачили, що все зітліло і монаша одежа й єпископські ризи, лиш на нагих костях лежала ладанка, то значить, прямокутний платочок 6-4 см, на якому був відбитий образ Непорочної Диви Марії, що його носять на шнурку на грудях, як посвячений предмет на честь Богородиці (тепер носить металевий так званий відпустовий медальйон). Тому Отці Редemptористи завдячують ту ласку, що Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі дісталася до їхньої церкви в Римі, заступництву святого Альфонса – свого отця й основоположника перед престолом Ісуса Спасителя і Найсвятішої Матері Марії. Саме із-за цього ті місіонери почуваються ще більше до обов'язку йти слідами свого отця й безнастанно звертатися до Тієї Чудотворної Матері з проською про безнастанну поміч, таку потрібну для власного освячення і для праці на благо спасіння душ. За прикладом святого Альфонса намагаються його сини-місіонери прищеплювати в душі ближніх те переконання, що, звертаючись безнастанно у всіх потребах до Марії, найпевніше здобудуть собі ласки конечні для свого освячення і спасіння.

В своїх творах святий Учитель наводить різні способи почитання Богородиці, як дев'ятниці, вервиці, відпустові медальйони, приналежність до Її Братства, але ось що пише про часте звернення до Пресвятої Диви Марії: „Із всіх видів почитання, що можемо виявляти Пресвятій Марії, на мою думку, жоден не подобається Їй більше, як часте звернення до Її заступництва через ззивання Її на допомогу в кожній потребі, а саме: у сумнівах, коли самі потребуємо доброї ради, чи для других, в небезпеках, журбах, спокусах, а особливо в спокусах проти чистоти. Вона спасе нас вірно, певно, коли ззиватимемо Її на поміч молитвою „Под Твою милість”, або „Богородице Діво”, або навіть через саме повторювання благословенного імення „Маріє”, що має особливу силу проти дияволів.

Рада, подана святим Альфонсом, дійсно свята і особливо дуже відповідна в наших часах. Не одна церква, де нас хрестили, або де ми молилися у стіп престолу до Богородиці Марії знищена або замкнена. Не в одному домі уболіває родина із-за втрати своїх найближчих, майна, чи, може, найбільшого скарбу – образу Божої Матері, особливо почитаного, уболівають, може, із-за втрати життя душі чи святої віри рідної особи... Нехай рада святого Альфонса потішить тих всіх, хай вони пам'ятають, що безнастанне накликування за поміччю до Пресвятої Богородиці є для Неї наймиліше, а для них найкорисніше.

Божа Мати Неустанної Помочі дає ласку правдивого навернення для тяжко хворого.

Перед нами лист однієї достовірної особи: „Ми перебували у глибокому смутку”, – читаємо в листі, – „бо дуже дорогий один із членів нашої сім'ї важко захворів і був близький до смерті. Не дивлячись на велику небезпеку, хворий не хотів навіть слухати, щоб примиритися з Богом, про святу сповідь, а ми цілим серцем того прагнули. Він же явний безбожник, жив в повному забутті про Бога, ще був, як то кажуть, „природно добрий”.

Як до найліпшої Заступниці, ми звернулися до Божої Матері Неустанної Помочі і безупинно поручали хворого цій найліпшій Матері. Молилися з найбільшим довір'ям, щоб виблагати для нього ласку навернення і навіть обіцяли, що коли Божа Мати зробить те чудо - навернення цього грішника, оголосимо в часописі Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі. Ми молилися. Кілька днів пізніше, дали хворому медалик Божої Матері Неустанної Помочі. Після одержання медалика хворий задумався, пізніше попросив катехизм і молитовник, почав гаряче молитися. Прийшла година перемоги Найсвятішої Матінки над заблуканою дитиною, бо ось хворий, завдаючи собі насилля, попросив сповіді. Висповідався так сердечно і щиро, що сам священник дивувався з такого чудесного діяння Божої благодаті, як це було видно із сяючого щастям лица грішника.

Не був це вияв хвилевого почування, бо це було правдиве і стале навернення. Хоч він був хворий тілом, зате вповні оздоровлений на душі, стався прикладом святої ревності. Всім

серцем узнавав, що Божя Мати Неустанної Помочі дала йому ласку навернення. Віддався повністю Богові з любові до Нього. Терпляче переносив важкі болі своєї хвороби, бо добре зрозумів, що як Божя Мати дала йому ласку навернення, так і від Неї одержить ласку витривання. Поставив біля себе образ Найсвятішої Матінки, часто вдивлявся в нього і гаряче молився, щоб випросити собі ласку терпеливості і перемоги над всякою спокусою до кінця.

І дійсно, через Марію і Її безнастанну поміч був вірний Ісусові до кінця, і вповні надіємося, що „одержав велику заплату в небі”.

Наслідуймо і ми ревність і довір'я того щасливого покаявшогося. Завжди віддаваймо свої серця через Марію Ісусові і витриваємо в доброму до кінця.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпущу)

ХІХ. КОРОНАЦІЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Після виставлення ікони Божої Матері Неустанної Помочі 26 квітня 1866 р. в церкві святого Альфонса і після закінчення триденних Богослужінь, настав місяць травень. Юрба вірних прибувала кожного вечора, щоб вшанувати Пресвяту Богородицю і благати Її поміч. Стільки і такі великі ласки Марія роздавала з вибраного вдруге престолу на Есквілінському пагорбі, що перед кінцем місяця травня громадяни тієї дільниці Риму улаштовували між собою добровільну збірку для церкви Отців Редemptористів і просили про другоразове відправлення триденних торжеств на подяку Божій Матері Неустанної Помочі за те, що вибрала для своєї Чудотворної ікони місце на їхньому пагорбі. Повідомлений про це кардинал вікарій Патріцій 23 травня видав знову відозву, в якій похвалив запал в набожності до Пресвятої Богородиці і доручив римлянам брати участь у торжествах 1, 2, 3 червня.

Одночасно кардинал визначив порядок Богослужінь й оголосив відпустити, одержані на ці дні від Святійшого Отця Пія IX. Знову появилися ті самі, що перед місяцем, вияви побожності вірних, численні священики – світські і монаші – відправляли перед чудесною іконою Святу Службу Божу, урочисту Службу Божу відправляв архієпископ Франті – пізніший кардинал та інші. Ціла церква святого Альфонса, а особливо чудотворна ікона, були чудово прибрані і яскраво освітлені. При кінці триднівки перенесено торжественно Чудотворну ікону з головного престолу на бічний, спеціально поставлений і багато прикрашений на честь Божої Матері Неустанної Помочі.

По тих торжествах затихли величаві богослужіння в церкві святого Альфонса, але не втихали чудеса, бо Пресвята Богородиця не перестала у стіп Своєї ікони розділяти безнастанну поміч всім, що постійно горнулися з різними просьбами до Неї. Срібні і золоті вота незчисленно напливали і прикрашували щораз більше святу ікону, престол і стіни.

Заледве минув рік від часу виставлення Чудотворної ікони, а вже далися чути голоси з бажанням і домаганням, щоб Божій Матері Неустанної Помочі віддано найвищу пошану і честь, яку свята Церква виявляє святим образам, а саме, щоб коронували її.

Урочистий обряд коронування образів сягає далекої минувшини. Першу знану в історії Церкви коронацію виконав у Римі 732 р. Папа святий Григорій II, як винагородження за зневаги святих образів іконоборцями на Сході. Відтоді щораз частіше читаємо в історії про коронації образів у різних католицьких країнах. В XVII ст. Апостольська Столиця приписала потрібні умови для коронації, а саме:

- 1) Образ чи фігура повинні бути з давен-давня окружені особливим почитанням вірних,
- 2) церковна влада має ствердити на місці чудесні дії при даному образі,

3) капітула Собору святого Петра в Римі, для цього установлена, має сказати, чи можна приступити до коронації і визначити церковного достойника з повноваженням виконати обряд коронацій. Ця капітула, визначена Апостольською Столицею для справ коронації образів, складається з прелатів, єпископів і кардиналів. Праведний граф Олександр Сфорца записав своє майно цій капітулі, щоб за доходи з нього справляти дорогі корони для чудотворних образів.

В XIX ст. італійський уряд присвоїв собі святокрадсько майно-фондацію Олександра Сфорци. Не дивлячись на це, влада коронування образів залишається даліше при Ватиканській капітулі святого Петра, а корони справляють сьогодні з пожертв побожних людей. Подібно і на коронацію стародавньої Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі зложилися знатні римські громадяни з Есквілінського пагорбу. Сім настоятелів парохій з тієї частини міста внесли заяву до Ватиканської капітули з проханням про урочисту коронацію ікони. Після ствердження наявності всіх приписаних умов, капітула без труднощі видала декрет дня 12 травня 1867 р. з дозволом на коронацію і визначила свого декана, архієпископа і Константинопольського Патріарха Рочера Матеї виконати той обряд. Кардинал-вікарій Патрицій ще раз оголосив свою відозву „Invito Sacro” до мешканців Риму і паломників, взиваючи їх до участі в триденних торжествах, 20, 21, 22 червня в церкві святого Альфонса, як приготування до коронації. Коронацію призначено на неділю, 23 червня. В днях 24, 25, 26 червня мали бути благодарні Богослужіння. Одночасно кардинал оголосив великі відпусти надані Святійшим Отцем Пієм IX для учасників торжества. На це рідкісне свято прибрано церкву назовні і всередині найрозкішніше. Чудотворну ікону перенесли на великий престол, де перебуває до сьогодні.

Одна виняткова обставина в тому часі дуже піднесла настрій того святкування, а саме, 29 червня минало тисяча вісімсот років мучеництва святих Петра і Павла. Папа оголосив той рік Ювілейним, а на день 29 червня запросив єпископів всього світу до Риму. Тому ще перед визначенням днем зібралися в Римі єпископи так численно, як ніколи перед тим, а з ними священики і тисячі вірних зо всіх країв, щоб припасти до гробу апостолів. Роїлося в Римі від священиків і паломників, від людей, що говорили своєю мовою, тому теж на вістку про коронацію Чудотворної ікони на Есквілінському пагорбі йшли люди всіх народів світу до церкви святого Альфонса, щоб взяти участь у Богослужбах, що їх відправляли кардинали і єпископи всіх країв і почути найкращих проповідників, що славили Матір Неустанної Помочі, яку, особливо відтоді, мали звати благословенною всі народи.

І ще одна обставина, що піднесла духа святкування коронації Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі, а саме в день річниці смерті апостолів Петра і Павла 29 червня 1867 р. відбулася канонізація нашого українського святого священномученика Йосафата. На цьому торжестві було наше духовенство під проводом митрополита Йосифа Сембратовича, і на папській Службі Божій був дияконом отець Ізидор Дольницький. Очевидно, і наші високі гості з України, і отець Ізидор Дольницький були на коронації Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі.

В день 23 червня 1867 р. заїхав кардинал архієпископ Рочер Матеї перед церкву святого Альфонса. Численне духовенство прийняло його перед дверима і торжественно ввело до святині. Кардинал засів на троні біля головного престолу, і тоді був прочитаний декрет Ватиканської капітули й інші документи.

Після того генеральний настоятель Отців Редemptористів підніс на подушечці дві щирозолоті корони, що важили чверть кілограма і були прикрашені більш як п'ятдесятьма дорогими каменями. Чудотворну знято і поставлено на престолі, де за обрядом кардинал-архієпископ прикріпив корони над головою Дитятка Ісуса і Божої Матері. В тій хвилині загомоніли радісні дзвони в базиліках Матері Більшої і святого Івана Латеранського, а за ними і дзвони всіх поближких церков. Почалася урочиста Літургія, закінчена співом „Тебе Бога хвалим”.

В першому дні благодарної триднівки, 24 червня, відправлено урочисту процесію з Чудотворною іконою в оточенні численного збору церковних достойників і духовенства, за якими з молитвами і співом поступали непроглядні юрби вірних. Процесія обійшла цілу дільницю міста біля Есквілінського пагорбу. Цього ж дня увечорі улаштовано іллюмінацію і штучні вогні, без чого італійці не можуть обійтися при радісних святкуваннях.

І на нашій українській землі було і є багато Чудодійних ікон, якими свята Католицька Церква виявила найвищу пошану обрядом коронації.

Найстарша, знана у нас Чудодійна ікона Богородиці, має на диво кілька назв: називалася Ефеська, Сілецька, потім Белзька, а тепер Ченстоховська. Цю ікону завдячуємо святій Єфросинії Предіславі, дочці Полоцького князя Юрія Всеславича, п'ятого потомка в простій лінії великого князя святого Володимира.

Предислава народилася в Полоцьку коло 1110 р. У розквіті життя, коли батько хотів видати її заміж, вона втекла з дому і була прийнята до місцевого монастиря Студитського Уставу, де була ігуменею княгиня Романія. Її монаше ім'я Єфросинія. З Божого натхнення та доручення настоятельки і згоди єпископа Іллі вона побудувала великий монастир та величаву церкву в околиці Полоцька в селі Сілець. Коли стала ігуменею, виявилася її святість і нею вона потягнула численні ряди дівичь до монастиря, між ними княгині.

Вона дуже любила Божу Матінку і хотіла мати в монастирській церкві одну з трьох ікон Богородиці, намальованих святим апостолом Лукою. Вона послала послів до Царгороду, до цісаря Мануїла Комнена з проханням дарувати монастирській церкві святу ікону Богородиці, що була в Ефесі. Цісар вволив її просьбу й ікона Богородиці з Ефесу опинилася в руках святої на престолі монастирської церкви коло 1153 р. Ця Сілецька ікона в часі нападу татар коло 1270 р. була віддана під опіку князя Льва, сина Галицького короля Данила, і почитана в церкві на Високому замку. Після короткого часу для більшої безпеки перевезено Сілецьку ікону з міста Львова до Белзького замку. Звідсіля в 1382 р. (коли українське Галицьке королівство було забране польським королем Казимиром і зараз по смерті його наслідника Людовика, короля мадярського) Белзьку ікону перевезено до Ченстохови Владиславом Опольським, де перебуває до сьогодні. Ця славна Ефеська ікона Богоматері була серед нашого народу в Сільці Полоцькому, у Львові і Белзі продовж 229 років і в Ченстохові – 584 роки.

Коронація цієї чудотворної ікони відбулася в Ченстохові 8. IX. 1717 р. в монастирській церкві Отців Паулінів. Вдруге відбулася коронація цієї самої ікони Божої Матері в Ченстохові 22. V. 1911 р., бо злодії здерли і вкрали перші корони.

Дальше, дуже давно знана і славна на Україні є чудотворна ікона Почаївської Богоматері. Почаїв, місцевість на Волині недалеко Кременця, на границі галицької землі. Тепер належить до Тернопільської області. Славиться монастирем-лаврою (колись монахів Василіанського Чину) з найбільшим її скарбом Чудотворною іконою Богоматері. Ось історичні дані про саму ікону і її коронацію, взяті з атеїстичної брошури сучасного видання. Історично сьогоднішній Почаївський монастир мав постати з кінцем XVI ст., фундатором його була бездітна власниця села Почаєва Ганна Тихонівна Гойська. В її грамоті за 1597 р. говориться, що в її власному селі Почаєві є кам'яна церква Успіння Пречистої Богоматері і „чтоби при той церкви било постоянно славословіє Божие, я решилась построить и основать при ней монастирь”. В цьому ж році вона передала Почаївському монастиреві чудодійний образ Богоматері. Цей образ подарував Гойській грецький митрополит Неофіт, що подорожував по Україні і зупинявся в її майні. Гойська свідчила, що ця ікона чудесно уздоровила її брата від сліпоти.

Чудотворна ікона при великому зборі духовенства і вірних була урочисто перенесена з родинного майна Гойської на Почаївську гору. Одночасно Гойська щедро нагородила Почаївський монастир, даруючи йому 200 гектарів орної землі і ліса та виділивши десятину урожаю Почаївського майна і знатну суму грошей.

У 1675 р. велика турецько-татарська армія з поспіхом відступала з-під Почаївського монастиря із-за чудесної з'яви і сили Богородиці, що повертала стріли у стрільців.

„Для наймирнішої популяризації Почаївського монастиря” Католицька Церква, на чолі якої стояв Папа Климентій XIV, визнала святість Почаївської Чудотворної ікони Божої Матері і дала вказівку 21 вересня 1773 р. провести її урочисту коронацію. Щоб викликати у всіх присутніх на торжестві якнайсильніше релігійно-містичне враження і цим ще більше зміцнити становище Католицької Церкви на східнослов'янських землях, коронацію Чудотворної ікони Божої Матері було проведено з властивою для Католицької Церкви пишністю і урочистістю. В Римі виготовлено золоті корони для Божої Матері і Христа, освячені особисто Папою Римським.

На коронацію зібралося 100000 чол. Коронація завершилася за короля Станіслава Августа єпископом Сильвестром Рудницьким. Коронація Чудотворної ікони Божої Матері тривала 8 днів. На всіх просторах України є кільканадцять давно коронованих ікон Богородиці, нема церкви де б особливим способом Її не почитали. Наш український народ вже із своєї природи є релігійним. Ми взагалі любимо торжества, процесії, гарні співи й обряди великих свят Спасителя Ісуса і Богородиці Марії. Настрій Різдва і Великодня обіймає і порушує весь нарід, навіть формальних атеїстів-безбожників, що в якійсь мірі беруть участь в цих празниках. Свідомі непереможної сили релігії, керівники безбожності намагаються силою відтягнути людей від релігійних обрядів та дати їм безбожні обряди замість хрещення, вінчання, похорону.

Але ж правдиве релігійне життя – це не тільки відзначення якогось свята, якогось обряду у важній хвилині життя; це життя, повне живої віри, бо вірити по-християнськи – це приймати за правду все те, що Бог об'явив і Його свята Христова Церква подає до вірування, і цією правдою жити.

Дуже молилось до Божої Матері Неустанної Помочі, щоб відновила наш народ і весь світ життям живої віри й увінчала життям вічної любові.

НЕГАЙНЕ ВИЛІКУВАННЯ МОНАХИНІ

В 1883 р. жила в Клермон (у Франції) молода 25-літня дівчина. Почувши у своєму серці покликання до монашого стану, зразу послухалася Божого голосу і цілком посвятилася Його службі у Згромадженні Сестер святого Йосифа. Коли зложила у свій час монаші обіти, вислали її настоятелі до одного з монастирів в Америці, де свято сповняла обов'язки свого стану. Господь Ісус зіслав на свою улюблену дитину таку важку хворобу, що навіть лікарі опустили руки. Із-за нещасного падіння був пошкоджений хребетний стовп й обидві ноги були спаралізовані. Впродовж чотирьох місяців, прикута до постелі страждання, лежала без надії виздоровлення. Одного дня Боже Провидіння послало їй побожну особу, яка між іншими згадала їй теж про Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі. Хвора відчула велике довір'я до Тієї найсвятішої Матері, і скріпилася ще більше словами одного праведного священика: „Божа Мати Неустанної Помочі уздоровить тебе”. За радою того священика вона почала проказувати молитви до Божої Матері Неустанної Помочі.

Третього дня дев'ятниці, 2 серпня, в день найбільшого почитателя Богородиці, святого Альфонса, біля 11 години, коли молилася з надзвичайним запалом, стала оздоровлена. У спаралізовані члени увійшло життя, вона встала, почала ходити. Бачачи таке надзвичайне, можна сказати чудесне воскресіння, ціле згромадження огорнула велика радість. Всі сестри супроводжували її до каплиці найсвятішої Матері, щоб подякувати за одержану ласку. Оздоровлена виливала сльози радості, не знаючи, що має зробити, щоб показати свою любов і подяку Тій Милосердній Матері.

XX. ПОШИРЮВАННЯ НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Торжество, що відбулося в Римі на честь Божої Матері Неустанної Помочі, вповні доказало, яку велику духовну силу має Її Чудотворна ікона, щоб порушити серця людей, потягнути їх до себе і наповнити їх побожністю. Але побожність, якою Пресвята Діва Марія з свого престолу проймала душі, щоб їх обдарити своєю Неустанною Поміччю, не мала бути тимчасова, що, як вогник, блисне і зараз згасне. Закінчилися урочисті святкування. Розійшлися юрби побожних римлян, роз'їхалися паломники до своїх країн, але ніколи не забракло вірних в церкві святого Альфонса на Есквіліні, які постійно у стіп святої ікони благали про безнастанну поміч і тієї неустанної помочі від Богоматері дізнавали.

Премногі вота порозвішувані на іконі, на престолі, кругом на стінах, деякі дуже цінні, свідчать про численні ласки, якими Пресвята Богородиця дарила тих, що безнастанно благали Її помочі. Дуже часто вірні просили Отців Редemptористів відправляти триденні Богослужіння в церкві святого Альфонса, щоб випросити у Божої Матері Неустанної Помочі якоїсь ласки або врятувати від якогось нещастя. Такі молитви, що їх читали в часі тих триденних Богослужінь, Святійший Отець Пій IX обдарив відпустами.

Кожного вечора в часі молебня і благальної пісні з благословенням Ісуса в Найсвятійшій Тайні Євхаристії, що стало відправляються в церквах Отців Редemptористів, за приписом їхнього Уставу, церква святого Альфонса була завжди повна. Кожної неділі служили торжественно Святу Службу Божу на престолі Божої Матері Неустанної Помочі.

І коли італійський уряд забрав Рим від Апостольської Столиці, кардинал-вікарій зарядив, щоб у тих римських церквах, де є чудотворні ікони Богородиці відправлялися в один день місяця по черзі Богослужіння за безпеку Папи Римського. Відтоді 22 дня кожного місяця багато римлян горнулося до стіп Божої Матері Неустанної Помочі, щоб благоді опіки над в'язнем Ватикану, Святійшим Отцем. Проте набожність до Божої Матері Неустанної Помочі не мала бути замкнена в мурах міста Риму.

Боже Провидіння зарядило, що торжество Чудотворної ікони відбулося в часі, коли Рим був переповнений паломниками з цілого світу, і коли п'ятсот єпископів і тисячі священників оточувало Святійшого Отця Пія IX при урочистому відзначенні тисяча вісімсотлітньої річниці смерті святих апостолів Петра і Павла. Дуже багато з них були учасниками в церкві святого Альфонса при коронації Чудотворної ікони. Всі ті пастирі познайомилися з Божою Матір'ю Неустанної Помочі, перейнялися тим Її найсолодшим іменням і повернулися у свої сторони, почали прищеплювати своїм овечкам набожність до Богоматері Неустанної Помочі.

Скоро по всьому світі стали розширюватись більші чи менші олеографи, копії Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі, як теж медальйони і медальки, друковані і відбивані тисячами і мільйонами у всіх головних містах.

Майже у всіх мовах Європи й інших частин світу появилася історія Чудотворної ікони, Богослужіння і пісні на честь Божої Матері Неустанної Помочі. У всіх частинах світу почали будувати церкви на честь Богородиці з таким чарівним іменням. І тому у такому короткому часі, в одному десятилітті так дивно поширилася ця набожність до Богородиці під такою назвою. Свята Апостольська Столиця декретом з 18. V. 1878 р. установила особне свято на честь Божої Матері Неустанної Помочі. У нашому обряді свято Божої Матері Неустанної Помочі святкуємо в десяту неділю по Великодні. Церковну Службу в честь Божої Матері

Неустанної Помочі написав великий Її почитатель і великий праведник Прелат Української Духовної Семінарії у Львові отець Ізидор Дольницький.

Отець Прелат, що був у Римі на студіях в роках 1845-1856-1867, пізнав Божу Матір Неустанної Помочі на Її престолі в церкві святого Альфонса. Він перший поширював славу Божої Матері Неустанної Помочі на українських землях, бо у своїй науковій літургічній книжці „Типик Русько-Католицької церкви”, що видав у Львові у 1899 р. умістив на першій сторінці гарну кольорову копію Її Чудотворної ікони.

Посереднім ширителем культу Божої Матері Неустанної Помочі був слуга Божий, Митрополит Андрей, що у 1913 р. спровадив на українські землі Отців Редemptористів з Бельгії, яких особлива ціль поширювати почитання Богородиці взагалі й особливо під іменням Неустанної Помочі. В тому поширенні набожності до Божої Матері Неустанної Помочі бачимо наглядно ніжну пильність Божого Провидіння над нами, дітьми своєї святої Церкви.

Це, що у другій половині ХІХ століття виставлено Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі в Римі, в столиці християнсько-католицького світу – це Божий знак, що тільки з Неустанною Поміччю Божої Матері можемо чинити опір крайньому матеріалізму, що поборює віру в Бога і вічність, а шукає неба на землі. Тільки Бог через свою святу Церкву дає всім людям без різниці правдиву, найвищу науку, як уникати нещастя і знайти щастя тут на землі й у вічності.

МАТІНКО БОЖА НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ, помагай нам завжди жити тим єдиним правдивим щастям.

ЧУДЕСНЕ ВРЯТУВАННЯ МОЛОДОЇ ДІВЧИНИ

Це було в долішній Австрії в селі Волькерінг. Одного дня молода дівчина разом із своїм братом корчували дерево, що росло на каменистому пагорбі. Викопане дерево впало і придавило дівчину, засипаючи її землею. Минуло півгодини, поки її було відкопано, непритомну, майже без життя. Прибіг священник і дав їй останню Тайну Єлеопомазання. Одночасно прикликаний лікар, знайшов у ній ледве якісь знаки життя і заявив, що може ще жити найбільше кілька годин.

Та сталося інакше. Упродовж 36 годин лежала нещасна без чуття, без свідомості, як колода. Зажурена, прибита горем мати шукала помочі у небесної лікарки Божої Матері Неустанної Помочі, обіцяла їй, що, якщо дочка буде жити, відбудуть паломництво до Пухгайм, де в монастирській церкві є Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі. У тій самій хвилині, коли мати закінчила молитву з обітницею, дочка відкрила очі, наче пробуджена з глибокого сну, і почала говорити, зразу встала і пішла додому.

Цей випадок не залишив в її організмі жодного сліду. Через кілька днів працювала вже в полі. Лікар, що напророкував їй смерть, не хотів вірити своїм очам, коли побачив її зовсім здорову. Він сказав: „Не можу зрозуміти, як це сталося!” Напевно бракувало йому віри, бо коли б мав світло віри, то сказав би щиро, що сталося чудо Божої ласки”. Обітницю мати сповнила, бо зараз разом з дочкою та сином відбули паломництво до Божої Матері Неустанної Помочі в Пухгайм, про все оповіла там отцеві Настоятелеві і просила оголосити публічно чудесне врятування її дочки.

МАТИ БОЖА НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XXI. ПОШИРЮВАННЯ НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ПО ВСЬОМУ СВІТІ

Один урядник, що дуже любив Божу Матір Неустанної Помочі, в десять років після коронації Її Чудотворної ікони, з обов'язку своєї професії відбував часто довші подорожі по Європі. Їздив до Відня, до Берліна, вступав до інших більших міст над Рейном, був у Брюсселі, Парижі, заїхав до Лондону.

Мав що оповідати своїм знайомим з тих подорожей, а при кожному оповіданні додавав одне і те саме: „Особливо це було для мене потіхою в залагоджуванні важних справ, що майже всюди по церквах я зустрічався з улюбленою іконою Божої Матері Неустанної Помочі й у стіп Її престолу поручав свої справи”.

Справді треба закликати: „Від Господа це сталося і дивне воно в наших очах!”, коли ми бачимо, як скоро поширилася по всьому світі набожність до Божої Матері Неустанної Помочі і як скоро всі народи присвоїли Її собі. Дуже повчальний є погляд на цей розвій.

В Італії, хоч так часто зустрічаються образи Богородиці вславлені чудами, то однак до багатьох церков спроваджували з Риму образи Божої Матері Неустанної Помочі, перед якими вірні одержували багато ласк. І так, коли в 1879 р. впроваджено святу ікону до Чіорані, вісімдесятилітній монах одержав повне здоров'я і силу в спаралізованій вже рік нозі. На острові Сицилії у велике місто Алькамо (біля 40.000 мешканців) приїхали місіонери. Місія тривала три місяці, праця була тяжка, трудна. Місіонери виставили образ Божої Матері Неустанної Помочі і взивали людей молитися до Богоматері за навернення грішників. Марія дуже допомогла. Найбільші грішники навернулися, доми розпусти закрилися, сварки, гніви, ворожнечі, бійки, пролив крові – зeszли.

В Іспанії, в цій країні сильної віри, багато чудес зазнали вірні в Мадриді, в Гuesка, в Гренаді та інших місцях перед образом Божої Матері Неустанної Помочі.

У Франції, в якій, незважаючи на зрадливих у святій вірі громадян, помимо ворожої позиції уряду до Церкви, Божа Мати вирізняла Її у XIX ст. великими появами в Люрд. В тій Франції дуже прискореним темпом поширилася набожність до Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі. Про великі успіхи тієї набожності свідчить місячник, що в кожному числі подає численні навернення грішників і недовірок, як теж надзвичайні чудесні ласки.

Хоч французький уряд явно і богохульно виступав до боротьби з Богом, переслідував духовенство, нищив церкви, то однак нема краю, де таке число місіонерів віддавалося б з таким запалом місійній праці, як у Франції. У власній батьківщині і на обох півкулях повно французьких місіонерів. Вони беруть звичайно з собою образ Богоматері Неустанної Помочі, і де тільки прийдуть, виставляють Його для почитання вірних. Безнастанною Поміччю Богородиці приєднують багато душ для Бога.

В Бельгії ревні католики теж перейнялися набожністю до Божої Матері Неустанної Помочі. Ця країна, хоча маленька, то однак, здається, процентово дає найбільше монаших і священних покликань.

Між іншим у кожному селі сестри монахині проводять школу для дівчат і брати монахи для хлопців. У столиці Брюсселі у великій церкві святого Йосифа, де виставлена Чудотворна ікона Богоматері Неустанної Помочі, стіни покриті благодарними вотами і таблицями за одержані чудесні ласки. В одному великому інтернаті часто хворіли хлопці. В каплиці інтернату виставлено образ Божої Матері Неустанної Помочі. Після трьох років написав директор інтернату: „Від трьох років ні один з моїх учнів не захворів. Всі часто просять від Тієї Божої Матері помочі, щоб пильно вчилися, добре здавали екзамени і виправилися із своїх хиб”.

Бельгійські Отці Редemptористи з поміччю Божої Матері заснували свої монастирі-місійні доми в африканському Конго, в Канаді і на українських землях, і всюди поширювали почитання Чудотворної ікони Богоматері Неустанної Помочі.

В Англії, в цій протестантській країні, що колись називалася „Приданим Марії”, англійці повертаються до католицької віри, будують нові церкви і багато з них посвячують Божій Матері Неустанної Помочі. Новоутворені єпархії оголосили Божу Матір своєю покровителькою. Чудотворні ікони Богоматері Неустанної Помочі, виставлені для почитання в катедрах та інших церквах, творять чудесну переміну в душах. Тисячі, тисячі образів правдивих копій цієї ікони набувають вірні для своїх домів.

В Ірландії, у столиці Дублін, є прекрасна церква, в якій є престол з іконою Божої Матері Неустанної Помочі, що блистить від золотих сердець та інших премногих вотивів на прилеглих стінах. Ця церква збудована при жіночому монастирі і настоятелька монастиря отримує численні листи-подяки за одержані великі ласки Неустанної Помочі Марії. Коли запроваджено там Братство Божої Матері Неустанної Помочі, то першого дня вписалися до нього сам архипастир-єпископ тієї єпархії і п'ять тисяч вірних.

В Шотландії багато католиків відпало від віри в часі лютих переслідувань кальвіністами. А ті, що зберегли католицьку віру, дуже полюбили Божу Матір Неустанної Помочі.

В Німеччині й Австрії мало є католицьких домів, де не було б чудесного образу Богоматері Неустанної Помочі. У Берліні, в церкві святої Ядвіги, є окрема каплиця, де почитають вірні Чудотворну ікону Богоматері Неустанної Помочі.

Одна побожна і дуже багата жінка з-над Рейну спровадила з Риму багато копій Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі й обдарила ними святині всіх більших міст Німеччини, і навіть за границею. У Відні майже у всіх церквах є та Чудесна ікона Богородиці. Численні церкви, а особливо величава церква в Пухгайм біля Лінцу, посвячені Богоматері Неустанної Помочі.

В Північній Америці в Сполучених Штатах в різних містах побачимо понад сто образів Божої Матері Неустанної Помочі, багато великих церков, посвячених Її імені. Найбільш поширена є набожність до Божої Матері Неустанної Помочі в Нью-Йорку і Балтіморі, де люди одержують багато ласк і дочасних помочей для тіла, а ще більше для духа. Там велике число навернень єретиків, недовірків, великих грішників, а навіть злочинців.

І так видно, що сама набожність до тієї ж ікони Божої Матері стягає особливе Боже благословення, тому народ так перейнявся Нею. Просто чудесний сам розвій тієї набожності. Де лиш залунає ім'я Божої Матері Неустанної Помочі, там пробуджується надія у хворих і зажурених, вступає довір'я, у праведних зростає відвага, щоб витривати аж до смерті.

Єпископ Керсман з острова Гаїті писав у 1884 р., що в його єпархії ширилася страшна зараза чума і шаленіла упродовж двох місяців, та нагло стихла, щезла, коли з усім народом відбув процесію на честь Божої Матері Неустанної Помочі. Цей єпископ додає, що і сам одержав від Неї двічі чудесну поміч, а тому з вдячності умістив у своєму гербі Її образ Неустанної Помочі.

В країнах Південної Америки всюди так європейці, як місцеві індіанці кинулися з великою ревністю в обійми тієї набожності. Найбільша однак набожність проявлялася в Чилі, де в столиці Сантьяго жінки створили гуртки, по десять осіб. Кожний гурток мав свій назначений час, щоб відбутися годину спільної молитви перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі.

Кожного дня змінювалися гуртки від сьомої години ранку до четвертої у безнастанній молитві. У тій благальній молитві брали участь близько 1000 жінок. Ті жінки, люблячі діти Марії, у визначених священником наміреннях гаряче молилися у своїх гуртках упродовж

години, а крім того вишукували осіб в небезпеці гріхів, щоб рятувати їх від упадків, і тією своєю набожністю творили багато добра.

А коли повернемо наші очі з Далекого Заходу на Далекий Схід, то і там знайдемо набожність до Божої Матері Неустанної Помочі. На Сибірі, в Тобольську та в інших містах в римо-католицьких церквах виставлені Чудотворні ікони для почитання і для потіхи бідних вигнанців-робітників.

В Японії, в місті Осака і в інших містах почитають ту Чудотворну ікону.

В Китаї почитають нашу ікону в церквах дванадцяти міст, як теж у духовній семінарії в Гія-інен-кон. Вісті для цього короткого перегляду розвою Набожності до Божої Матері Неустанної Помочі в усьому світі взяті з джерел з часів 1889-1914 р.

Тепер скажемо, що у всіх частинах світу, на всіх континентах, то значить і в Африці, і в Австралії і у всіх народів існує і дуже шириться почитання тієї чарівної Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі і в Ній сповняються натхнені слова Пресвятої Діви Марії: „ось бо від нині ублажатимуть мене всі роди...”.

Але чи цей погляд на зростання тієї набожності по світі не наводить нас на думку тієї страшної боротьби народів, що виточила стільки крові на полях боїв, що викликала стільки сліз із людських очей? Адже ж ми всі діти одного небесного Отця, який так полюбив нас, що свого Єдинородного Сина дав за нас, а Син з Хреста віддав нас всіх своїй Матері, щоб всі були з'єднані в одній Божій родині. Тим часом війни створили між народами розрив, прищепили ненависть, бажання помсти.

Закінчилися війни, підписано мирні договори, але чи існує правдивий мир? Люди бажать миру, без кінця вимовляють слово „мир”, але чи не чути одночасно вогненно-гарячого подиху війни? Здається, сповняються слова пророка Езекиїла з перед віків: „Вони баламутять народ мій, кажучи „мир” тоді як нема миру”. Ісус Христос висловився про основу сталого миру цими словами: „Любіть ворогів ваших, добро чиніте тим, які вас ненавидять, благословляйте тих, які вас проклинають, моліться за тих, що вас зневажають”. Але щоб народи дійшли до того стану, треба Божої благодаті, Божої помочі. „О Мати Неустанної Помочі, звеличувана в Твоїй Чудотворній іконі всіма народами світу, виєднай нам і всім народам цю взаємну любов, цей правдивий мир від Бога, якого світ не може дати, на славу Твого Сина і для спасіння нас Твоїх дітей”.

ВОЇН ВРЯТОВАНИЙ ВІД СМЕРТІ

Один французький воїн пише до матері такого листа: „Моя дорога мамо, впади на коліна перед Божою Матір'ю Неустанної Помочі і дякуй Їй за рятування твого сина. Так! Божа Мати рятувала мене з великої небезпеки, від неминучої смерті. Спалахнула пожежа в одному місці і я разом з товаришами побіг рятувати. У своєму запалі вибіг я на четвертий поверх. Коли хотів зійти, двері були замкнені і ніяк я не міг їх відчинити: „Або загину в полум'ях”, – подумав я, – „або коли скочу крізь вікно, то поломлю собі кістки і розторощу голову”.

Зараз пригадав я собі, що отці редемптористи в часі місії в Гран-Кевіль вчили нас взивати в небезпеках до Божої Матері Неустанної Помочі. „Скочу з вікна”, – я подумав собі, – „а Божа Мати Неустанної Помочі рятує мене”. Зразу я закликав: „Божа Мати Неустанної Помочі, святий Йосифе, рятуйте мене”, – і скочив з вікна. Моя Небесна Покровителька наче на руках понесла мене, бо, хоч я скочив з такої висоти, нічого мені не сталося, ні в одному місці моє тіло не було порушене. Скажи мені мамо, чи це не очевидне чудо опіки Божої Матері Неустанної Помочі? Так! Кожний мусить це признати. Божа Мати Неустанної Помочі, з глибини серця дякую Тобі за одержану ласку і буду вдячний Тобі до смерті!

XXII. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ОХОПЛЮЄ ВСЮ УКРАЇНУ

Вже близько тисячі років минає від тієї величної події, коли побожний князь Ярослав Мудрий, син святого Володимира Великого, посвятив весь український нарід Пресвятій Богородиці. Ця посвята була актом вдячності побожного князя за чудесну поміч Божої Матері, за перемогу українського війська над грізними печенігами у 1036 р., що грозили знищенням Києва. Зараз наступного 1037 року відбулася та вдячна посвята. Ось опис цієї події нашого найстаршого літописця в „Повісті временних літ”.

Року 6545 (1037) заснував Ярослав великий город , що має Золоті ворота, і вибудував митрополиту церкву святої Софії, Божої Премудрості, а далі – кам’яну церков Благовіщення Пресвятої Богородиці на Золотих воротах, потім монастир святого Юрія і монастир святої Ірини. А це тому вибудував премудрий князь Ярослав церкву Благовіщення на воротах, щоб завжди „була радість тому городові Благовіщенням Господнім і молитвою Пресвятої Богородиці й архангела Гавриїла...”

Знову найстарший нам знаний славний український проповідник, пізніший Київський митрополит Іларіон у своїй похвалі на честь святого Володимира ось як пояснює основну думку Ярослава Мудрого: „Дуже добрий свідок Твоєї побожності – Твій син Юрій (хресне ім’я Ярослава Мудрого), що Господь назначив його на твого наслідника у володінні. Він не порушив твоїх уставів, але скріпив їх, не зменшив основ твоєї побожності, але ще збільшив, не ткував, але причиняв. Чого ти не викінчив, він викінчив, як Соломон Давидові, що в премудрості збудував святий і великий Божий Дім на освячення і прикрасу твого города, він прикрасив його всякими окрасами, золотом, сріблом, дорогими каменями і святими посудинами, так, що ця церква дивна і славна для всіх довколишніх країв, бо другої такої нема ніде на цілій півночі земній від сходу до заходу. Славний же твій город Київ окружив величністю як вінком, я людей твоїх і город віддав в опіку Пресвятій Всеславній і скорій на поміч християнам Богородиці, що й їй і церкву збудував на великих воротах на ім’я першого Господнього празника Святого Благовіщення, щоб Той самий привіт, що ангел дав Діві, було й цьому городові. Бо до Неї сказав: „Радуйся благодатна, Господь з Тобою”, а до города: „Радуйся, побожний городе, Господь з Тобою!” Так отже вже скоро тисяча років минає, як Ярослав Мудрий посвятив столицю України і весь її народ скорій на поміч Богородиці, хоч Україна не знала ще тієї найбільш Чудотворної ікони тієї назви Божої Матері Неустанної Помочі.

Відколи Україна пізнала Ісуса і прийняла Його Святе Хрещення, відтоді віддає найглибшу, найсердечнішу пошану Його Пречистій Матері Марії й одержує Її скору, Неустанну Поміч.

Подібна подія сталася на західних землях України, в городі українських королів Данила і його сина Льва - у Львові. Читаємо в історії, що не в радісних часах перемоги, як князь Ярослав Мудрий, але в сумних часах переможного наїзду шведів, польський король Ян Казимир 1 квітня 1656 р. у Львівській Римо-Католицькій катедрі на колінах віддав Пресвятій Діві Марії свою корону і Польщу.

Вернімося до рідної історії. Пресвята Богородиця Діва Марія прийняла посвяту князя Ярослава Мудрого його держави і, як Владичиця-Цариця України, зберігала свій народ від всього злого і наш народ зберігав вірність для своєї найславнішої Володарки упродовж всіх віків до сьогодні. Але, коли Марія – Цариця України вже близько тисячі років, міг би хто подумати, чому ж не зберегла Вона наш народ від таких різних страшних нещасть, від кайданів неволі, від мук розпинання тіла і душі, від воєн руїни фізичної і духовної?

Відповідь ясна: як кожна людина зокрема винна свого нещастя, так теж, нажаль, й Україна винна сама всього зла, всієї руїни. Чи ж упродовж всієї історії України не в'ється чорною ниткою незгода, заздрість, ненависть, пиха, непослух, роздор, зрада і бунт проти своєї влади духовної, світської? Маленькі нужденні люди, однак великі надуті пихою і злобою пнуться, щоб керувати-руйнувати Церкву і народ. А яка велика байдужість, а то і злоба щодо Бога і Його святої Церкви, яке страшне й одчайдушне переступлення Божих заповідей, яка віроломність-невірність зложенням присягам у подружжі, народові, державі! Ця велика правда, що хто не має Бога за батька, Церкву за матір, цей продасть і рідного батька, матір і свою батьківщину.

Гляділа і терпіла Богородиця і Цариця України, і непорочне Її серце краялось з болю, бачачи ту невірність, безбожність, роз'єднаність, п'янства і розпусти своїх дітей, і як найліпша мати, не відкинула їх від себе, не опустила нашої батьківщини. Вона, однак, як мати найбільш любляча, наймудріша, не стримала караючої Божої руки. На народ впало строге, довготривале, але справедливе терпіння, виміряне нам із-за жалості і милосердя, щоб спам'ятати й повернути заблуканих.

Великі і малі сусіди кидались і на куски рвали нашу батьківщину, і цілі віки тривала неволя і недоля, кайдани, муки і смерть народу, священників, єпископів. Однак неволею наш народ не заломався під караючою рукою Божої справедливості, не забув хто він, не стратив своєї життєвої сили, ані почуття своєї гідності. Не застигла в ньому любов батьківщини, ні віра в Бога, ні прив'язання до Христової Церкви. Не ослабла надія, що где його краща доля, ані довір'я, що Цариця народу, Котрій царюванню, чи не першій з усіх володарів, піддався, не відмовить Україні своєї Неустанної Помочі.

Вже в цьому показалося милосердя і Неустанна Поміч нашої Матері і небесної Цариці, що впродовж довгих віків Україна не загинула, хоча і її ім'я було викреслене з людської книги життя („не было, нет и не будет“). Бо ж український народ, чи співаючи повною груддю „Пресвята Богородице спаси нас“, чи проказуючи на вервиці без кінця „Богородице Діво“, чи благаючи за всіх молишся „Благая“, або „Під Твою милість прибігаєм“, або „О спомагай нас Діво Маріє“ в своїх церквах і домах, або, поспішаючи до Чудотворних Її ікон в Києво-Печерську Лавру, Почаївську Лавру, в Зарваницю, Гошів та в інших багатьох і багатьох місцях, завжди чув в серці, завжди був певний, що в Богородиці Марії знайде поміч, рятунок і витривалість.

Тому не дивно, що як тільки прийшла вістка з Риму на наші землі про те, що „Богородиця Діва сама назвала себе Матір'ю Неустанної Помочі“, то ця вістка потрясла багатьох і звернула численні серця до тієї такої славної в Римі Чудотворної ікони. Якою дорогою прийшла ця вістка до нас? Знаємо вже, що 26. VI. 1867 р. в часі коронації Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі було в Римі дуже багато єпископів світу з нагоди 1800-ліття з дня смерті апостолів Петра і Павла, і між ними – наш митрополит Йосиф Сембратович, а також перший апостол почитання Божої Матері Неустанної Помочі на українській землі отець прелат Ізидор Дольницький. Ті перші самовидці й учасники коронації Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі в Римі, наші рідні достойники перші поширювали Її набожність в західних областях України, що були тоді під Австрійською окупацією. Знову на східних українських землях, що були під Росією, нелегкий був доступ з Риму, навіть для доброї вістки, бо ж наш народ був насильно відірваний від Апостольської Столиці, від Католицької Церкви, і насильно прилучений до державної Православної Церкви. Але і там Богородиця Марія берегла в серцях невольничих дітей вогник віри, і вони почитали Її в різних премногих іконах, а також в іконі, цілком подібній до Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі, яку називали Страждальна Божа Мати. Ця ікона особливо славилась в Мінську на Білій Русі. Сьогодні, хоч продавати і поширювати релігійні предмети не можна, карається законом, однак Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі різними дивними дорогами дісталась у численні місця Східної України, славиться і в Києві.

Маємо певну надію, що Богородиця Марія вже скоро своєю Неустанною Поміччю обійме і прийме під Своє ласкаве царювання всю Україну і весь народ, як колись 1037 р.

Тому взиваймо завжди: „Божо Мати Неустанної Помочі – спаси нас!”

ЩАСЛИВИЙ ІСПИТ

Ось що пише одна студентка, щоб виявити свою вдячність Божій Матері Неустанної Помочі: „Зближався час іспитів; у моєму серці із-за різних причин родився страх, чи матиму успіх. Найперше боліла мене рука так, що я не могла виконати потрібної для іспиту ручної праці. Дальше, я була так нервово розстроєна й ослаблена, що на жодне питання не могла дати доброї відповіді.

І вкінці, впродовж трьох тижнів перед іспитами я лежала тяжко хвора, в гарячці і не могла думати про науку, а тим паче – про іспит. Незважаючи на все, я уповала на поміч Пресвятої Богородиці і молилася невпинно з великим довір’ям. Це довір’я не підвело мене, я одержала чудесну поміч.

В неділю я вже мала стільки сил, що, хоч з трудом, встала і вислухала Святу Службу Божу, а в понеділок явилася на іспит. Наче новий дух вступив у мене, я відповідала з такою притомністю ума, що всі дивувалися. І хоч рука хвора, я змогла виконати потрібну роботу, з якої професори теж були вдоволені. Нехай слава і подяка буде на віки Божій Матері Неустанної Помочі!

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпусту)

XXIII. СИЛА НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – В ЇЇ ІКОНІ

„Твій Чудотворний образ почитаєм”.

(з тропаря доБожої Матері Неустанної Помочі)

До тепер ми переглянули історію Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі, особливо від часу привезення Її з острова Криту до Риму, де прославилася в церкві святого Матея. Потім ми подивлялися чудні дії Божого Провидіння при виявленні пропавшої святої ікони і виставлені в церкві святого Альфонса, де спонукала усіх римлян до великої набожності. Вкінці ми глянули на скоре і дивне поширення набожності до Божої Матері Неустанної Помочі в цілій Божій Церкві. А тепер пізнаймо цю силу, що так скоро поширила цю побожність між вірними, що так сильно потягнула християн до тієї святої Чудотворної ікони. Ця сила є в самій іконі, що має в собі щось дуже милого і притягального так у самому виконанні, як і в глибоких думках, які відтворює.

I. Не тільки в церквах, але і в домах маємо правдиві копії Чудотворної ікони, тому пригляньмося тим подробицям, властивим нашій іконі, що надають їй чару й особливих рис.

Чудотворна ікона в Римі – невелика, Її розміри 52 см. висоти і 41 см. ширини, а вимальована вона на дошці з кипарисового дерева, на золотому тлі для ліпшого виділення осіб. Виконання свідчить про високе знання малярської штуки, як теж про набожність живописця, який вмів поєднати у своїй іконі дивну простоту з небесною чарівністю.

Богородиця зображена в постаті до половини, одягнена в червону сукню і в блакитний плащ з зеленою підшивкою. Тим плащем Вона приодягнена від голови до низу, а лазуровий завій прикриває Її волосся. На вищій частині плаща, над чолом, світить золота зірка, яку звичайно бачимо на всіх старих іконах Пресвятої Богородиці. Зліва від тієї зірки є маленький хрестик. Краї сукні і плаща є покриті золотими пасками, а збірки і згини шат означені золотими лініями. Божа Мати лівою рукою тулить Боже Дитятко, а правою, піднесеною біля грудей, держить рученята Господа Ісуса. Кругом голови Пресвятої Діви видніє широкий позолочений ореол, прикрашений різьблено-квітковим орнаментом, виритим в дошці, на якій вимальований образ. Дитятко Ісус має теж кругом голови золотий ореол із знаком хреста. По обох боках ореолу Пресвятої Богородиці бачимо грецькі букви, а саме першу й останню букву двох грецьких слів, що означають напис „Мати Бога”.

Подібні написи бачимо на образах у катакомбах. Знову на правім боці обличчя Божого Дитятка уміщений скорочений грецький напис, що означає „Ісус Христос”. Дитятко Ісус звертає головку в лівий бік і дивиться на знаряддя Його будучих катувань. Два ангели держать ці знаряддя, зображені по правім і лівім боці голови Богоматері. Грецькі букви над їхніми головами вказують, що справа Архангел Михаїл представляє хлоп'яткові Ісусові трираменний хрест і чотири цвяхи, а зліва – Архангел Гавриїл держить в руках посудину, з якої виступає спис, що пробив серце Ісуса, як теж тростина з губкою, якою подавали розп'ятому Ісусові жовч. З переляку перед страстями аж сандаля спадає з правої ноги Ісуса.

Ця Чудотворна ікона, хоч дуже старинна, захвала дотепер свіжість кольору.

Так виглядає сьогодні свята ікона, виставлена в Римі, в церкві святого Альфонса. Всі описані тут подробиці видні на копіях Чудотворної ікони, поширених по всьому світі. А на ці подробиці треба звернути увагу, бо вони надають іконі особливий характер й пригадують не одну глибоку правду нашої святої віри.

II. Ось які глибокі думки правди криє в собі наша Чудотворна ікона.

1. Кожний образ Пресвятої Богородиці з хлоп'ятком Ісусом кладе нам перед очі цю святу правду, висловлену в символі віри такими словами: „І воплотився з Духа Святого і Марії Діви і стався чоловіком”.

Пригадуючи цю правду, такий образ збуджує в наших серцях вдячність для Божого Сина, що стався чоловіком, збуджує любов до нашого Спасителя і Його Найсвятішої Матері. Тому теж й ікона Божої Матері Неустанної Помочі має нам служити для усвідомлення тієї великої правди, що „слово сталося тілом і замешкало між нами”, що це сталося в тій хвилі, коли пресвята Діва Марія сказала: „ось я Господня слугиня: Нехай зо мною станеться по Твоєму слову!”.

2. Але на іконі Божої Матері Неустанної Помочі незнаний нам художник, хіба з натхнення Святого Духа, відтворив ще другу правду, а саме, терпіння, що наповняли Найсвятіше серце Ісуса і Найсолодше серце Марії від першої хвилини втілення Божого Сина і Материнства Богородиці. І це якраз причина, що ця ікона так притягає вірних до себе, бо на її тлі неначе віддзеркалюється драма терпінь Ісуса і Марії, що тривали все життя.

Ось якими словами напроорокував цар Давид з натхнення Святого Духа те, що мало діятися в Ісусовому серці впродовж Його життя: „І біль мій передо мною завжди”. Тому теж святий Альфонс так пише: „Мука Господа Ісуса не почалася щойно перед Його смертю, але тривала від самого початку Його життя. Життя Господа Ісуса було безнастанним мучеництвом і навіть подвійним мучеництвом, бо ж мав стало перед очима терпіння, які мав зазнавати аж до смерті”.

Якраз саме ту безнастанну муку, яку Ісус зазнавав від самого початку життя, зображує нам Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі. Два архангели держать перед обличчям Божого Сина знаряддя Його майбутньої кривавої муки. Його очі звернені до святого Гавриїла, бачать ганебний хрест, на якому має зависнути і сконати. Вже тепер

відчуває те, що пізніше на Оливній Горі висловить апостолам, кажучи: „Смуток у мене на душі аж до смерті”. Смертна тривога проймає хлоп’ятко Ісуса, відрух Його людської природи так сильно потрясає Ним, як це видно на іконі, що здригається на руках Матері, ремінець сандалі розв’язується Йому і Він показує свою маленьку стопу, яка має бути колись прибита до хреста, наче б вже Його боліла. В цій тривозі і смутку буде кликати під кінець життя на Оливній Горі: „Отче мій, якщо можливо, нехай мине ця чаша мене”, а тепер просить помочі у своєї Матінки. Бачимо це на іконі, як затривожений Ісус нахилиється до Її грудей, наче хотів би закликати до Неї: „Мамо, рятуй, бо гину”. В Марії, отже, Небесний Отець дав Своєму Синові Потішительку, тому обличчя Богородиці, перейняте смутком, свідчить, що Її серце боліє над терпінням Дитяти Ісуса із-за безнастанного оглядання його кривавої муки. „Пресвята Діва і Мати”, – пише святий Альфонс, – „читаючи завжди Святе Письмо, знала вже, які терпіння чекають Ісуса впродовж життя й особливо в годині смерті”.

Але в хвили, коли святий Симеон висказав до Марії ті слова: „У Твою власну душу перейде меч”, були об’явлені Їй всі найдрібніші обставини зовнішніх і внутрішніх терпінь, що мав перенести Її найдорожчий Син, тому стискає у своїй долоні рученята Ісуса, як це бачимо на іконі, наче відчуваючи, який страшний біль будуть ці ручки терпіти, коли проб’ють їх страшні цвяхи. Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі виявляє цілу ту болючу драму з життя Ісуса і Матері. Тому побожні серця, молячись перед тією іконою чуються змушені до особливого почитання Богоматері Неустанної Помочі. Вони черпають в цій іконі силу до покаєння і любові.

Необхідно звернути увагу ще на одну обставину, виявлену на нашій святій іконі. Глядімо, які сумні очі Діви-Матері Марії, яке жалібне Її обличчя. Та не глядить Вона, як Її син Ісус, на знаряддя мук в руках ангелів, але Її зір звернений на нас. Тим сумним поглядом наче пригадує людям, що це їх численні і великі гріхи стали причиною терпінь і смерті Її Сина і Її власних страждань. Нагадує і здається благас, щоб ми опам’яталися, покинули гріхи. Тому святий Альфонс, роздумуючи про страждання Діви Марії, пише так: „О, не засмучуймо вже від тепер Тієї нашої найлюбішої Матері, що стільки витерпіла для нас. А коли ми часто своїм життям були причиною Її смутку, то сьогодні слухаймо Її голосу, бо кличе до нас словами пророка Ісаї: „Наверніться, грішники, до Серця!” Прибігайте грішники до Ісусового серця, яке ви поранили, тільки щиро наверніться до Нього, а Він прийме вас і пригорне до того Серця!

Матінко Неустанної Помочі, поможи нам змінити наше грішне життя!

ПОРВАНІ КАЙДАНИ!

Кілька років минуло, коли увійшов до церкви Богоматері Неустанної Помочі юнак, якого поведінка виявила, що живе далеко від Бога. Він пішов наперед, став перед святилищем і не молився, тільки кругом розглядався. Вкінці побачив ікону над престолом, приглядався Її довго і, здавалося, що не міг відірвати очей від неї. Вкінці раптово відвернувся та побачив у сповідальниці священника-монаха, наблизився до нього. Сильно розгублений, сказав: „Отче, я не прийшов до сповіді, я великий злочинець”.

- Того було досить, – як оповідає той священник, – щоб у серці зродилося співчуття для нещасного юнака.
- Чи ти дійсно не хочеш сповідатися? – запитав священник.
- Ні, отче.
- А як довго ти не сповідався?
- Більше, ніж 10 літ.

- А як ти тут опинився?

- Так просто, з цікавості . Я бачив, що багато людей тут входило, я думав, що це Євангелістська Церква, і якимось силою змушений, я сюди увійшов. Коли я побачив цю ікону, дивне почуття порушило моє серце. Я не зміг відірвати від неї своїх очей. Лиш з великим зусиллям я відвернувся і сам не знаю, як це сталося, що опинився тут, перед вами.

- Ця ікона, що ти не міг відірвати очей від Неї, це є Чудотворна Богомати Неустанної Помочі, що всі почитають Її в цій церкві. Ця предобра Мати глянула на тебе очима, повними смутку, тільки довіряй Їй. Вона допоможе тобі вирватися з гріхів, Вона хоче дати тобі Свого Божественного Сина, щоб ти віддав йому своє серце. Мій сину, сповідайся!

- Отче, це неможливе для мене, бо ви не могли б дати мені розгрішення.

- Кожний грішник одержить милосердя, – відповів священик, – як тільки захоче змінити життя. Ти ж хочеш зірвати ці тяжкі кайдани гріхів, що тебе скували, чи ж не так?

- Так, отче!

- Отже, великодушно покайся, щоб спасти душу!

- Це неможливо, не маю до цього сили!

- Хочу порадити тобі в один спосіб, одну річ: чи обіцяєш, що виконаєш це, що тобі скажу?

- Так! Щоб лиш не було за тяжко, – відповів юнак.

- Сьогодні почни зо мною дев'ятницю до Богоматері Неустанної Помочі. Кожного дня прокажуй дев'ять „Богородице Діво” і вкінці прийди до мене, тільки довіряй.

- Отче! Я це обіцяю, – сказав юнак.

Після дев'яти днів прийшов юнак та сказав: „Отче, я закінчив дев'ятницю і Божа Мати Неустанної Помочі вислухала мене. Виїжджаю з Парижа, і то далеко, бо, будучи близько, знову я міг би вгрузнути в ті гріхи. Божа Мати допомогла мені. Несподівано одна глибоко релігійна родина просила мене прийняти обов'язок домашнього вчителя двох хлопчиків і я згодився. За два дні їду з тією родиною на Схід, щоб там певніше спастися. Тепер прошу, отче, висповідайте мене”.

„І висповідався”, – каже цей священик, – „з надзвичайним розкаянням, з рясними сльозами в очах”. За два дні прийшов знову цей хлопчина, кажучи: „Мій отче, я прийшов просити благословення на дорогу, молитви і прийняття до Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі. Вона ж мене направила, Вона дасть мені витривання в Божій любові. Сердечно дякую вам, отче, благословіть мене і моліться за мене!”

Через кілька місяців пізніше написав: „Мій отче, Богомати Неустанної Помочі опікується мною. Я заїхав щасливо, тут зустрів священика, у якого сповідаюся через кожних вісім днів, я дуже щасливий”.

Чи ж тут не справджуються слова, що сказав святий Альфонс: „Милосердя Божої Матері, що вириває стільки душ з неволі диявола, є наче безконечне”.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!(100 днів відпусту)

XXIV. САМА НАЗВА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ, ВИБРАНА БОГОРОДИЦЕЮ, ЗМУШУЄ НАС ДО ПОБОЖНОСТІ ПРОСИТИ В НЕЇ ПОМОЧІ

„Твоїєї помочі благаєм”

(з тропаря до Божої Матері Неустанної Помочі)

Коли вже сама Чудотворна ікона Божої Матері Неустанної Помочі має в собі щось дуже побудливе до набожності, то ще більше та вдала назва, яку Вона сама вибрала своїй іконі, як це записано в історії. Вона вибрала собі її очевидно тому, щоб ми, Нею порушені, завжди зверталися до Неї з повним довір'ям за поміччю, конче потрібної до спасіння. Саме ім'я „Марія” зроджує в душах довір'я і набожність. „Високе ім'я Марії”, – пише святий Альфонс, – „не на землі було знайдено, ані людським умом видумане, але зіслане з неба і надане Божою Постановою”.

Однак часто трапляється, що люди, перейняті земськими речами, а ще більше брудними гріхами, не відчують небесної солодкості цього імені і не оцінюють теж цього Божого дару, тієї ласки, що Бог дав нам Богородицю за Матір. В небі само слово „Марія” або „Богомати” зроджує в ангелах і святих більшу любов і вдячність. Але на цій землі, де повно сліз і горя, де стала боротьба з перешкодами і турботами, треба нам ще якогось додатку, якоїсь прикраси до імені Марії, до назви Богоматері, щоб зродилося в нас більше довір'я почитання і побожність до Христової Матері.

І дійсно, свята Церква надала Пресвятій Богородиці різні назви і титули, якими вірні славлять Її в віршах Богородичних у нашому, і в літаніях у латинському обрядах.

О, які зворушливі слова в наших стихирах на честь Марії!

Однак хіба жодна назва не доходить так до глибини душі і не проймає таким довір'ям, як назва, яку Пресвята Діва Мати сама собі вибрала, називаючи себе Матір'ю Неустанної Помочі. Ці два слова „Поміч” і „Безнастанна” криють у собі невичерпну силу, що притягає нас до стіп Богородиці Марії і змушує повірити Їй справу спасіння.

Зупинімося і розгляньмо значення тих слів.

I. ПОМІЧ ДЛЯ ТІЛА.

Це правда, що є на світі такі люди, що не хотіли б приймати помочі від нікого, ні від Бога, ні від людей. Дурна дума і пиха так засліплює їх, що вони вірять тільки в самопоміч. Вони мріють про досягнення такої незалежності від других, такого добробуту, такого стану, щоб вже не потребувати будь-чиєї помочі. Але мрії тих пихатих, гордих людей марні і пусті, бо ж людина – це суспільна істота, що ніяк не може жити без будь-чиєї помочі. Людина приходить на світ така слаба і безпорадна, що без помочі і без журби своєї матері не прожила б ні одної днини, і пізніше в дитячих роках змарніла б без опіки і помочі других. Взагалі, упродовж життя жоден мізантроп, жоден відлюдок не може у всьому сам собі зарадити. Бо ж в тяжкій хворобі, чи на смертній постелі хто ж може обійтися без помочі других? Ні, ніхто і ніколи, людина мусить мати поміч.

II. ПОМІЧ ДЛЯ ДУШІ.

Однак хоч би щодо тіла людина могла як-небудь сама собі вистачити, то чи для її душі не конечна поміч?

Та ж ця душа створена Богом і для Бога, виставлена в своєму тілі на досвіди, чи без помочі розв'яже собі сама загадку життя? Чи без Божої помочі переможе спокуси? Чи без помочі Божої благодаті може увійти до вічного життя через ці вузькі і тісні ворота? Направду

ні! Ніхто без помочі благодаті не зможе спастися. Христос Господь заповів нам раз назавжди: „Без мене не можете нічого зробити”. Вже для тіла мало що можете зробити без Божої благодаті, а для освячення і спасіння душі – то зовсім нічого. Потрібно нам освячуючої благодаті, щоб заслужити собі небо, потрібно діяльної благодаті, щоб робити добро і берегтися від зла. А кожний одержує ці благодаті, хто про них молиться, бо „кожний, хто просить одержує, а хто шукає - знаходить, хто стукає, тому відчинять”. Тому святий Альфонс рішуче взиває: „Наше спасіння в молитві!”, це значить, що всяку поміч для досягнення неба можемо одержати з допомогою молитви. Але той самий Учитель Церкви вчить, що наші молитви Бог вислухує через посередництво Богородиці. «Посередництво Марії», – пише святий Альфонс, – «потрібне, і навіть конечне для нашого спасіння, хоч конечне, кажу, не безоглядно, але згідно точного богословимого висказу. Конечне морально – це значить, що хоч в теорії без такого посередництва може душа досягнути спасіння, то однак практично це не можливе. І кажу, що така конечність впливає з волі і розпорядження самого Бога, бо Він хоче, щоб всі ласки, що їх нам уділяє, переходили через руки Марії”.

Святий Альфонс доказує це своє останнє твердження, починаючи від слів Святого Письма, які свята Церква в канонічних молитвах відносить до Пресвятої Богородиці: „В мені ласка дороги і правди, в мені вся надія життя і чесноти, які через мене діють, не згрішають, які мене об’яснюють, матимуть вічне життя”, пригадує теж слова: „Хто знайде мене, знайде життя і зачерпне спасіння від Господа”. Вкінці так пише:

Закінчімо словами святого Вернарда: „Зо всієї отже сили серця почитаймо і любимо цю Богородицю, Пресвяту Марію, бо це воля Творця, бо Він постановив, щоб ми кожне добро одержали від Нього через Її руки. І тому скільки разів прагнемо яких ласк, не забуваймо молитися до Марії і довіряти, що одержимо все за Її заступництвом. Стараймося про ласки, але стараймося через Марію. Якщо ми не гідні одержати від Бога ласку, про яку благаємо, то Марія завжди гідна перед Богом і Він завжди Її вислухає, коли проситиме за нас. І тому, що ми негідні одержувати Божі ласки, Бог дав їх Марії, щоб через Неї ми одержували.

Зрештою, те переконання, що всяку поміч ласки можна найпевніше і найскоріше одержати через Пресвяту Діву Марію, лежить укрите на дні кожної віруючої душі. Бо ж до Богоматері, наче мимоволі, душа хилиться, коли потребує помочі. Тому теж назва „Божої Матері Неустанної Помочі” діє на кожну душу так сильно, приманливо і притягаюче.

Більш ніж сто років тому Боже Провидіння виставило Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі перед зором всього людства. Чи ж не бачимо в цьому вияву Божого милосердя? Бо ж коли ще не затерті в світі сліди страшної Другої світової війни, коли ще наче чуємо її вогненний подих у тій загальній ненависті між народами, в ненависті народів до Бога і людини, в ненависті, зродженій потоптанням Божих заповідей, коли на захмареному небосхилі так часто з’являються блискавки, вістуні нового всесвітнього катаклізму, то як дуже потрібно людству і кожній людині зокрема помочі Божої ласки, щоб скоритися з дарів Божої справедливості і любові, щоб не знеохотитися, не втратити віри і надії на краще завтра, конечно потребуємо допомоги, щоб постановити взятися щиро до поправи життя, опиратися не на власні мудрість та знання, не надіятися на силу власного характеру, але прагнути приймати й уживати Божої ласки в тяжкій життєвій боротьбі і для досягнення вічного спасіння. А тому, що цю поміч можемо собі запевнити найуспішніше молитвою до Божої Матері Неустанної Помочі.

УЩАСЛИВЛЕНА РОДИНА

Конечна умова до щастя в родині – це згода і любов між подружжям. На жаль, із браку тієї єдності й любові скільки ж то нещасних родин. Отож гляньмо, як Божа Мати

Неустанної Помочі помагає в досягненні цього родинного щастя. Було це в іспанському місті Асторія. Жила там одна дуже поважна жінка, що була із-за мужа справді нещасною. Був він для неї хрестом і причиною великого терпіння із-за своєї наглості і злості, але ще гірше те, що запізнався з якоюсь негідницею і вже мав зареєструвати з нею друге безбожне подружжя в державному уряді. Щоб не допустити до загальної спокуси, рідня, приятелі і сусіди просили його, щоб не робив того, але даремно.

Нещасна, зраджена жінка терпіла правдиве мучеництво серця і, щоб не глядіти далі на ці злочини, постановила покинути мешкання і переїхати в іншу місцевість.

Однак поки зробила рішучий крок, пішла шукати поради у священника-сповідника. Сповідник порадив, щоб цілу ту сумну справу віддала в гарячій молитві Божій Матері Неустанної Помочі. Почала вона дев'ятницю і нею стягнула з неба неоціненні Божі ласки. Четвертого дня дев'ятниці відсутній довгий час чоловік прийшов додому і привітав жінку добрим словом. Втішена жінка цим першим успіхом дев'ятниці, молилася далі з великим довір'ям, і не пошкодувала. При кінці дев'ятниці муж покірно признав свою провину, перепросив свою дружину, як теж тих всіх, кого засмутив, і привселюдно похристиянськи направив спокусу. Згода, мир і любов завітали до дому. І цей дім, що перед тим був образом пекла, став подібним до щасливого раю. Ущасливлена жінка не перестала до кінця життя дякувати Божій Матері Неустанної Помочі за цю неоціненну ласку.

Дай Боже, щоб всі родини, де панує роздвоєння, незгода, брак любові, пізнали Божу Матінку Неустанної Помочі і з довір'ям молилися до Неї, а напевно житимуть щасливо, як Свята Родина.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XXV. САМА НАЗВА „МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ”, НАДАНА ЧУДОТВОРНИЙ ІКОНІ, ЗМУШУЄ НАС ДО НЕУСТАННОЇ МОЛИТВИ ДО БОГОРОДИЦІ

„Заступнице християн непостидна...

зглянься на молитви, опікуйся постійно,

Богородице, люблячими Тебе”.

(з кондака гл. 6 Параклиса до Пресвятої Богородиці).

В деяких церквах світу є Богородичні ікони, що називаються „Божої Матері від Помочі”. Для тих місцевостей церква визначила день 16 червня з особною службою на честь Божої Матері від Помочі.

Але Пресвята Богородиця, як це ми вже пізнали, захотіла називатися в іконі, привезеній з Криту до Риму „Матір'ю Неустанної Помочі”. Це слово „Неустанної” криє в собі глибокий зміст і пригадує не одну правду для нас. Титул „Неустанної” при назві „Помочі” змушує нас до люблячої молитви і особливої побожності до Пресвятої Богородиці. завжди треба молитися до Божої Матері Неустанної Помочі в різних обставинах життя, а саме:

1. Треба молитися до Богоматері завжди;
2. Треба молитися до Богоматері після упадку в гріх;
3. Треба молитися до Богоматері за ласку витривання до кінця й особливо в годині смерті.

Отже, Пресвята Діва Марія є Матір'ю Помочі Неустанної. В цьому слові „Неустанної” криється ця успішна заохота і могучий поштовх, щоб ми з безграничним і непохитним довір'ям і безнастанно в наших потребах шукали помочі і рятунку в Пресвятої Богородиці. Цим прегарним взиванням пригадає нам Богомати слова, сказані Її Сином Ісусом, „що треба завжди молитися і не переставати”. І якраз, щоб ми не переставали взивати Помочі, Вона об'явилася нам як Мати Неустанної Помочі.

Після упадку в гріх треба молитися.

Така вже наша легкодушність і недбайливість, такий впертий брак чуйності і передбачливості, що не пам'ятаємо про те, щоб вже наперед виблагати собі молитвою помочі Марії на час спокус і небезпек. І якраз тому ми так часто падаємо і грішимо, і погрузаємося в грішних звичках. Наслідки цього дуже сумні, бо ж душа попадає часто в такий стан, в якому чується негідною просити помочі, думає, що вже не має права сподіватися рятунку, часом розпач огортає її. Але ще і тоді, коли тільки живо пригадаємо собі, що Марія є Матір'ю Неустанної Помочі, то це ім'я має силу наповнити нас довір'ям і “проти надії надіятися”.

Отже, Богородиця не була б правдива Матір Неустанної Помочі, коли б не поспішила на поміч душі, навіть винній, що забула молитися, якщо після упадку знову молитися, просить ласки. Справді, ми хиткі, немічні і не скорі до неустанної молитви, але Пресвята Мати повна милосердя, Вона не перестає умоляти Бога за нас грішних. Тому теж ця Мати Неустанної Помочі допомогла таким знеохоченим і зневіреним душам, коли вони, осмілені Її Чудотворною іконою, знову звернулися до Її посередництва.

Особливо про ласку витривання в Божій любові аж до смерті треба молитися до Божої Матері, бо до цього спонукає вірних назва Неустанної Помочі. На чому ж полягає ця ласка витривання? Вона полягає не на негайній помочі в якійсь хвилині життя, бо ласка витривання – це цілий ряд ласк, даних нам упродовж всього життя, в злуці з ласкою доброї смерті. Іншими словами, це безнастанна Божа опіка, що простягається над всім нашим життям, безнастанна в подаванні помочі, щоб ми жили в Божій ласці, щоб ми витримали в ній до кінця життя і мали забезпечене вічне життя в небі.

Бо, як пише святий Альфонс, „Господь Бог не вдовольняється тим, що людина починає добре жити, але домагається, щоб жити добре до кінця життя і шойно тоді дасть нагороду”.

Ісус Христос каже: „Хто витриває до кінця, цей буде спасений”. Отже, Божа Мати бажає своєю Безнастанною Поміччю запевнити душам власне цю ласку витривання.

Однак гляньмо, в який спосіб Пресвята Богородиця уділяє нам свою Неустанну Поміч. Різні є дороги життя. Майже все, що може нам трапитися, може теж вплинути на наше вічне спасіння, або вічне осудження.

Два брати добилися майна, стали багатими. Один з них ужив свого майна для добрих цілей, допоміг бідним, своїм майном здобув собі небо. Другий ужив свого майна для життя в п'янстві, розпусті, і його багатство було для нього осудженням до пекла. Двох інших людей зустріло нещастя, вони втратили майно, здоров'я. Один з них із-за тієї втрати так перейнявся минулістю земських речей, що всім серцем віддався на службу Богові і триваючи до смерті в цій службі, спас свою душу. Другий після свого банкрутства почав богохулити, втратив віру і, так помираючи, пішов на вічну погибель. Находить на людину спокуса, і коли її відкине – збільшить свою нагороду в небі, коли піддається спокусі – заслужить кару в пеклі.

Як бачимо, отже, одне і те саме може стати для людини нагодою до освячення і спасіння, або до погіршення стану душі і остаточної погибелі. До цього ступеня все може обернутися на користь нашої душі, що навіть упадок в гріх, різні злі вчинки можуть спричинити наверх до Бога.

Відректися свого Божественного Учителя стало для святого Петра поштовхом до більшої вірності в Його службі; молодість, пережита в гріхах, була для Магдалини не причиною, а силою любити Спасителя більше за всіх.

І навпаки, найцінніші Божі ласки не використані можуть стати причиною найстрашніших наслідків, як це сталося з Юдою, що, покликаний до числа Христових учнів й апостольства, став зрадником і боговбивцею. А коли запитуємося, звідки це, що одним Божі ласки і дари виходять на користь, а другим – на погибель, то відповідь така, що над одними була якась опіка, яка приходила їм з поміччю, щоб вміли і хотіли скористатися із злої, чи з доброї долі, щоб добрі і злі обставини уживали для освячення і спасіння своєї душі, а другим – з їх власної вини бракувало тієї помочі, бо не молилися про цю опіку.

Отже, на цьому полягає роль Богородиці, в цьому об'являється Її милосердя, що тим, які до Неї звертаються, Вона допомагає використати все для добра їх безсмертних душ. І якраз тому Вона прибрала собі назву Матері Неустанної Помочі, щоб у всіх пригодах життя всі прибігали, всі зверталися до Неї. Якраз в цій назві маємо завжди згадку і стали заохоту, щоб безнастанно звертатися до Неї, безнастанно просити помочі.

Час, що вже минув, не належить до нас, він поза нами, над минувшиною не маємо жодної власті; час майбутній ще не наш і не знаємо, чи ще хоч годину проживемо, і якраз тому конечно теперішню хвилину вжити на працю для запевнення собі щасливої вічності, тепер бути в стані Божої благодаті, жити в Божій любові, і тому благаємо Богородицю про поміч на теперішню хвилину.

Найважливіша для нас буде остання хвилинка життя, хвилинка нашого скону, і про цю хвилину ми повинні найбільш журитися. Наша смерть певна, лиш година смерті незнана. А тому, що наша вічність залежить від стану душі, в якому смерть її застане, тому про цю годину останню треба завжди пам'ятати і безнастанно Божу Матінку благати про останню поміч.

Отже бачимо, що наша Мати Неустанної Помочі є Матір нашого витривання, про Її опіку маємо благати, молитися в кожній хвилині нашого життя, а особливо благати опіки на годину смерті.

Завжди молімось і взиваймо: „Пресвята Богородице і моя Мати, помагай мені в цій хвилині, помагай мені в кожній хвилині, бо в кожній є небезпека вічної погібелі, помагай-рятуй особливо в годині моєї смерті”.

Чи ж не в цьому головна причина поширення набожності до Божої Матері Неустанної Помочі по всьому світі, що Вона є Матір'ю витривалості?

ЧУДЕСНЕ ВРЯТУВАННЯ РОДИНИ

(Подія в Чилі, недалеко Вальпараїсо)

Ось що оповідає одна мати про чудесне своє врятування і своєї сім'ї Божою Матір'ю Неустанної Помочі.

„Мій муж”, – оповідає, – „поїхав у Вальпараїсо, щоб закупити товарів до нашої крамниці. Я осталася сама з сімома дрібними дітьми. Найстарша мала 12 років. Мене огорнула дивна тривога: а може, прийдуть грабіжники і що ж я сама вдію? Я подумала собі: єдиний мій рятунок – Божа Мати Неустанної Помочі, і тому Їй поручила сердечно себе і своїх рідних.

Її образ я повісила на дверях, що лучили кімнату з крамницею. Ввечері я ще раз з дітьми помолилася до Пресвятої Матінки, щоб боронила нас всіх своєю Неустанною Поміччю.

Діти наче б щось передчували, бо простягали свої руки до образу Божої Матері Неустанної Помочі та кликали: „Найсвятіша Матінко, рятуй нас!” І справді, Пресвята Мати нас вислухала.

Після півночі, коли я пробудилася, побачила через вікно людей, що крутилися коло нашого дому і шепталися між собою. „Це ж грабіжники”, – подумала я собі. „О мій Боже! Змилуйся над нами”, – зітхнула я. „Божо Мати Неустанної Помочі, вбережи мене, хорони дітей!” Я не могла більше говорити, холодна дрож пройшла по моїх костях, я впала біля постелі, наче спаралізована. Бандити зразу взялися виламувати двері магазину, але це їм не вдалося. Тоді вони вибили в стіні діру, через яку влізли до середини. Страшна тривога мене скувала. Між магазином а моєю кімнатою були двері без замка.

„Хай тільки ввійдуть, і в небезпеці життя, чеснота і майно”, – подумала я. Я благала Бога і Божу Матір Неустанної Помочі, якої святий образ якраз я повісила на дверях. Бандити зруйнувавши цілий магазин, все порозбивали, де могли б знайти гроші і відійшли. Вранці, коли я заглянула до магазину, побачила повну руїну. Зробили нам шкоду більш як на 7 тисяч марок, але це все не важне, бо ж я і діти врятовані Божою Матір’ю Неустанної Помочі. Та це не все, бо ж Пресвята Мати за наше велике довір’я потішила нас. Все нам повернулося. Скоро після цього бандитів викрили і нагарбане ними майно нам віддали.

Нехай буде честь і слава Божій Матері Неустанної Помочі, що виявила нам стільки добродійств і милосердя!” Так закінчує ця особа.

Довіряймо, що і нам виявить це найбільше добродійство, що нас захоронить від вічної смерті.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XXVI. ПРИВІЛЕЇ, НАДАНІ ЧУДОТВОРНІЙ ІКОНІ – МОГУЧА СПОНУКА ДО НАБОЖНОСТІ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Чарівна краса святої ікони, найсолодша назва Матері Неустанної Помочі мають вже самі в собі дивну божественну силу, якою Пресвята Богородиця притягає до себе серця вірних. Але могутньою спонудою до побожності до Божої Матері Неустанної Помочі є теж привілеї, надані Чудотворній іконі і всім вірним її копіям.

Гляньмо на історію цих копій і привілеїв.

І. Копії. Коли Генеральний Настоятель Чину Найсвятішого Ізбавителя отець Миколай Маврон одержав поручення від Святійшого Отця Пія IX, щоб взамін відданої йому Чудотворної ікони дав Отцям Августинцям якийсь інший образ, очевидно, не без вищого натхнення, він жертвував для їхньої каплиці найвірнішу копію тієї ж Чудотворної ікони. Отець Генеральний Настоятель таку саму вірну копію Чудотворної ікони жертвував самому Святійшому Отцеві Пію IX.

Наступну копію Чудотворної ікони одержали для своєї церкви Отці Редemptористи в Ліверпулі в Англії. Причина просьби про надання тієї копії така: коли в Римі відбувалися урочисті служіння перед виставленням Чудотворної ікони, в Ліверпулі відбували Отці Редemptористи дев’ятницю до Божої Матері за оздоровлення тяжко хворого співбрата. Вмираючий отець Франциск Галь при кінці тієї дев’ятниці був чудесно оздоровлений і 3 березня 1863 р. вже відслужив Святу Літургію.

Коли розійшлася по світі вістка про це чудесне оздоровлення і про одержання в Ліверпулі точної копії Чудотворної ікони з Риму, а особливо про виставлення тієї ж ікони дня 26. IV. 1866 р. в церкві святого Альфонса в Римі, почали напливати із всіх країв світу прохання до Отців

Редемптористів вислати найвірніших копій Чудотворної ікони Богоматері Неустанної Помочі.

Крім цього, присутні тоді в Римі численні паломники, пізнавши Чудотворну ікону в її історії, просили самі в монастирі святого Альфонса при вулиці Мируляна виготовити їм такі копії тієї ж ікони. Відтоді аж до тепер велике число художників займається виготовленням цих копій-образів. Впродовж перших 50 років розіслали Отці Редемптористи у всі країни світу біля чотирьох тисяч замовлених копій Чудотворної ікони і впродовж цілого сторіччя – напевно біля десяти тисяч.

Звичайно, поширення копій Чудотворних образів – це знана річ у світі. На самій лиш Україні зустрінемо всюди копії Чудотворної ікони Почаївської, Гошівської, Зарваницької. Але копії Чудотворної ікони Богоматері Неустанної Помочі, особливо ті, що спроваджені від святого Альфонса в Римі, мають в собі щось особливе.

Передусім художники, що виготовляють копії намагаються якнайвірніше, аж до найдрібніших подробиць, відтворити Чудотворну ікону. Справедливим буде признати, що їм це чудово вдається. Копії малюють як саму прастару ікону, на дошці кипарисового дерева, таких самих розмірів, в такому самому колориті, а в виразі лиця і в драпіровці кожна подробиця оригіналу є на копії вирізнена.

Отець Генеральний Настоятель Чину Найсвятішого Ізбавителя стверджує власноручним підписом і печаттю на кожній копії, що вона найвірніша і що її доторкнули до самої Чудотворної ікони.

II. Привілеї, надані Апостольською Столицею. Святійший Отець Пій IX обдарив копії Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі особливими привілеями. Кожну копію, принесену до Ватикану, він сам посвячував і надавав їй відпусти, які мала первісна ікона в церкві святого Альфонса в Римі.

Слідами Пія IX пішли його наслідники на Петровій Столиці, які теж кожную копію посвячують і дарять відпустами. Але, щоб вірні могли користати з цих великих привілеїв у церкві, чи каплиці, де виставлена копія Чудотворної ікони, мусить настоятель тієї святині внести прохання до конгрегації Відпустів у Римі. У проханні треба зазначити, в якій церкві чи каплиці, в парохіальній чи монастирській, кому посвячений виставлений образ, до якого мають бути прив'язані відпусти. Прохання найліпше висилати через свого єпископа. У відповідь на таке прохання конгрегація Відпустів видає написане на пергаміні Папське бреве, тобто короткий Папський акт-письмо, в якому стверджується, що цей образ-копія Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі – упривілейований та обдарений відпустами, є джерелом прерізних ласк-благодатей для живих і померлих.

Очевидно, що розповсюдження вже біля десяти тисяч таких копій, обдарених відпустами, причинилося дуже до поширення набожності до Богоматері Неустанної Помочі.

III. Привілеї Всемогучого Бога, якими обдарені ці численні копії Чудотворної ікони, найбільші. Майже всюди, де спроваджено такий образ з Риму, де відбулось урочисте його виставлення, а вірний нарід заохочували до безнастанного прибігання до Богородиці в цьому образі з найсолодшою назвою Неустанної Помочі, душпастирі і нарід одержували такі великі ласки, що зразу стали уважати цей образ за Чудотворний. Про те свідчать численні Служби Божі, що завжди відбуваються за старанням вірних перед такими образами, як теж численні вота, уміщені біля Чудотворних образів, як знак вдячності за ласки, одержані від Богородиці Марії.

Однак, міг би хтось сказати, що одержані перед тими образами ласки завжди, або дуже часто не є дійсні чуда, або що не одне, що вважається за надзвичайну ласку, можна б осягнути і природним способом. Правда, що не одне можна б і природним способом осягнути, але коли, минаючи природні засоби, удаємося до Богоматері і одержуємо таку, чи іншу ласку, то чи ж не належить подякувати за неї Богородиці, що почитаємо в її образі?

Коли, наприклад, якийсь бідняк, що не може спровадити лікаря, купити ліки, стає на коліна перед святим образом Богородиці і благає здоров'я для вмираючої дитини, і ця дитина дійсно стає несподівано здорова, чи признання цього оздоровлення милосердної помочі Богородиці Марії буде неправдиве, помилкове? Для цього бідняка цей образ став дійсно Чудотворним.

Тому теж історик Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі робить справедливу заувагу, коли каже, що „само небо захотіло підтвердити й усталити поширення тієї найвдячнішої набожності. Бо коли де-небудь посвячено церкву чи престол Божій Матері Неустанної Помочі, Боже Провидіння у своїй ласці спричинило, що і копія тієї ікони в цій церкві прославилася надзвичайними ласками і чудами, як славиться сама первісна Чудотворна ікона в Римі.

І після цього дуже часто навіть звичайні малі церкви чи престולי стаються святими місцями, куди зблизька і здалека приходять паломництва”.

Отже, впродовж сто років найсолодша і наймилосердніша Богородиця порозставляла по світу майже на десяти тисячах місць свої Чудотворні образи Неустанної Помочі, крім десяти тисяч різних інших Чудотворних образів, що віддавна славляться в християнських краях.

Упродовж ста років створювала Пресвята Богородиця небесні кріпості-фортеці для душ, що довіряли Їй. В той час, коли держави приготовлялися довгими роками до цих страшних воєн, що залишили такі болючі наслідки для всіх, Мати Неустанної Помочі в той самий час приготовляла милосердно у своїх святинях, або у стіп своїх престолів ті столиці і джерела ласк, при яких всі, що прибігатимуть до Неї, могли б набрати гарту, сили духа і відваги, охоти віддати себе Божій волі і терпеливості, могли знайти полегшення в болях і рятунок у недолі, а вкінці – ласку доброї смерті або зм'якшення терпінь із-за смерті батька, мужа, сина, дитини і поміч у часі втрати дому, всього майна.

РОДИНА ВИРВАНА З ОБІЙМІВ СМЕРТІ

Це було в Південній Америці, в Чилі.

Зима там триває від місяця червня до кінця серпня. Впродовж цих місяців падає тут на долинах майже безнастанний дощ, а потім через все літо буває посуха. 1888 року виняткова зміна, бо зима почалася без дощів.

Один шахтар на прізвище Хальдерон, думаючи, що така погода буде протягом всієї зими вибрався зі своєю родиною на кілька днів у гори. Наступного дня, коли він був вже в горах, почав іти дощ, лив як з відра впродовж дев'яти днів. Води в усіх потоках дуже піднялися та забирали з собою у швидкій течії дома, звірята, дерева і все, що було по дорозі. Положення нашого шахтаря було страшне. Він – на горі, а тут зі всіх сторін шум, тріск не до описання, стихія води підривала гори, забираючи з собою маси снігу і льоду. В такому положенні кілька років тому загинуло п'ять шахтарів. Кожна хвилина загрожувала родині Хальдерона страшною смертю у шаленій стихії води. Шахтарі, що були недалеко, побачили цю небезпеку, але не могли рятувати родину. Хальдерон, не маючи жодного порятунку на землі, підніс хрест вгору і, оточений родиною, закликав: „Боже, Ти бачиш, що гинемо, змилосердься над нами, прости нам наші гріхи”. В цій хвилині його дружина зімліла, а він, не задумуючись, вхопив образ Божої Матері Неустанної Помочі, що там був і, держачи його, закликав: „Найсвятіша Матінко, спаси нас. А коли нас збережеш від смерті – мене і мою сім'ю, обіцяю поклонятися Тобі, любити Тебе впродовж всього життя в особливий спосіб, кожного року жертвувати на Твій престол вісім свічок.”

Коли він це проказав, почала котитися з гори величезна лавина, і то просто на нещасних. „Тепер кінець”, – подумав він і, облитий холодним потом, глядів в обличчя смерті. Нараз пролунав страшний гук, наче б сильного грому, під ногами шахтаря

задрижала земля. Що ж сталося? Оце сніжна лавина, поки досягла охоплених жахом, натрапила на якусь перешкоду, розбилася на дві частини, які, минувши розпорошену родину, скотилися вниз. „Це чудо”, – закликав обрадований Хальдерон, – „це чудо Божої Матері Неустанної Помочі!” Та це не все: скоро по великих зусиллях ті самі товариші, що перед тим не могли до нього дійти з долини на гору, тепер дістались туди і цілу родину, наполовину живу, знесли на плечах вниз.

Хальдерон дотримав обітниці: дав Божій Матері Неустанної Помочі те, що обіцяв. Від того часу в особливий спосіб поклонявся найсвятішій Матері і служив Їй, і любив Її, як свою найліпшу Покровительку.

Поручаймо наших рідних Божій Матері Неустанної Помочі, поклоняймося Її образу і у наших домах, а Вона за наше дитяче довір'я даватиме прещедрі й особливі ласки.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XXVII. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ГІДНА ЗАХОТИ І ПОХВАЛИ, БО ЦЕ ЗНАК ПРИВ'ЯЗАННЯ ДО АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ

„БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС”

Коли глянемо з вірою на цю Чудотворну ікону, коли думкою згадаємо, чи словами прокажемо Її чарівну назву: „Богомати Неустанної Помочі, спаси нас!”, тоді одночасно наше серце згадає і склониться в бік цього старовинного міста Риму, в якому є Апостольська Столиця, і яке небесна Цариця вибрала за свою Столицю. А вибрала Божа Мати Неустанної Помочі святу Апостольську Столицю як Свою Столицю, щоб нас навчити, як поважати, слухати і любити ту святу Апостольську Столицю, тобто наслідника святого Петра на тій Столиці, кожного Христового Намісника, Папу Римського.

І Богомати Неустанної Помочі вчить нас поважати Апостольську Столицю і Святійшого Отця Папу Римського.

Ще перед народженням Божого Сина Ісуса Христа Непорочну Діву Марію, котра мала ледве чотири роки, жертвували Богові святі батьки Йоахим і Анна, і тоді Вона сама вибрала Собі тодішню Божу Столицю – Єрусалимську святиню, як своє мешкання і свою Столицю.

З якою радісною пошаною входила Вона до цього святого міста Єрусалиму, до тієї святині живого Бога. З великою пошаною Марія відносилася завжди і до наставника тієї святині, до Єрусалимського Архієрея, хоч знаємо, що ті старозавітні архієреї були часто далекі від святості свого уряду і до кожного священника тієї Божої святині. З великою пошаною Вона прийняла об'явлення Божої волі з уст Архієрея і благословення подружжя зо святим Йосифом. З великою пошаною Марія зложила своє Божественне Хлоп'ятко Ісуса на руки священника старця Симеона в день жертвування Його в Єрусалимському храмі. Але з якою ж пошаною Божа Мати відносилася до новозавітних священників й Архієрів Христової Вселенської Католицької Церкви, до свого опікуна святого Івана Богослова, до Верховного Апостола святого Петра, першого Папи Римського?! Вона ж добре знала цю велику розмову Ісуса з апостолами, з Петром. Коли Ісус запитав своїх учнів „Хто Я – на вашу думку?” Озався Симон-Петро і заявив: „Ти Христос, Бога Живого Син” У відповідь Ісус сказав до нього: „Щасливий ти Симоне, сину Йони, бо не тіло і кров це тобі відкрили, а Отець Мій Небесний, тож і я тобі заявляю, що ти Петро (скеля) і що Я на цій скелі збудую церкву і що пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі небесного царства і що ти на землі

зв'яжеш, то буде зв'язане на небі, і те, що ти на землі розв'яжеш, то буде розв'язане й на небі” (Мат. 16,16-19).

Пресвята Діва Марія, як вибрана Богом для Непорочного зачаття і Богородиця, була безконечно вища своєю святістю і гідністю від Верховного Апостола і першого Папи Римського святого Петра, однак завжди з покірною пошаною відносилася до нього, як видимого голови Христової Церкви.

І хоч святий Петро з глибокою покорою завжди просив Божої Матері допомогти, поради, науки, то Вона оказувала йому свою пошану належну його урядові. І ось прийшов час, що Вона, наша небесна Мати, у своїй Чудотворній іконі приходить із Сходу, потоптаного відступниками і невірними, до Риму, до ослабленої Апостольської Столиці, щоб скріпити Христового Намісника і Петрового Наслідника і навчати нас своїм прикладом, як ми повинні поважати його і шанувати із-за його високого уряду. І глядімо добре, а побачимо, як дуже добре за тих сто років Богородиця Неустанної Помочі піднесла повагу, авторитет Апостольської Столиці і всіх Пап, почавши від Пія IX до Павла VI, не тільки серед католиків, але теж серед невірних і поган.

II. Богомати Неустанної Помочі вчить нас слухати Апостольську Столицю – Святійшого Отця Папу Римського.

Подиву гідний послух Богородиці від народження, в дитячих роках, аж до Святого Успіння. Святий Августин каже: „Як Єва із-за непослуху стягнула смерть на людський рід, так Пресвята Діва Марія своїм послухом дала світові спасіння”. Богородиця, ліпше ніж всі святі й ангели, зрозуміла, що послух, покірний послух – це основна чеснота, бо через послух ми схильні сповняти Божу волю. У послусі містяться всі чесноти, бо кожна чеснота лише тому є чеснотою, що згідна з Божою волею.

Марія знала, бо змалку читала Святе Письмо, де написано: „Самуїл промовив: „хіба ж Господеві так до вподоби... і жертви, як послух Господньому слову? Послух ліпший від жертви, слухняність від баранячого жиру. Бунт це гріх чарівництва, сваволя – це злочин ідопоклонства” (Самуїл XV, 22).

Бо ж послух – найбільша жертва всіх жертв, бо жертва нашої волі, від якої залежать всі жертви. Отже все життя Марії – послух!

Послушна батькам у домі, священикам у церкві, з послуху одружилася з Йосифом, хоча перед тим віддалася Богові. Послушна ангелові на день Благовіщення, послушна цісареві – пішла до Вифлеєму, і Йосифові – вночі пішла до Єгипту. Послушна законові – пішла на вивід і жертвувала Ісуса, послушна – жертвувала Ісуса для спасіння всіх на хресті, на Голгофі. Все життя Марії в Її словах: „Ось я Господня слугиня, нехай зо мною станеться по твоєму слову!” (Лук. 1,38).

Марія послухом жила і з послуху вмерла – заснула. І після Успіння, як Цариця Неба, зійшла на землю, і в Чудотворній іконі в Римі даліше послушна голові Церкви Святійшому Отцеві, Римському Папі, роздаючи ласки Неустанної Помочі свого Непорочного Серця. Послушна, бо через ті ікони і образи, які сам Святійший Отець посвятить і відпустами наділить, Вона дає особливі ласки. Послушна і всім дітям святої Церкви, що на їхні просьби чудесні ласки розділяє. Своїм послухом вчить нас, усіх християн, а особливо тих, що посвячені Богові – священиків, монахів, монахинь, взиваючи з святої Чудотворної ікони: „Діти Мої! Будьте послушні всі заступникові Сина Ісуса Папі Римському і його намісникові своєму єпископові, бо ж до апостолів і їхніх наслідників сказав Ісус: „Хто слухає вас, Мене слухає: а хто гордить вами, Мною гордить.” (Лук. 10,16) Будьте послушні, як я, а всещедра Божа благодать буде з вами.

III. Богомати Неустанної Помочі вчить нас любити Апостольську Столицю і Святійшого Отця Папу Римського. Святий Павло каже: „Тепер же остаються віра, надія, любов – цих трое, але найбільша з них любов”. (I. Кор. 13,13)

Краще від апостола, краще від ангелів, херувимів, серафимів знала Пречиста Богородиця, що любов більша від віри, якою визнаємо Бога, більша від надії, якою сподіваємося Бога, бо любов'ю маємо Бога. Святий Іоанн Богослов написав: „Бог є любов і хто перебуває в любові, цей перебуває в Бозі і Бог перебуває в ньому”. (І. Йоан 4,16)

Цілим своїм життям вчить нас Марія, що любов над все потрібна, як сам Бог потрібний. Хто не має любові, не має Бога, хто не є в любові, не є в Бозі, хто не живе в любові, не живе в Бозі. Отже любов, в якій все і через яку все, була теж всім в серці Марії. Марія завжди любила і любить Бога і всіх цих, що їх любить Бог.

1. Перший доказ любові в серці Марії – це повне, радісне піддання і виконання Божої волі. У всім згідне з Богом Непорочне Серце Марії проказувало за кожним ударом: „Нехай зо мною станеться по Твоєму Слову.” (Лук. 1, 38), „Нехай буде воля Твоя” (Мат. 6,10).

Марія з натхнення Святого Духа знала і завжди сповняла те, що пізніше Ісус проголосив: „Це моя заповідь, щоб ви любили один одного, як Я вас полюбив...” І тому Марія тим самим серцем, тією самою любов'ю, що любила Бога, любила теж ближніх, всіх Божих дітей, а особливо тих, яких Бог найбільше полюбив, яким найбільші дари і найвищий уряд дав, найвище покликання повірив... Як з дитинства найбільшою любов'ю огортала своїх родичів, настоятелів в Єрусалимському храмі, архієреїв, священників, так теж пізніше найніжнішу любов виявляла і завжди виливає на Апостольську Столицю, на Папу Римського, єпископів, священників, на монаші душі, які Ісус вибрав до помочі у великій справі спасіння душ... Це робить Вона вже сто років із своєї Чудотворної ікони, огортаючи безнастанною любов'ю свого Непорочного Серця Святішого Отця Папу Римського, і всю святу Католицьку Церкву, і відлучених братів, і весь світ.

2. Другим доказом любові до Бога і ближніх – це добровільне, охотне, радісне терпіння. Як Ісус з любові до Небесного Отця і до людей став „мужем болю”, так теж Богородиця з любові до Бога і до людських душ стала Страждальною Матір'ю. Вона вчить нас, що любові без терпіння, без жертви нема, вчить нас не словом, а життям страждальним, повним мук і мечів болю. Як читаємо в об'яві Катерини Емері, що, будучи немовлятком, Пресвята Діва Марія вже строго умиротворялася, бо тільки раз в день приймала їжу з грудей своєї святої матері.

І так все життя, аж до Голгофи, де терпіла і конала з розп'ятим Ісусом. Страсті і конання Ісуса, і конаючі чи мертві грішні душі – це жорстокі мечі, що стало різали, мучили найніжніше Непорочне Серце Марії.

Як колись, коли жила на землі, виявляла свою любов сердечною злукою з терплячим-конаючим Ісусом, терплячими апостолами, Церквою, так і тепер, особливо в останньому сторіччі, виливає могутні струї ласк любові Неустанної Помочі. Із своєї Чудотворної ікони в Римі на терплячого Святішого Отця Римського Папу і на всю Католицьку Церкву, терплячу, переслідувану в народах світу. Ах, яку чудну науку дає нам всім Богоматері Неустанної Помочі, особливо в останніх часах, як маємо любити Апостольську Столицю і Святішого Отця Папу Римського, і як чудно Вона помагає і благословить всіх тих, що люблять Папу Римського, а тим самим святу Христову Католицьку Церкву. Згадаймо лише всіх наших єпископів і священників, які у воєнному лихолітті з безнастанною помічю Богородиці так мужньо і радісно приймали всі переслідування, вигнання, лагерь, тюрми, смерть за вірність святій Христовій Католицькій Церкві. Згадаймо далше, скільки добра зробили для нашої Церкви і нашого народу всі, й особливо останні Папи Римські. Тому молимося дуже і завжди до Богоматері Марії за святу Католицьку Церкву, за Святішого Отця Папу Римського, за з'єднання нашого народу і всіх народів світу у святій Христовій Католицькій Церкві.

ПРИМИРЕННЯ СИНА З БАТЬКОМ

Ось що пише один місіонер редемпторист: „Перед кількома місяцями в часі місій в Кастилії закликали мене з Святими Тайнами до вмираючого. Ще поки почав я його сповідати, довідався, що він живе у завзятому гніві з своїм батьком, і мимо просьб кількох добрих приятелів, не хоче навіть слухати про пробачення.

Я постановив за поміччю Божої ласки змінити його настрої. Я робив, що міг, але він, нажаль, був твердий, як камінь. Я держав перед його очима розп'ятого Ісуса і пригадав йому, як Ісус, вмираючи, молився за своїх катів. Я пригадав йому, що ті, що прощають своїм ворогам, самі матимуть прощення своїх гріхів, а ті що не прощають – будуть прокляті на віки.

Хворий наче б ще більше затявся у своїй злобі, відповів: „Я в це все вірю, але не прощаю”. Я не знеохотився, але просив його поцілувати хрест і проказати зо мною „Богородице Діво”. Він відмовився. З сльозами в очах я сказав, що муситиме вмерти без Святих Тайн, бо з таким настроєм не одержить розгрішення від жодного священника. На це він відповів богохульством. Вкінці я витягнув медалик Божої Матері Неустанної Помочі і, нахилиючись, сказав до нього: „Мій дорогий друже, поцілуй цей медалик Найсвятішої Матері, а Вона випросить тобі ласку навернення”. І дійсно, в цій хвилині Мати Неустанної Помочі, Прибіжище грішників, вчинила очевидне чудо.

Хворий притиснув до вуст медалик Богородиці Неустанної Помочі і з сльозами в очах сказав: „Я готовий простити і перепроситися, нехай прийде мій батько”. Батько був тоді далеко в полі, прийшов лиш пізно ввечері. Повідомлений про просьбу сина, прийшов зворушений до його ліжка, і сповнилася зворушлива сцена. І тоді щойно хворий прийняв Святі Тайни і щиро примирився з Богом. Це не був хвилиний запал, але повне і стале навернення. Радість і подяка для Богоматері Неустанної Помочі наповнила серця всієї наверненої родини.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XXVIII. ПРИЧИНИ ОСОБЛИВОЇ ПОБОЖНОСТІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ДО БОГОМАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

„Пречиста Діво Мати Українського краю

з ангелами і святими Тебе величаю”...

(Церковна народна пісня.)

Це, що кожний українець, кожна дитина України повинна з великою пошаною відноситися до Богородиці Діви, цього вчить вже сама історія батьківщини. Найстарші літописці в „Повісті временних літ” свідчать, як наш нарід вже від початку прийняття християнства в особливий спосіб почитав Богородицю.

Почитав нарід Богородицю через і разом зі своїми князями. Як читаємо в літописі, що з вдячності за рятунок від половців і перемогу над ними, князь Ярослав Мудрий в 1037р. посвятив нарід і державу Богородиці, збудувавши церкву Благовіщення на Золотих воротах в Києві.

Почитав наш нарід Богородицю через своїх королів Данила, Льва, Юрія, будуючи Її святині з вдячності за поміч в боротьбі з татарами та іншими сусідами, що хотіли загарбати рідну землю. Почитав наш нарід Богородицю разом з гетьманами, що в Запорізькій Січі збудували гарну церкву Святої Покрови, і з усім козацтвом горнулися до тієї церкви і благали

свою Матінку про безнастанну поміч у боротьбі з турками, татарами та іншими нападниками, та кращу долю і волю для рідного народу.

Почитав наш нарід Богородицю через натхнення своїх дітей-співаків, кобзарів, поетів, що укладали, списували, співали в Її честь чудні пісні.

У цій старій, на початку згаданій пісні величає нарід Богородицю Матір'ю українського краю, і в тій старій пісні „Ой зійшла зоря...” називає Порятунком від татарської навали і Переможницею.

Наш великий кобзар Тарас Шевченко так кличе у своїй поемі „Марія”: „Все упованіє моє на Тебе, мій пресвітлий раю, на милосердіє Твоє, все упованіє моє на Тебе, Мати возлагаю. Свята сило всіх святих Пренепорочная, благая!” Цими словами терплячий поет покладає всю надію на свою Небесну Матір, на Богородицю Марію возлагає. І тепер весь вірний нарід під проводом своєї Церкви почитає Богородицю Неустанної Помочі в Її Чудотворній іконі.

Які ж причини цього яскравого явлення?

Вони такі:

1. Чарівна краса і назва Її ікони і чудодійна Божа сила.
2. Велична доброта і милосердя Її помочі.
3. Велика наша нужда, недоля, неволя.

I. ЧАРІВНА КРАСА, І НАЗВА, І БОЖА СИЛА ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ

Перша причина особливої набожності нашого народу до Богородиці Неустанної Помочі – це чарівна краса, назва і Божа сила тієї Чудодійної ікони. Ця краса проявляється в дуже високому мистецькому виконанні в злуці зі всіма таїнствами життя Ісуса і Марії, а саме – відкуплення упавшого, грішного, людського роду. У Східній Україні і в Росії цю ікону називали з давніх часів „Страждальною Богородицею”. Але це страждання Марії, хоч глибоко сумне, однак повне чудесного спокою, солодкого миру, любляче страждання, що захоплює і зворушує.

Страждальна любов і любляче страждання – це велика краса, а в Богородиці – незглибима краса, що могутньо притягає.

І це, що свята ікона виявляє красу у страждальній любові, це теж виражає її назва, якою назвала себе сама Богородиця – Мати Неустанної Помочі. Ці слова ясно говорять, хто вона і яку силу має Божа Мати. Сама ця назва могутньо і солодко підносить людське серце, яке відчуває, що тут не людські слова, але Божа сила діє, діє чудесно, завжди і на всіх, хто тільки довіряє, бажає і просить-молить Богородицю.

II. ВЕЛИКА ДОБРОТА І МИЛОСЕРДЯ БОГОРОДИЦІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Це друга причина особливої набожності нашого народу до Її Чудотворної ікони. Та доброта Непорочного Серця Марії так і виливається з Її сумного погляду, з Її очей.

Глянь на чудодійну ікону і хлоп'ятко Ісуса, що, дивлячись на хрест і цвяхи, спис і губки, так і дрижить, переживає, терпить, аж сандаля злетіла з правої ніжки, а страждальна Матінка теж терпить, і як терпить, але не глядить на Ісуса, найлюбішого Сина, лиш глядить на іншу дитину – на тебе, на мене, на грішний люд усіх часів, глядить з любов'ю, готова завжди дати свого Ісуса на муки і хресну смерть.

Глядить Марія не як засмучена Цариця і Мати, зранена в серці із-за зневаги і невдяки людей для Її Сина. Глядить поглядом не холодним, гнівним, але солодким, ласкавим, хоч

сумним, що наче кличе: „Прийди, дитино, прийди, сину, бо хоч гріхи твої великі і незчисленні, але мій Син Ісус безконечно милосердний і Моє серце милосердиться над тобою. Наблизься скоренько, бо хочу примирити і злучити тебе з Моїм Сином”. Чи не пригадуєш собі ласк милосердя Марії у своєму житті? Глянь на ікону і пригадай собі.

ІІІ. ВЕЛИКА НАША НУЖДА, НЕДОЛЯ, НЕВОЛЯ

Це третя причина особливої набожності нашого народу до Її Чудотворної ікони. Як в історії народів бачимо періоди квітучого розвитку духовного життя, добробуту, могутності, а потім морального упадку, темноти, нужди, неволі, так теж і в житті людини бачимо часто такі сумні переміни. Бачимо це й в історії українського народу і у нашому житті. Але чи не бачимо, як Богородиця Діва Марія спішить, схиляється в гірких часах неволі, неволі нашого народу, нашого життя із своєю Неустанною Поміччю?

Пригадаймо собі, скільки разів наш нарід мав вже пропасти серед потопа ненависті ворогів-сусідів, скільки разів навіть вже ім'я нашого народу викреслювали з історії народів, скільки разів ми особисто мали вже бути в могилі, але Марія врятувала нас.

Пригадаймо собі одну історичну подію, здається, непомітну, але важливу у великих наслідках.

В 1914 році, напередодні першої світової війни наш великий Митрополит Божий Слуга, Блаженний Андрей з Божого натхнення спровадив на українські землі нових монахів, народних місіонерів Пресвятого Ізбавителя, яким Папа ІХ довірив Чудотворну ікону Богоматері Неустанної Помочі для зберігання в їхній церкві святого Альфонса в Римі і поширення Її культу в усьому світі.

І так через своїх священників місіонерів прийшла Богородиця Неустанної Помочі в тріумфальному поході на Західноукраїнські землі.

Майже до кожного дому, до кожної церкви, а потім – в жалібному поході й на Східні землі. Тільки у вічності побачимо ясно, чого тепер не добачаємо, що зробила Богородиця своєю Неустанною Поміччю для нашого народу, як зберігала його у лютих часах, як рятувала всіх нас особисто. Я, що пишу ці слова, аж дрижу із зворушення на згадку, як чудесно рятувала, помагала мені, негідному, моя Матінка Неустанної Помочі у багатьох смертельних небезпеках. Тому пам'ятаймо завжди, що коли найбільша біда, тоді поміч Бога і Марії найближча.

Молімося всі особисто і спільно до Богоматері Неустанної Помочі з великим довір'ям, щоб дала нашому народові з'єднання у святій Католицькій Церкві через сильну єдність в любові назавжди. О! Дай нам цю ласку Матінко Неустанної Помочі, благаємо Тебе найпокірніше!

ЖИТТЯ В СВЯТОКРАДСТВІ, ВИПРАВЛЕНЕ ПРИ СМЕРТІ

Одна дівчина середнього віку, католичка, родом з Люксембургу, жила завжди замкнена в собі, уникала товариства, була пригноблена. Її вигляд збуджував співчуття.

Господь Бог діткнув цю бідну особу грудною хворобою – туберкульозом, з якої вона не мала вже встати, і тому пригадували їй, що треба приготуватися до смерті.

І дійсно, вона далася намовити, зараз висповідалася і другого дня мала прийняти Святе Причастя і Єлеопомазання. Наступного дня вона рішуче відмовилася прийняти Святе Причастя, а звернувшись до священника, сказала: „Твоя присутність мене мучить, бо я підло

тебе обманула: я все життя тайла свої гріхи, я пропаща, я проклята”. Так минуло два дні, в яких всі намагалися рятувати нещасну не тільки на тілі, а особливо на душі. Хвора не хотіла навіть слухати про направку злих сповідей, думали навіть, що вона збожеволіла.

„Щодо мене”, – казав свідок, – „то хоч би я жив ще сто років, то не забуду страшних слів, що хвора повторяла: „Я проклята, я буду на віки в пеклі, вічно проклята, вічно проклята з Каїном, з Юдою, бо я святокрадсько сповідалася і причащалася”.

„Коли минуло два дні”, – оповідає цей свідок, – „ми нагадали собі, що Божа Мати Неустанної Помочі дає від Бога ласку навернення навіть для найбільших грішників, коли Її з довір’ям просити. Скріплені таким довір’ям, ми почали молитися за навернення тієї зневіреної нещасної душі, і Божа Мати нас вислухала. Та, що за стільки святокрадських сповідей попала в розпуку і вважала себе проклятою, нагло заспокоїлася, сама попросила священника і у щирій загальній сповіді направила все своє життя. Після сповіді змінилася не до пізнання.

Наша радість була ще більша, бо хвора гаряче молилася кожного дня і завжди говорила, що це Божа Матінка Неустанної Помочі дала їй цю ласку доброї сповіді і врятує її на віки. І так сталося. Прийшло конання, але під опікою Марії – спокійне. Заснула в Бозі, як дитина на руках матері.

Нехай буде всюди знане і прославлене милосердя Божої Матері Неустанної Помочі!

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XXIX. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – ЦЕ ЗАПОРУКА, СИЛА І РАДІСТЬ З’ЄДНАННЯ

„Душам християнським єднання – подай”

(з кондака на празник Божої Матері Неустанної Помочі)

Горе, правдиве горе, коли в сім’ї, в народі, особливо коли в Церкві немає єдності. Горе народові, коли він роздертий у святій вірі, в церковному житті, бо це душа народу роздerta. Таке горе українського народу, який не тільки фізично гноблений впродовж своєї історії, але й душу його пороздирали. Вже великий гетьман України Мазепа кликав сумно: „Ой горе, горе чайці небозі, що вивела діточок при битій дорозі”. Це про Україну поет так співає і плаче, про Україну, шарпану не тільки фізично, але і роздирану духовно. Нездарма наш нарід складає у своїй пісні-молитві: „Боже, вислухай благання, нищить недоля наш край. В єдності сила народу, Боже нам єдність подай”.

Цю єдність народу ми мали. Бог дав нам її через великого мужа, володаря України святого Володимира Великого, що не тільки з’єднав весь нарід в границях одної держави, але весь нарід, всі племена народу відвернув від фальшивої, злої, поганської віри в різних божків, бовванів, а звернув і з’єднав в одній Христовій вірі, в одній правдивій Христовій Католицькій, то значить соборній, всесвітній Церкві.

Святий Володимир прийняв для себе і свого народу Христову віру із Сходу з Константинополя, в чудесному східному обряді, але тоді, коли ще Схід весь належав до Католицької Церкви, бо ще не був відірваний від Папи Римського, наслідника святого апостола Петра, як свідчить історія, святий Володимир завжди жив в приязні з Папою Римським. Щасливий був наш нарід у тому світлому періоді єдності своєї історії. Щойно пізніше Константинопольські цісарі довели до розколу Східної Церкви, як і далеко пізніше горді російські царі самі й Україну відірвали від Католицької Церкви. І до сьогодні

український нарід у більшості відірваний від Католицької Церкви, і чорний дух гордих царів далі ширяє над Україною і не допускає ясного світла правдивої віри святої Католицької Церкви. Однак надіймося, що вже незадовго сповняться Божі слова щодо змія-диявола: „Вона зітре твою голову”; вже незадовго непорочна Діва Марія своєю Неустанною Поміччю розвіє темряву, щезне злий дух гордих царів, впадуть перешкоди з’єднання у вірі. Слава Богу, наш нарід вже з’єднався у своїй республіці і скоро ще сильніше з’єднається у своїй рідній Католицькій Церкві назавжди. Бо ж Божа Мати Неустанної Помочі – запорука, радість, сила з’єднання.

I. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – ЗАПОРУКА З’ЄДНАННЯ

Хто ж більше бажає добра і щастя всім своїм дітям, як не мати, а особливо такій дитині, що має найбільше довір’я, що любить найбільше матір? А наша Мати Неустанної Помочі – це ж мати Ісуса, самого Бога; Ісус віддав вже в Її руки всі ласки для душ наших і сказав до кожної душі: „Це Мати твоя”, і ця наша Мати силою Ісуса все може й все зробить, як тільки захочемо, і дасть з’єднання нашому народові, і вже дає.

Пам’ятаймо, що більше добро вимагає більшої жертви, щоб його одержати. Треба більше молитви бажання, зусилля. Хто не цінує цього превеликого добра з’єднання у вірі, не бажає його, не молиться за нього для свого народу, той сам втратить цю злуку з святою Католицькою Церквою.

Чи ж не бачимо сумного явища, скільки сотень священників, і між ними і монахів, втратило віру, порвали явно з єдиною святою Католицькою й Апостольською Церквою, коли прийшла хвиля переслідування, випробовувань? Чому це так, яка причина? Тому, що не молилися з гарячим бажанням, з живою вірою за з’єднання для інших, тому втратили і своє з’єднання. Бідні і нещасні ті пастирі! Вони забули, і деякі довго, деякі до смерті не можуть опам’ятатися і нагадати собі, що Наймилосердніший Спаситель Ісус дав нам свою Матір. Як Мати Неустанної Помочі, вона для нас запорука з’єднання, і не тільки нашого католицького народу, що такий темний чи несвідомий у своєму розумі – чи може свідомий, але байдужий у своєму серці, у своїй волі. Бо їм вистачить і їхнього старого церковного будинку і цього самого обряду, до якого привикли, але не звертають уваги, закривають очі на цю сумну і страшну правду, що вони приймають священника не правдивої Католицької, але відірваної Церкви. А часто священника бувшого католицького, що зломив присяги, зложені Богові в день священничого рукоположення і порвав з єдиною Католицькою Церквою, і цим вони, ті бідні люди більше, чи менше свідомі, теж зривають єдність з Христовою Церквою, ідуть у сіті батька брехні – диявола.

О, якби вони пізнали, що Божа Мати своєю Неустанною Поміччю може дати їм скоро з’єднання.

II. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СИЛА З’ЄДНАННЯ

Правдива сила – це сила, що не тільки не ламається, але і не згинається. Такою мусить бути сила нашої віри, нашого з’єднання з Богом у Його святій Католицькій Церкві. Сила нашої святої віри, нашого з’єднання має бути незламної волі, непохитна і ніколи не сміє гнутися під вітром людських судів, бурею спокус чи насильства.

Бідна та віра душі, що, як билинка на пустині, пожовкла, ослабла, гине, і за легким подихом вітру хилиться до землі і скоро ламається. Кожна душа, особливо така слабенька, повинна знати, що знайде силу життя, незламну силу святої віри в набожності до Богоматері Неустанної Помочі. Непорочна Діва Марія – це Мати Бога, а Бог – це безконечна любов, отже Марія – це Мати безконечної любові, і хто має хоч частинку тієї любові, цей не має страху, бо має силу. „Свята любов геть проганяє страх”, – каже святий Іван Богослов...

Учитель Церкви святий Альфонс каже: „Дитина Марії ніколи не загине, дитина Марії – дитина неба”. О так! Набожність до Богоматері Неустанної Помочі – сила з’єднання, бо святе з’єднання – це плід любові, а Божа Мати – Мати любові. Тому нехай росте у наших серцях набожність до Богоматері Неустанної Помочі, а Вона безнастанно приводитиме нас до Ісуса, що годує своїм тілом, поїть своєю кров’ю, і так даватиме нам безконечну Божу силу для нашого з’єднання, нашої любові, і через Неї з’єднання нашого народу буде сильне Божою силою.

ІІІ. НАБОЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – РАДІСТЬ З’ЄДНАННЯ

1. Радість є тілесна та чуттєва, духовна: перша без другої – це гіпноз без пробудження, це наркотик, що веде до сумного, оплаканого стану і до погибелі.

Божа Мати Неустанної Помочі дає своїм вірним дітям, що через Неї з’єднані з Ісусом і Його Церквою, лиш правдиву радість, то значить чисту радість. Лиш чиста радість є правдива радість, і чиста радість – це радість з’єднання. Все, що нечисте, кожний гріх руйнує чисту радість і кожний гріх родить неспокій, докори сумління, сумну штучну радість. Що чистіше сумління, то вища радість.

Правдива набожність до Божої Матері Неустанної Помочі, Цієї Непорочної найчистішої Діви зберігає душу від всякого гріха і всякого бруду, і забезпечує правдиву чисту радість.

Немає миру-радості безбожним, бо „великий мир і радість для люблячих ім’я Бога”, Богородиці Неустанної Помочі. Такою чистою радістю тішилася свята Тереза від Дитятка Ісуса, ця велика почитателька Чудотворної ікони Богоматері Неустанної Помочі, в Її честь написала гарні вірші. Її радість була правдива, чиста, бо дуже любила Божу Матінку Неустанної Помочі, і через Неї – Ісуса у Пресвятій Тайні Євхаристії. І недарма ця свята, чиста дівця-монахиня проголошена Святійшим Отцем Пієм ХІ покровителькою з’єднання Сходу, то значить й України, з Католицькою Церквою.

2. Сумна і страшна ця радість людей світу, що далекі від Бога і Богородиці. Вона п’яна, отруєна. Направду сумне їхнє життя і страшна смерть, а за нею вічність.

Божа Мати Неустанної Помочі є правдива радість, бо дає велику радість з’єднання. Звичайно, малі люди можуть спричинити нам малі радості, більші люди – більші радості, але правдиво велика радість є в Бозі, бо сам Бог – це безконечна любов, отже превелика радість, що дається нам через Богородицю. Великий мир і радість має душа, з’єднана з Богом, але душа, що помагає з Безнастанною Поміччю Марії ще іншим душам злучитися з Богом, з Його святою Церквою, одержує ще більший мир і радість.

Пригадаймо собі про дуже велику радість, особливо серед передсмертних фізичних терпінь і болів, великого робітника з’єднання, праведного єпископа Миколу Чарнецького. Серед великого терпіння тіла він був повний миру і радості в душі, завжди усміхнений і всіх потішав, бо дуже любив Божу Матінку Неустанної Помочі. Вкінці Божа Мати Неустанної Помочі є для тих, що через Неї з’єднані з Богом і Церквою, або другим помагають з’єднатися, тривалою неперервною радістю.

3. Правдива радість духовна обнімає всю людину і її фізичне життя. Радість з'єднання з Богом – через Богородицю Марію. З'єднання радістю тривалою, неперервною, що переходить у вічність значить, що ця радість правдива, що не минає, і таку дає нам наша Богомати своєю Безнастанною Поміччю за життя, при смерті і у вічності.

Набожність до Божої Матері Неустанної Помочі – це велика запорука, сила і радість з'єднання. Завжди молимо Її про цю ласку для нашого народу.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів
відпусту)

ЧУДНІ КРИВАВІ ПЛОДИ З'ЄДНАННЯ

Перший місіонер і апостол з'єднання серед наших нез'єднаних братів на Волині від 1924 р. був отець Микола Чарнецький Чину Найсвятішого Ізбавителя, пізніший єпископ.

Волиняни – це дуже добрі люди, бо стійкі, вірні, що вміють і життя віддати за святу віру, Католицьку Церкву. Польська адміністрація всіма силами не допускала з'єднатися нашим братам на Волині, бо без з'єднання легше було перевести на латинський обряд.

Та Божа Мати Неустанної Помочі благословила, помагала праці отця Миколи і других своїх місіонерів, і зберегла їхній посів аж до спілих кривавих плодів. Одним з перших духовних з з'єднаних на Волині був отець Серафим Ярославич, колишній ієромонах Почаївської Лаври, опісля – настоятель Здолбунівського монастиря. З перших днів, коли він пізнав Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі, запалав гарячою любов'ю до Неї. І не завагався отець Серафим у своїй вірності до Марії, що Безнастанною поміччю чудесно зберігала його вибрану душу на дорозі терпіння. Пізніше єпископ Микола Чарнецький, що давав йому духовні науки, навчив його любити Божу Матір Неустанної Помочі, навчив теж любити і хресну дорогу Її Сина Ісуса.

Ось дві картинки з тієї дороги:

1-ша картина. Отець Серафим на маленькій парафії Краска, Ковельського повіту.

Зимовий вечір. У самотній хатині біля церковці, що на краю села, отець Серафим разом з церковним старостою робить воскові свічі для Чудотворної ікони Богоматері Неустанної Помочі, яку торжественно виставлено у церкві у часі місії. Нагло дико впадають у хату два замасковані мужчини. Приказ „Ложись!”, короткий обшук, порозкидані знайдені гроші, лунає постріл, душпастир заходиться в крові, бандити втекли, нічого не взявши. Як виявилось пізніше, були це посланці польських державних органів, що виконали своє завдання. Смерть ще не прийшла. Збігаються люди до улюбленого духовного отця, намагаються рятувати, та лікарі аж в Ковелі. Автомашин нема, ранній поїзд вже поїхав. Однак залізничні робітники беруть залізничний візок й окутаний труп отця Серафима доставляють до Ковеля, в державну лікарню. Ще живого, беруть його на рентген, та лікарі махають рукою, операції не хочуть вже робити, кажучи: „Шкода мучити”. Рана цільна, куля пробила зверху серцевий мішечок, що наповнився кров'ю, і там застрягла. Смерть наступить ось-ось, він лежить непритомний.

Наступного дня ранком ще живе отець, відкриває очі, просить про отця ігумена Йосифа з місцевого монастиря Чину Найсвятішого Ізбавителя. Отець Йосиф зараз приходить зі Святими Тайнами. У повній свідомості сповідається, приймає Святе Причастя, з великою радістю виявляє вдяку Богородиці Неустанної Помочі за це терпіння і за ласку доброї смерті, що приходить, робить заповіт з всього, що має для справи з'єднання, і тратить притомність. Лікарі дивуються, що не може жити і вмерти не може.

Наступного ранку знову відкриває очі і просить дати йому Ісуса в Святому Причасті. Пізніше беруть його на рентген. І лікар-безвірок кличе: „То чудо”. Кров розійшлася, куля зсунулася в низ на дно серцевого мішечка і небезпека минула.

Зараз отець Йосиф бере отця Серафима до свого монастиря і за кілька тижнів, він здоровий, сам святить в с. Красці Богоявленську воду.

Скоро після цього визивають отця Серафима до суду, бо поліція нібито знайшла підозрілих бандитів, що мали в нього стріляти.

Отець Серафим до суду не йде, тільки дає письмову заяву поліції: „Нехай Бог їм простить, бо я їм прощаю”. Отець Серафим, згідно Божих планів, мав ще жити і працювати для з’єднання з Безнастанною Поміччю Богородиці.

2-га картина. Отець Серафим на малій парафії Жабче, Луцького повіту. Він сам серед темного вечора у своїй кімнаті за вітварем у церковці край села. Серце з кулею за з’єднання стискається з болю, якась таємна тривога давить, смуток... Паде на коліна, лиш Вона допоможе! Руки стискають хрест і вервицю, очі звернені вгору, уста шепчуть „Богородице Діво”, одне за одним, і вкінці: „Пресвята Богородице – спаси мене, злучи мене з моїм Спасителем Ісусом, поможи мені жити і вмирати з любові до Бога для з’єднання мого народу”. Отець Серафим, повний спокою, спочив в ліжку, щоб вже більше не встати.

У темряві ночі злі, безбожні люди, лютіші від інших, тихенько, закріплюють двері від церковці і кімнати, обливають отця Серафима бензином і підпалюють. Лине чиста душа отця Серафима, як добра жертва за з’єднання народу до Богородиці Неустанної Помочі, до Бога, вічної радості. Це було в страшних останніх часах німецької займанщини.

Пізніше віддали життя за з’єдинення:

Отець Петро Табінський, бувший ректор Православної Духовної Семінарії в Кременці.

Отець Микита Денисенко, колишній ієромонах Почаївської Лаври.

Отець Ксенофонт Керша, бувший православний настоятель парохії біля Ковеля, родом з Східної України.

Отець диякон Авім Ковальчук, колишній монах Почаївської Лаври.

І інші, інші, інші.....

Чудні криваві плоди з’єднання завдяки Неустанній Помочі Богородиці!

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ– СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

XXX. АРХИБРАТСТВО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

„За охорону і покров життя мого
взяв я тебе Богородице Діво,
Ти мене заведи до пристаніТвоєї,
джерела добра, віруючих Утвердження,
Єдина всіми оспівувана”.
(Стих 3-ої пісні з молебного Богородичного канону).

Так звиває душа, що хоче із зрозумінням бути правдивою дитиною Марії, Її лицарем, стаючи членом Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі. Однак навіть серед віруючих християн бувають невластиві розуміння братства: деякі думають, що ціль членів братства – це держати в церкві свічку в часі Богослужіння, давати пожертву на церкву чи сходитися часом на балачку. В правдивих релігійних братствах цього всього немає. Так як Христова

Церква – це Христове Царство, християни – це Христове військо, а Братство Божої Матері Неустанної Помочі – це Марійське лицарство, найкраща армія Христового війська (очевидно в духовому значенні).

Для зрозуміння такої важкої справи гляньмо, яка:

I. Важна історія

II. Висока ціль,

III. Великі користі Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі.

I. ВАЖНА ІСТОРІЯ АРХИБРАТСТВА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Ледве минуло п'ять років, як монахи Чину Найсвятішого Ізбавителя, сини святого Альфонса одержали від Святійшого Отця Пія IX Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі для зберігання і поширення Її прославлення, а вони вже почули Божий голос, що треба заснувати побожне товариство або Братство на честь Цієї Богородиці для закріплення Її слави й полегшення всім людям освячення і спасіння душ.

І зробили вони це тим більше, що сам святий Альфонс дуже похвалює такі Марійські Братства і поручає їх засновувати і до них належати. І справді, на просьбу отця Маврона, Генерального Настоятеля Отців Редемптористів, Папським декретом дня 23. V. 1871 р. при церкві святого Альфонса в Римі було засноване Братство Божої Матері Неустанної Помочі і святого Альфонса. Додано цьому Братству як другого покровителя святого Альфонса, бо в цьому 1871 р. Папа Пій IX оголосив святого Альфонса найревнішим Учителем Вселенської Церкви, а також щоб підкреслити велику вагу науки святого Альфонса про конечність набожності до Богородиці. Минуло ще п'ять років, слава Братства Божої Матері Неустанної Помочі поширилася. Численні ревні священники і їхні вірні діти намагалися засновувати такі Братства в себе. Щоб всі ті Братства в світі могли користати з відпустів і лучитися з першим Братством в Римі, Святійший Отець Пій IX 3. I. 1876 р. підніс Братство Божої Матері Неустанної Помочі і святого Альфонса до гідності Архібратства.

У Західноукраїнських землях, тоді під Польщею, перше Братство Божої Матері Неустанної Помочі було засноване при монастирській церкві Чину Найсвятішого Ізбавителя в Збоїсках біля Львова у 1924 р. Це був початок, але наступних братств не засновували. Щойно 22. XII. 1927 р. засновано при церкві Отців Редемптористів у Станиславові Братство Божої Матері Неустанної Помочі, зовсім незалежне від Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі і святого Альфонса в Римі. І якраз це Братство, потверджене Високопреосвященним Архiepіскопом Митрополитом Андрієм Шептицьким і Преосвященним Єпископом Станиславівським Григорієм Хомишином, Єпископом Перемишльським Йосафатом Коциловським і Єпископом, Апостольським Візитатором Волині, Полісся, Підляшшя, Холмщини Миколаєм Чарнецьким, почало дуже скоро поширюватися, особливо при нагоді святих місій у парохіях усіх наших єпархій. І тоді сталася велика, переважна подія в історії Братства Божої Матері Неустанної Помочі на українських землях, бо подібної ще не було в Українській Католицькій Церкві.

На прохання провідника першого Братства і наших єпископів сам Святійший Отець Папа Пій XI актом, що називається „Відручне письмо” (*Motu proprio*), дня 12 вересня 1932 р. установив для українців-католиків східного обряду в границях Польщі Архібратство Божої Матері Неустанної Помочі зовсім незалежне від Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі і святого Альфонса в Римі для вірних латинського обряду.

І знову трохи пізніше на прохання єпископа Миколая Чарнецького Святійший Отець Папа Пій XII Апостольським письмом з дня 1 червня 1939 р. розширив владу Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі приєднувати до себе всі однойменні братства не тільки в границях

Польщі, але і у всьому світі, де живуть вірні візантійсько-слов'янського обряду, і уділяти їм повні відпусти.

Ця велика переважна подія – це ідея, якій дав почин розвій і буйне життя святої пам'яті отець Йосиф Де Вохт, тодішній ігумен монастиря Чину Найсвятішого Ізбавителя у Станиславові, бельгієць, ентузіаст, дуже заслужений у розвої місійної діяльності і Марійського культу в нашому народі. У східному обряді святий Альфонс незаний і тому установлено нове Архібратство Божої Матері Неустанної Помочі без його формального покровительства.

Є ще в нашій Українсько-Католицькій Церкві загально католицькі релігійні товариства, як Марійське Товариство й „Апостольство молитви”, що дали багато духовного добра народам. Ці релігійні товариства підпорядковуються так званій „Prima Primaria” – центральній установі під проводом Отців Товариства Ісусового, латинського обряду в Римі. А наше Архібратство Божої Матері Неустанної Помочі є саме така Центральна українська установа для всіх однойменних Братств східного обряду в усьому світі.

Це перше юридичне з'єднання всіх українських почитателів Богородиці Неустанної Помочі у всьому світі. Це велика Божя ласка для нас, дана нам доброю рукою Римського Папи, Верховного Архипастиря всієї Христової Католицької Церкви. І якраз після проголошення цього переважного апостольського акту почався великий народний зрив у бік цього любого Богородиці Братства.

В кожній парохії, де проповідали місії отці місіонери Чину Найсвятішого Ізбавителя більшість вірних вступали до Братства Божої Матері Неустанної Помочі.

І в усіх наших єпархіях, і на Волині до початку великого допуску проби руїни – Голгофи нашої Церкви – вступило до Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі біля півмільйона членів. І не завелися браття і сестри великої сім'ї Богородиці!

Безнастанна Поміч Марії була з ними за життя і в годині смерті. О, коли б весь український нарід належав до тієї Святої Сім'ї Марії Богородиці!

II. ВИСОКА ЦІЛЬ Й ОБОВ'ЯЗКИ АРХІБРАТСТВА БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

1. Дуже висока ціль нашого Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі, бо вищої не може бути тут на землі. Ось що написано в Статутах Архібратства: „Ціль Архібратства – почитати Пречисту Діву Марію під іменням Божої Матері Неустанної Помочі, щоб за Її заступництвом вимолити собі потрібних ласк, передусім ласки доброї смерті. Почитати Її особливо, часто приймаючи Пресвяту Євхаристію”.

Стане нам ясна ціль Архібратства, коли пригадаємо собі і зрозуміємо науку святої віри, що без Божої ласки не можемо нічого доброго зробити, нічого заслуговуючого на вічне життя, для неба. І ще яснішою стане нам ціль Архібратства, коли зрозуміємо науку святої віри, написану святим Альфонсом, що, після гідного подиву і повного любові розпорядження Божого Провидіння, жодної ласки не зможемо одержати без Богородиці, бо всі ласки спливають на нас через Її руки, бо Син Божий настановив Її скарбничкою всіх своїх дочасних і духовних скарбів, щоб роздавала Божим дітям.

Звідси висновок, що набожність до Богородиці нам конче потрібна, і що хто з довір'ям і витривало молиться до найліпшої Матінки, той без сумніву одержить все, чого проситиме. Як тіло (каже Учитель Церкви святий Альфонс) не може жити, коли не відпочиває, так і душа не буде жити, коли не прибігатиме до Богородиці, не буде молиться до Неї, бо за Її посередництвом найлегше одержати Божу ласку і витривати в ній.

І та вся наука святої віри міститься в цій солодкій назві, яку Богородиця сама собі вибрала, якою сама себе назвала, кажучи: „Я Мати Неустанної Помочі!” Тією назвою Вседіва Марія учить нас безграничного довір'я і неустанної молитви до Неї у всіх потребах, як теж виражає всю силу могутності, уділеної Їй Богом, та незглибиме Її милосердя Непорочного Серця. Тією назвою Вона вчить, що немає ні часу, ні місця, ні жодних обставин, що могли б стримати цю вселюблячу Матір від негайної помочі тим, що з довір'ям Її молять. Отже, Богородиця Неустанної Помочі завжди дає своїм вірним дітям всі потрібні ласки, особливо ласку щасливої смерті за вірні молитви до неї, за часте приймання Її Сина Ісуса Євхаристійного у Святому Причасті.

2. Також корисними, успішними і солодкими є обов'язки членів Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі

Ось вони:

- а) відмовляти кожного дня вранці та ввечері тричі молитву „Богородице Діво”;
- б) відвідувати хоч раз в тиждень Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі в церкві Братства;
- в) приймати раз в місяць, бажано було б і найчастіше, по можливості в останні неділі місяця Святе Причастя в честь Пресвятої Богородиці;
- г) брати участь у вечірній відправі „приготування до доброї смерті”, що відправляється в церкві Братства в останню неділю місяця;
- д) носити медалик Божої Матері Неустанної Помочі;
- е) віддавати пошану і честь в своєму домі святій Іконі Богородиці Неустанної Помочі;
- є) поширювати набожність до Богородиці Неустанної Помочі.

Благословенна людина, що увіллє в серце ближнього цю набожність до Богоматері Неустанної Помочі, бо ця побожність веде до любові Ісуса Спасителя через Марію Богородицю до вірної Їм служби!

3. Дуже гідні поручення для членів Братства Божої Матері Неустанної Помочі є ще інші релігійні практики, а саме:

- а) щоденна участь в Службі Божій (коли це можливо), а теж участь у Богослужбах при престолі Божої Матері Неустанної Помочі у всі неділі і свята, й особливо в празник Богоматері Неустанної Помочі;
- б) щоденна ранішня роздума-розважання, як не пів, то чверть години, для зрозуміння і витривання в молитві і покуті;
- в) у всі неділі і свята вислухати проповідей, а коли це не можливе – півгодинне читання духовної книжки.
- г) стала молитва на вервиці і вірне взивання Богородиці у всіх спокусах і потребах духовних і дочасних.

ІІІ. ВЕЛИКІ КОРИСТІ В АРХИБРАТСТВІ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Дійсно, неможливо перерахувати всі користі, що дає своїм членам Братство Божої Матері Неустанної Помочі. Великий почитатель Богородиці святий Альфонс так пише в цій святій справі: „Всі Святійші Отці Папи радо підтверджували Богородичні Братства, хвалили їх, радили і нахиляли вірних, щоб вступали до тих братств. І слушно, бо ж Богородичне Братство – це наче корабель Ноя, в якому бідні люди цього світу знаходять пристановище, забезпечення від потопу – спокус і гріхів, що заливають світ.”

З місійного досвіду ми переконалися особисто про велику користь братств. Кажучи загально, в одній людині, що не належить до братства, більше гріхів, ніж у двадцяти, що беруть участь у братських сходинах. Бо ж приналежність до братства дає бідним дітям світу великі користі, а саме: численні оборонні засоби від пекла і запоруку життя в Божій ласці. Ось вони, ці головні користі.

І. ЖИВА ПАМ'ЯТЬ НА ВІЧНІ ПРАВДИ

1. Це могутній засіб для спасіння, каже Святий Дух: „У всіх ділах твоїх пам'ятай про твою кончину по віки не згрішиш”. І саме тому багато людей втрачають свої душі, бо про це не пам'ятають „Спустошено всю землю і нікому взяти до серця”. Але члени Братства Божої Матері Неустанної Помочі завжди пам'ятають про ті вічні правди, бо на спільних богослужбах і братських сходинах чують духовні науки і роздумують про них.

2. Стала вірна молитва – конечна до спасіння. „Просіте ж і ви одержите” – сказав Спаситель. Членами Братства завжди виконується ця заповідь. Господь Бог з більшою ласкавістю вислуховує вірних членів Братства ніж інших, бо ж Ісус сказав: „Істинно кажу вам: коли двоє з вас згодяться на землі просити, щоб там не було, воно буде дано моїм Отцем Небесним”. Святий Амвросій робить таку заувагу до цих слів: „Коли багато маленьких збереться разом, то стають великими, і неможливо, щоб прохання численного зібрання були не вислухані, а особливо молитва на вервиці, що є наймиліша для Богородиці. Вервиця – це наче обійми Марії. З вервичкою – значить в обіймах Марії щасливе життя і солодка смерть.

3. Пресвята Євхаристія – часте Святе Причастя – це запорука витривання в Божій ласці, а в Братстві, завдяки припису статутів і доброго прикладу інших членів, скоріше і легше приймати Святі Тайни, бо це відпорна сила перед тяжкими гріхами й очищення від легких.

4. Особлива набожність до Богородиці і поширення тієї набожності серед інших та притягання інших до Братства – це теж запорука Божої любові й ласки доброї і щасливої смерті. І цю запоруку має кожна душа, що є вписана до Братства Божої Матері Неустанної Помочі, бо вона тим самим є в серці Пресвятої Діви Марії. Віддавши Богородиці своє серце в Її братстві, щоб вона злучила те нужденне серце з Найсвятішим Серцем Ісуса, така душа може сказати: „От і прийшли до мене з Нею разом усі блага”.

5. Витривання до кінця в Божій любові дає Божа Мати своїй дитині, що живе найближче з Нею, в Її Братстві. Отже, це дуже потішлива правда: витриваєш у Братстві Божої Матері Неустанної Помочі – витриваєш в Божій любові, будеш напевно в небі. Треба дуже дбати про своє витривання в Братстві і заохочувати до витривання всіх інших близьких нам.

Велике нещастя тоді, коли хто виступає з Братства, або залишає членські обов'язки Братства.

В Неаполі в Італії виступив з Братства один чоловік, а коли його просили, щоб повернувся, він сказав: „Вернуся, як поломлять мені ноги, відрубать голову”. І напроорокував собі, бо скоро попав у руки ворогів, що і ноги йому поламали, і голову відрубали. Отець Крассет пише, що в 1586 р. один вмираючий юнак заснув. Коли нагло пробудився, так сказав до присутнього сповідника: „О мій Отче, моє спасіння було у великій небезпеці, але Божа Мати вирядувала мене.

Дияволи пред'явили мені мої гріхи Божому судові і вже хотіли вхопити мене до пекла, але негайно з'явилася Божа Мати і закликала: „Що ж ви хочете від цього юнака і яке маєте право до його душі, що так довго служив мені в моєму братстві?” На ці слова дияволи зникли і я був звільнений з їхніх рук”.

Цей самий письменник оповідає, що інший юнак, який теж належав до Братства, мав подібну важку передсмертну боротьбу. Але після перемоги закликав з радісним захопленням:

„О, що ж то за щастя служити Богородиці в Її Братстві!”, і повний радості, так помер. Вкінці додає отець Крассет, що князь Пополі, вмираючи в Неаполі, сказав до свого сина: „Знай, що, якщо будь-коли я зробив щось добре, то це завдячую Братству Марії, до якого належу. І найцінніший скарб, що тобі залишаю, це Братство Божої Матері. Більше я ціню те, що член Братства ніж те, що я князь Пополі”.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – НЕВИЧЕРПАНЕ ДЖЕРЕЛО ЛАСК ДЛЯ ПАРАФІЇ

Один ревний священник, що мав щастя виставити у своїй церкві ікону Божої Матері Неустанної Помочі, називає Її справедливо невичерпаним джерелом ласк. „Визнаю”, – каже він, – „що свята місія дала моїй парохії дуже великі добра, а найбільше добро – це закріплення набожності до Божої Матері Неустанної Помочі, що є для нашого дорогого народу невичерпане джерело ласк. Пам’ятаймо, якою радістю були наповнені наші серця, коли вперше ми побачили в нашій парохії Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі. Пам’ятаю, з якою радістю всі верстви парохіяльної спільноти, почавши від малих дітей до осіб з високою освітою, падали на коліна і довго молились перед цією чарівною іконою. Пам’ятаю, як у будні і святкові дні любляча родина Марії росла, більшала і все новими вінцями сердець окружала Її престол. І ця вселаскава, предобра Мати розливала небесні ласки. Ось цього відвернула від нещастя, а тій мамі за молитви дітей привернула здоров’я, там мати випрошувала для своєї дитини надзвичайну поміч у хворобі, а ця безнадійно грішна, закам’яніла душа одержала ласку навернення. І так без кінця.” Однак гляньмо на одну знаменну подію Неустанної Помочі Марії.

Це було в часі святих місій у Стрию 1937 р. Місія величала із-за безлічі народу міста і всієї околиці, безміру ласк. Ніхто не міг відмовитись, щоб не прийти на місію. Між іншими прийшла знана, закам’яніла публічна грішниця, невірниця, колись дівиця посвячена Богові, що потоптала посвяту, законні шлюби. Зворушена могутньою ласкою, плакала перед Чудотворною іконою, каялася сердечно, вписалася до Братства Божої Матері Неустанної Помочі. Минав час і, як свідчать люди, нещасна знову зламалась.

У 1956-1957 р. запрошено до м. Стрия одного з місіонерів (що давав місію 1937 р.). Сказали отцеві, що просить його старенька, сліпа, тяжко хвора жінка, що бажає сповідатися тільки перед ним самим, давнім місіонером. Це якраз була та сама бувша дівиця посвячена Богові, страшна грішниця, що навернулася і знову повернулася до розпусти. В руках у неї була вервиця, на грудях медалик Божої Матері Неустанної Помочі. З сліпих очей виливала гіркі сльози каяння, з грудей видобувався хриплий, тихий голос: „Божо Мати Неустанної Помочі врятувала мене, спасла, „сокрушила” серце, дала сліпоту для покути”. Притискала хрест до грудей, посвячений на місії. Як нагороду за ласку навернення зо своєї розпусти хотіла віддати майно – хату для монахинь. Померла щасливо. Дитина Марії ніколи не пропаде.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!

XXXI. КОНЕЧНІСТЬ НАБОЖНОСТІ ДО БОГОМАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

„Радуйся Царице, Радуйся Мати...

Надіє наша радуйся”.

(з молитви „Радуйся Царице, Мати Милосердя”).

Це слова привітання з загально знаної і загально любленої католицької молитви, якою всі народи світу, кожний у своїй мові прославляє Богородицю і скріплює свою набожність до Неї. Ці слова досконало відносяться і пояснюють Чудотворну ікону Божої Матері Неустанної Помочі, і ця Чудотворна Ікона найкраще підтверджує їх.

Роздумаймо ці слова і гляньмо одночасно на ікону, щоб пізнати і ніколи не забути нашої набожності до Богоматері. Чому? Бо:

I. Серце Ісуса бажає того: Вона ж бо наша небесна Цариця.

II. Серце наше потребує того, бо ж Вона наша найлюбіша Мати.

III. Серце Марії має право на те, бо ж Вона наша найпевніша надія.

I. Серце Ісуса бажає, щоби ми в особливий спосіб були набожні до Богородиці, бо Вона наша Цариця. Ми знаємо, як наш Спаситель шанував і любив свою Матір найгарячішою любов’ю. Чи ж міг би Він бути байдужий, щоб ми до Його Матері були так байдужі, і мали лиш якусь звичайну набожність до Неї, хоч називаємося християнами, Його учнями, наслідниками Його царства? Кожна церква – це Божий дім, де на престолі в Кивоті перебуває Ісус Христос, наш Цар.

Коли ми приходимо до церкви, кланяємося Ісусові, а також кланяємося Марії, Божій Матері і тим ще більше прославляємо Марію та радуємо серце Ісуса. Любов і набожність до Марії збільшує любов до Ісуса. Як ми тішимося, коли нашу матір люди шанують, так Христове Серце дуже радіє, коли любимо Його Матір. Господь Ісус показує особливу любов і дає особливі ласки поклонникам Своєї Матері.

І щоб ми ліпше зрозуміли, як Ісус бажає нашої пошани і набожності до Своєї Матері, то гляньмо, як Він з Отцем і Святим Духом прославив Її Царицею неба і землі. Серце Ісуса бажає, щоб Цю Небесну Царицю – завжди блаженну і пренепорочну, чеснішу Херувимів і без порівняння славнішу за Серафимів – ми завжди шанували, величали, як нашу найласкавішу Царицю.

Гляньмо на Чудотворну ікону Богоматері Неустанної Помочі і на ній побачимо, звідки Марія має для нас ласки і скарби царської влади. Хлоп’ятко Ісус на лівій руці у Марії каже: „Моя Мамо, в Твою правицю кладу Свої дві ручки і цим віддаю Тобі Свої скарби, всі Свої ласки і Свою владу милосердя, бо Ти Цариця милосердя для всіх людей. Царюй над їхніми серцями, перемагай і проганяй пекельного змія, що зводить на манівці, зберігай їх в єдності і любові між собою і в злуці з Моїм Серцем”.

І Марія, наша небесна Цариця, вірно зберігає слова Ісуса у Своему серці. І Церква пам’ятає і пригадує людям. Минуло більш ніж 100 років, як Святійший Отець Пій IX віддав знак найвищої пошани Чудотворній іконі Божої Матері Неустанної Помочі і коронував Її, нагадуючи всьому світові, що Божя Мати Неустанної Помочі – справді Його Цариця.

II. НАШЕ СЕРЦЕ ПОТРЕБУЄ ОСОБЛИВІШОЇ НАБОЖНОСТІ ДО БОГОРОДИЦІ, БО Ж ВОНА – НАША МАТИ

Вона стала нашою Матір'ю:

1. Від віків у Божих намірах.
2. В часі, у хвилі Непорочного Зачаття.
3. В день Благовіщення, коли на Божий заклик через архангела Гавриїла, передбачивши у Божому об'явленні, що чекає Божу Матір і Її Сина – нашого Спасителя, Вона сказала: „Це Я слугиня Господа, нехай станеться Мені після Твого Слова”.
4. В день страшної смерті Свого Сина на Голгофі через слова заповіту Ісуса: „Це Твій син, це Твоя Мати”.

І це Вона ствердила в Римі, коли промовила до малої дитини із святої ікони в хаті, в якій залишив Її купець з Криту: „Я Мати Неустанної Помочі”. Всяка мати, навіть найбільш любляча, скоріше чи пізніше покидає свою дитину, або і не в силі їй допомогти. Божа Мати – ніколи! Вона ж Мати Неустанної Помочі і ми Її діти неустанної нужди.

Як дуже ми Її потребуємо і в справах нашого тіла і душі, і в житті, при смерті, щоб витривати в святій любові до кінця життя. Ми самі з себе такі самолюбні, такі хиткі, несталі, схильні до зла, і тут лиш правдива набожність до Богоматері Неустанної Помочі – певна запорука спасіння.

Святий Альфонс сказав раз в одній промові до студентів богослов'я, майбутніх священиків: „Треба дуже боятись за спасіння того, хто легковажить собі набожність до Марії і занедбує завжди просити Її помочі, бо ж цим самим – за словами святого Вернарда – закриває собі струї ласк.”

Якщо ми уважаємо і маємо Пресвяту Богородицю за свою небесну Матір і себе за Її дітей, то любимо Її завжди великою любов'ю. І коли ми одержали через Її Неустанну Поміч особливі ласки, тоді й особливою любов'ю повинні палати до Неї наші серця.

Глядім і завжди вглядаємось в Її Чудотворну ікону, з якої Вона не тільки повторює: „Я твоя Мати Неустанної Помочі”, але і пригадує: „Глянь, не забувай і пам'ятай, за яку ціну я – твоя Мати. Ось хрест і чотири цвяхи в руках архангела Гавриїла і спис та губка в руках Михаїла. Будь вірною, люблячою дитиною!” Тому добре сказав святий Альфонс: „Дитина Марії – це дитина неба, дитина Марії ніколи не загине”.

III. СЕРЦЕ МАРІЇ МАЄ ПРАВО ДО ОСОБЛИВІШОЇ НАБОЖНОСТІ ВІД НАС, БО ВОНА НАША НАДІЯ... ЗАСЛУГОВУЄ НА НАШЕ ПОВНЕ ДОВІР'Я

Очевидно єдина наша надія перед Богом – це наш Спаситель Ісус Христос, Його любов, Його Кров, Його Хресна Жертва, якою заплатив Божій справедливості за наші гріхи. Але Богородиця Марія – теж наша надія, бо ж Вона – наймогутніша Цариця, найбільш любляча Мати. Коли зневірена душа, із-за тяжкості своїх гріхів та негідності своїх молитов, не може піднести очей до Бога, а має ще хоч трохи довір'я до Богородиці і звернеться до Неї, то ніколи не пожаліє. Божа Мати прийме цю нужденну молитву і додасть свою, і нужденна молитва стане всемогутня, а нужденна дитина Марії стане доброю дитиною Бога.

Оповідас святий Йоан євангелист, що було раз весілля в Кані Галилейській, і молодята, хоч дуже бідні і мали мало вина, однак запросили Мати Ісусову Марію й Ісуса, бо дуже любили Її. Марія спостерегла, що вже бракує вина, що буде соромно тим, що Її люблять і каже: „Ісусе, вони вина не мають”. І незважаючи на це, що заявив Спаситель своїй Матері (ще не прийшов час творити чуда), Він не міг опертися Її просьбі. Зробив чудо, переіменив воду в вино. Це євангельське чудо здійснюється безнастанно у житті всіх, хто безнастанно

звертається з довір'ям до Богоматері Неустанної Помочі. Гляньмо лиш на минувші дні нашого життя.

Але гляньмо ще на Чудотворну ікону Богоматері Неустанної Помочі і прочитаймо на ній, що Вона наша надія. Ось у цій святій іконі Вона держить своє Хлоп'ятко Ісуса, з обох боків ангели держать знаряддя муки і смерті – Ісус це бачить, дрижить зо страху, що аж сандалик спадає з правої ніжки. Він хилить головку до грудей своєї Матері, а Вона схиляє легко голову до Нього, однак не глядить на Нього, але сумним милосердним поглядом шукає інших дітей і глядить на тебе. Глядить страждально очима не гніву й осудження, але з милосердям і любов'ю і наче каже: „Дитино мого смутку, моїх болів і моїх страждань! Довіряй мені, бо з Божої волі я – Твоя надія. Як небесний Отець, так і Я з Божої ласки віддала мого найдорожчого Сина Ісуса на муки і хресну смерть за твоє спасіння. Я не залишу тебе ніколи! Я під хрестом стояла, з Ісусом конала, але тебе любила. Довіряй мені, люби мене і через мене і зо мною люби Ісуса. Я – Твоя Цариця і Мати і надія.”

Слухаючи цих слів, з поглядом на Чудотворну ікону, гляньмо на свою душу і запитаймо себе, чи наша набожність і пошана небесної Цариці досить досконала, наша любов до найлюбішої Матері досить гаряча, а наше довір'я до найпевнішої надії – досить дитинне.

Зробімо добрі і святі постанови молитися завжди і найревніше на святій вервиці.

О небесна Царице, о люба моя Мати, о солодка моя надіє, як Ти носиш мене завжди в Своєму непорочному, страждальному серці, так і я хочу носити Твоє ім'я в своєму негідному серці до останньої хвилини мого життя. Дай мені покору, любов і витривання.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС! (100 днів відпусту)

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ПРИГОТУВАЛА СВОЇМ ПОКЛОННИКАМ АРХИЄРЕЯМ ВІНЕЦЬ ІСПОВІДНИКІВ

На закінчення цієї історії Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі гляньмо, як нагородила Богородиця, яку святу смерть дала своїм вірним синам, сердечним поклонникам Її Чудотворної ікони, нашим архипастирям-ісповідникам, гляньмо на кожного з них по черзі.

1. Перший Божий Слуга **Андрій Митрополит (Шептицький)**, якого беатифікаційний процес проводиться. Це великий апостол й ісповідник святого З'єднання і царський в'язень у Росії в часах першої світової війни 1914-1917 рр. Це йому, великому синові святого Василя, наша свята Церква і наш нарід завдячує віднову Чину Теодора Студита і перші фундації-монастирі Чину Найсвятішого Ізбавителя – ширителя слави і побожності до Чудотворної ікони Божої Матері Неустанної Помочі. Сам Божий Слуга Митрополит Андрій був великим поклонником Богоматері Неустанної Помочі, що чудесно йому помагала.

В сирій монастирській тюрмі в Суздалі Митрополит захворів на ревматизм ніг і рук. Останніх 15 років прожив з непорушеними ногами і лівою рукою, бо лиш праву руку залишив йому Бог здоровою, щоб міг людей – своїх духовних дітей благословити і святі твори писати. Ношений і вожений на фотелі-візку, відвідував ще монастирі (Голоско, Збоїска) і парафії. Зазнав великих терпінь життя, найболючіші – від своїх близьких, з якими з довір'ям злучив своє життя, а одержав від них безпощадний удар-скаргу, очорнення до Апостольської Столиці. Зніс це все з ангельським спокоєм. Відзначався особливо покорою, умиртвінням, терпеливістю, милосердям, любов'ю. Божим даром пророцтва напророкував все, що сталося.

Кілька годин по смерті, коли хотіли його класти на стіл, нагло відкрив очі і порушився. Та коли присутні з подивом закликали: „Наш Владика живуть і ще будуть жити”, Митрополит відповів: „Ні, ні, я вже помер, лиш милосердний Бог дозволив мені сказати, що Він простив

мені всі мої провини”. Після цих слів заснув вже на віки. 1. XI. 1944 р. в Митрополичій палаті у Львові.

2. Другий праведник – це **Григорій Хомишин**, Станіславський єпископ, був великим поклонником Пресвятої Богородиці. Прийняв до своєї єпархії і дозволив збудувати монастир у Станіславові отцям місіонерам Чину Найсвятішого Избавителя.

Єпископ Григорій вставився до Апостольської Столиці про дозвіл заснування Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі і благословив багато отців душпастирів, що основували в своїх парохіях Братства Божої Матері Неустанної Помочі. Сам єпископ був великим проповідником і часто давав також місії у своїй єпархії.

Правда, єпископ Григорій жив з митрополитом Андрієм в непорозумінні із-за фальшивих приятелів, що старалися порізнити Владик. Однак цей праведник 1940 р. написав до Митрополита великий лист, як сам назвав „передсмертний”, в якому з великою покорою і любов’ю перепрошував Митрополита за всі прикrostі, що свідомо, чи несвідомо йому будь-коли зробив. Митрополит був зворушений, показуючи цей лист і тому, що пише ці рядки. Божа Мати Неустанної Помочі дала ласку святої смерті ісповідника своєму вірному синові єпископові Григорієві в Київській в’язниці 1946 р.

3. Третій праведник – **Йосафат Коциловський**, Перемишльський єпископ, великий поклонник Пресвятої Богородиці. На його запрошення одна з перших місій Отців Чину Найсвятішого Избавителя відбулася в єпископській катедрі в Перемишлі, на якій виставлено для прославлення Чудотворну ікону Богоматері Неустанної Помочі. Майже на всіх дуже численних місіях у парафіях своєї єпархії єпископ Йосафат брав участь особисто, особливо в поході з місійним хрестом. Гаряче благословив всіх, що основували в своїх церквах Братства Божої Матері Неустанної Помочі. Єпископ Йосафат, повний духа святого Василя, дуже любив отців місіонерів і давав їм церкви в Перемишлі, Раві Руській, Сокалі та інш. для своїх монастирів, тільки Чин Найсвятішого Избавителя на разі не міг їх приймати, бо не мав визначеного в їхніх уставах числа потрібних священників на нові місця.

Великий ісповідник єпископ Йосафат під опікою своєї Небесної Матері помер святою смертю ісповідника в лагері в Києві 17. XI. 1947 р. і поховано його на кладовищі в Чапаєвці.

4. Четвертий праведник – **Миколай Чарнецький**, єпископ Луцький й екзарх Волині, Полісся, Холмщини і Підляшшя. Вже від 1924 р. отець Миколай працював як місіонер Чину Найсвятішого Избавителя на Волині. По роках викликаний до Риму, де 8. II. 1931 р. одержав єпископське рукоположення в церкві святого Альфонса перед престолом Богоматері Неустанної Помочі з рук єпископа Григорія Хомишина.

Великий поклонник і вірний син Божої Матері Неустанної Помочі, постарався в Римі про заснування Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі. Після 12 років неволі вмираючого привезли до Львова, де чудесно підлічений жив та працював ще через три роки. Помер, (захворів раком) після тяжких терпіннь, які зносив спокійно і свято. Прийняв вінець ісповідника дня 2. IV. 1959 р.

5. П’ятий праведник – **Теодор Ромжа**, Мукачівський єпископ, якого ми не знали особисто і не маємо певних даних з його життя, однак можемо певно сказати, що був особливим поклонником Богородиці, бо Вона, Ця всевелика Мати Неустанної Помочі, дала Йому надзвичайні ласки. Цей святитель жив, працював та помер дуже відданий Христові, жертвенний архипастир. Терпів та помер як ісповідник дня 1. XI. 1947 р.

6. Шостий праведник – **Павло Гойдич**, єпископ Пряшівський, мусів бути дуже вірний Христовому заповіту, дуже любити нашу небесну Матір і Її Розп’ятого Сина і нашого Спасителя Ісуса, що так вірно і так багато перетерпів у в’язниці. Він мав знаки Христових мук на своєму тілі. Був гідний син святого Василя і є окраса нашої Церкви. Помер у в’язниці як ісповідник в 1960 р.

7. Сьомий праведник – **Никита Будка**, єпископ Канадський, а опісля – помічник Львівський, відзначався великою любов'ю до Богоматері, був поклонником Чудотворної ікони Богоматері в Зарваниці, й особливо Божої Матері Неустанної Помочі. Мав багато терпінь, які переносив зо святою любов'ю. Під покровом Марії помер свято в степах Казахстану як ісповідник.

8. Восьмий праведник – **Іван Лятишевський**, єпископ-помічник Станіславський, був правдивим помічником Владики Григорія і доповняв Його в побожності до Богородиці. З радістю сердечно благословив розвій Братства Божої Матері Неустанної Помочі і був щирим приятелем місіонерів Чину Найсвятішого Ізбавителя, ширитель культу Богоматері Неустанної Помочі. Відбувши заслання в Казахстані, повернувся до Станіслава, де після терпеливо перенесеної важкої короткої хвороби з особливою поміччю небесної Матері щасливо закінчив своє добре життя ісповідника в 1957 р.

9. Дев'ятий праведник – це **Григорій Лакота**, помічник Перемишльський. Маючи великі ласки і велику поміч від Божої Матері, яку дуже любив сердечно благословив всіх ширителів Її слави і Братств під іменем Божої Матері Неустанної Помочі, Владика Григорій гідно перейшов свою хресну дорогу і помер як ісповідник в околицях Воркути в Абазі 12. XI. 1950 р.

10. Десятий праведник – **Петро Вергун**, прелат, Апостольський Адміністратор у Берліні для українців-переселенців у Німеччині. Як вірний син Богородиці і з Її Неустанною Поміччю, пережив спокійно і з любов'ю злидні в'язниці і лагерів, і помер смертю ісповідника в Сибірі.

11. Одинадцятий праведник – отець **Климентій Шептицький**, Архимандрит Чину святого Теодора Студита й Екзарх. Великий поклонник Богородиці в Чудотворній іконі в Уневі і Неустанної Помочі. Приятель Чину Найсвятішого Ізбавителя. Великий аскет. Правдивий студит, повний духа покори, любові. Вмер смертю ісповідника в Росії.

БОЖА МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ ВЗИВАЄ ДО МОЛИТВИ НА ВЕРВИЦІ

„Я... Мати Неустанної Помочі”.

У Старому Завіті посилав Бог від часу до часу пророків, щоб взивати і показувати людям дорогу молитви і покути, дорогу спасіння.

Новий Завіт – це прихід Божого Сина, якого Бог дав людям як Спасителя, але через Богородицю Марію. Ми знаємо, що, конаючи на хресті і відходячи з цієї землі до небесного Отця, Ісус Спаситель залишив нам свою Матір за нашу небесну Матір словами: „Це твоя Мати”, і Вона ніколи не забуває цього. Навіть коли ми забуваємо, Вона з німої дерев'яної святої ікони кличе до кожної душі: „Я – Мати Неустанної Помочі”. Цими словами говорить небесна Мати: „Я – ваша найправдивіша Мати, бо Мати ваших душ, вашого щастя, вашого спасіння, а ви – діти неустанної нужди. Тому беріть, приймайте мою Неустанну поміч, мої ласки своїми безнастанними молитвами!”

Важкі часи мали прийти, коли Богомати, передбачивши їх наперед, з'явилася в глухому селі Люрд побожній дівичі Вернадеті і тричі взивала людей через цю дитину до покути і молитви (1856р.). Правдоподібно люди не дочули цього святого материнського голосу, злегковажили Її слова, коли Божа Мати, побачивши близькі великі терпіння і досвіди, знову з'явилася, тепер вже в бідному селі Фатіма (1917р.) і через дітей пастушків просила нас, щоб

ми не грішили і перестали ображати так дуже зневаженого Бога, і закликала дуже молитися за грішників.

Але коли прохання й перестороги Мами до своїх дітей перед великою небезпекою даремні, тоді Вона вибухає тихим, болючим плачем. І дійсно, в Сіракузах, в Сицилії (1953р.) плакала Богомати над своїми дітьми чотири дні і чотири ночі.

Однак здається, що скоріше каміння зм'якне і проголосить святу молитву, ніж людське самолюбне, байдуже серце, навіть на святі появи. Божя Мати явилася в Люрді, Фатімі, і плакала в Сіракузах, але в святій Чудотворній іконі Неустанної Помочі приходить на нашу рідну землю, до нашого міста, села, до нашої хати і кличе: „Покутуй і молися безнастанно, молися, а матимеш Мою Неустанну Поміч”. Тому зрозуміймо, що безнастанна, найкраща молитва – на вервиці, бо вона:

I. Для Богородиці безнастанна і мила.

II. Для нас найкорисніша і дуже солодка.

I. МОЛИТВА НА ВЕРВИЦІ ДЛЯ БОГОРОДИЦІ – ЦЕ МОЛИТВА БЕЗНАСТАННА І ДУЖЕ МИЛА

1. Ісус кличе: „Моліться безнастанно!” І Марія закликає до того самого, але для земної людини це виглядає дуже дивним і неможливим. Ця свята вервиця (зернятка на нитці чи на дротику), посвячена, збагачена великими відпустами, дивно мила кожному – малій дитині і старому, завжди можна її мати при собі і всюди. Навіть у в'язниці, де не можна мати ні дротика, ні голки, ні тим паче вервиці, але нитка і хліб дозволені, і на нитці з хліба зернятка і хрестик ліпити. Отже, і бідні в'язні мали вервички.

А коли можна мати безнастанно вервичку, то і молитви на ній можна легко завжди повторяти, бо ж що любимо, те в серці маємо, а що в серці маємо – устами виявляємо, і тому молитви на вервиці безнастанно повторяємо.

Хтось скаже, що така молитва, що повторяється, нудна. Але коли до любого друга говоримо часто „Я тебе люблю”, чи це нам нудно, і коли мати чує від дитини, що повторяє до неї люблячі слова, хоч би сотні разів, то чи це буде для неї неприємно? І не лише приємно слухати любляче слово, але теж приємно і солодко говорити і вимовляти солодке ім'я найбільш улюбленої істоти, її вітати і величати.

2. Молитва на вервиці тому така мила і радісна для Непорочного Серця Марії, бо в ній є найкращі слова на славу Бога, Богородиці. На початку вервиці в молитві „Царю небесний” просимо Святого Духа очистити і замешкати в нашій душі. В символі віри виявляємо всі таїнства віри. Молитвою „Слава Отцю і Сину і Святому Духу” величаємо Пресвяту Тройцю. У вервичці відмовляється якнайкраще Господню молитву, складену Ісусом – „Отче Наш”. Після „Отче Наш” відмовляється десять разів ангельський привіт „Богородице Діво”. В часі молитви кожної десятки роздумуємо і оглядаємо очима душі по черзі одне таїнство з життя Ісуса і Марії. Пресвята Богородиця сама об'явила вервицю святому Домінікові, сама об'явилась і вчила молитись на вервиці святу Вернадету в Люрді, і молилася з дітьми пастушками у Фатімі. Богородиця являлась великому своєму поклонникові святому Альфонсові, бо він безнастанно молився на вервиці, і тому всі його духовні сини Отці Місіонери Чина Найсвятішого Избавителя згідно свого Уставу носять при поясі велику вервицю (15 десятків), щоб завжди молитись до Богоматері.

II. МОЛИТВА НА ВЕРВИЦІ ДЛЯ НАС ДУЖЕ КОНЕЧНА І ДУЖЕ СОЛОДКА

1. Якусь вервицю знали і в нас вже перші християни-пустельники, перші монахи в київських печерах, як це бачимо на образах святих Антонія і Теодозія. Тепер не лише монахи і монахині мають і моляться на вервиці, але дуже велика частина віруючих Католицької Церкви, і то малі діти, хлопці, дівчата і старенькі люди у всьому світі. Ті, що моляться на вервиці, знають з досвіду, що вервиця – це меч духовний, це страшна непереможна зброя в боротьбі проти нападів пекла і всього злого в житті і в годині смерті. Тому молитва на святій вервиці для нас дуже конечна, так як ласка і поміч Божа через Марію, як спокій і мир серця тепер і вічне щастя, конечна є молитва на вервиці, бо вона найлегша і найуспішніша, бо вона – запорука Неустанної Помочі Марії.

2. І дуже солодка ця молитва на вервиці, бо через розважання таїнств на кожній десятці вона переплітається з діями життя Ісуса і Марії, і Богомати особливо благословить ті душі, що зв'язані з нею святою вервичкою. Кажуть поклонники Богородиці, що мати завжди з собою вервичку, вдень і вночі, і завжди молитися на ній – це бути завжди в обіймах Богоматері. Ах, як це солодко! Взагалі важко пояснити і зрозуміти, як і чому солодка молитва на вервиці, але зрозуміє це лиш душа, що сама вміє і любить молитися на вервиці. Сердечна молитва на вервиці дає відчуття віддих Марії, Серце Марії, любов Марії.

ВЕРВИЦЯ СПАСАЄ

Міст на ріці Сена у Парижі у вечірньому смерку. На ньому задержується юнак, прибитий горем, обнятий розпукою, підносить ногу над поруччя, щоб кинутися у темну воду, покінчити з життям. Нogu щось задержує. Глядить – це вервичка звисаюча, зачеплена на поруччі. Чує якийсь таємний голос каже: „Сину, що ти робиш, не губи душі. Я Твоя Небесна Мати, я завжди допоможу.” Бере вервичку, притискує до серця, зачинає очі, опускає ногу і, зворушений, просвічений, скріплений, потішений іде іншою дорогою доброго життя. За її голосом чує вечірній дзвін і опиняється в церкві серед зануреного в молитві народу перед престолом, де осяяна світлом Чудодійна ікона Богоматері Неустанної Помочі. З вервицею в руках падає на коліна, молиться. Сам не знає, як це сталося. Сповідается. Він спасений.

А скільки ж то Богомати Неустанної Помочі рятує життя душі і тіла на війні і за спокою, в хворобі і здоров'ї, при праці і вдома, на землі і під землею, на воді і у повітрі, завжди і всюди... Через святу вервицю незчисленні ряди дітей Марії засвідчать це у вічності. І я, що це пишу, мусів би багато писати, щоб описати чудесні добродійства Богоматері за мої, хоч і негідні, нужденні молитви на вервиці, яку ще в дитинстві дала мені моя добра мама. Тому кличу: „Всі єпископи, священники, монахи, монахині, учіть всіх малих і старших молитися на вервиці”. Всі, що любите Богородицю Неустанної Помочі, моліться на вервиці.

ЯК МОЛИТИСЯ НА ВЕРВИЦІ

Перехрестися тричі і відмов, держачи хрестик, „Царю небесний”.

На першому великому зернятку „Вірую в Єдиного Бога”

На першому малому: „Слава Отцю, що нас сотворив і нині і повсякчас і на віки віків ” і „Богородице Діво”.

На другому малому: „Слава і Сину, що нас відкупив і нині і повсякчас і на віки віків ” і „Богородице Діво”.

На третьому малому: „Слава і Святому Духу, що нас просвітив і в святій католицькій вірі утвердив, і нині і повсякчас і на віки віків ”, „Богородице Діво”,

і на великому зерні: „Слава Отцю і Сину і Святому Духу і нині і повсякчас і на віки віків” і „Отче Наш”...

Це лише вступ.

Тепер наступає сама вервиця з роздумом.

На кожному з десяти малих зернин відмовляється „Богородице Діво”, роздумуючи, маючи перед очима душі, в пам’яті картину таїнства на означений день. Опісля „Слава Отцю і Сину і Святому Духу і нині і повсякчас і на віки віків”, „Отче Наш” і знову прочитай і держи в пам’яті наступне таїнство впродовж десяти „Богородице Діво”.

ТАЇНСТВА ВЕРВИЦІ

I. Радісні таїнства (понеділок, вівторок)

1. Пречиста Діва Марія Господа Нашого Ісуса Христа від Святого Духа зачала
2. Пречиста Діва Марія, відвідуючи святу Єлисавету, Господа Нашого Ісуса Христа носила
3. Пречиста Діва Марія Господа Нашого Ісуса Христа породила
4. Пречиста Діва Марія Господа Нашого Ісуса Христа в святині жертвувала
5. Пречиста Діва Марія Господа Нашого Ісуса Христа в святині знайшла

II. Страсні таїнства (в середу і п’ятницю)

1. Господь Наш Ісус Христос на Оливній горі кривавим потом заливається
2. Господь Наш Ісус Христос бичований
3. Господь Наш Ісус Христос вінчаний терням
4. Господь Наш Ісус Христос під хрестом падає
5. Господь Наш Ісус Христос розп’ятий на хресті

III. Світлі таїнства (четвер)

1. Богоявлення
2. Чудо в Кані Галилейській
3. Господь Наш Ісус Христос проповідує Царство Боже
4. Преображення Господа Нашого Ісуса Христа
5. Установлення Євхаристії

IV. Славні таїнства (в суботу і неділю)

1. Господь Наш Ісус Христос воскрес з мертвих
2. Господь Наш Ісус Христос вознісся на небо
3. Господь Наш Ісус Христос зіслав Святого Духа апостолам
4. Господь Наш Ісус Христос взяв свою Матір до неба
5. Господь Наш Ісус Христос вінчає свою Матір на Царицю неба і землі

Після закінчення святої вервиці можна відмовити молитву „Під твою милість”, або „Радуйся Царице”.

**ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ, З ПОВНОТИ ТВОГО
НЕПОРОЧНОГО СЕРЦЯ – СПАСИ НАС!**

КАТОЛИЦЬКИЙ ГІМН

О спомагай нас Діво Маріє
В гірких хвилинах цих життя
А в хвилі смерті наша надіє
Наша Ти поміч, о Всеблага!
Прийми, о люба Ненько,
Цей віри наш серця дар.
Ми хочемо Бога, Він наш Батько
Ми хочемо Бога, Він наш Цар.

ОСОБЛИВІШІ МОЛИТВИ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

I.

О Мати Неустанної Помочі! Оце клячить у Твоїх стіп нужденний грішник, що шукає в Тебе опіки й всю надію на Тебе покладає. А Мати милосердя, змилосердися надо мною! Чую, що всі називають Тебе захистом і надією грішників. Будь же мені захистом, будь моєю надією. Поможі мені ради любові Ісуса Христа. Подай руку нужденному грішникові, що Тобі поручається і віддається назавжди на Твою службу.

Благословлю Бога й подяку Йому складаю за те, що в Своїм милосерддю натхнув мене великим довір'ям до Тебе: це довір'я уважаю запорукою свого вічного спасіння. Признаю, що, як давніше я так часто грішив, то це було тому, що я не шукав у Тебе захисту. Знаю, що з Твоєю поміччю переможу, знаю, що мені допоможеш, якщо Тобі це поручу, боюся тільки, щоб у небезпечних спокусах я не занехав Тебе взивати і через те сам не спричинив своєї загибелі.

Прошу Тебе отже й всім серцем благаю, щоб у всіх підступах пекла я завжди шукав у Тебе захисту і кликав: Маріє, ратує мене!

Мати Неустанної Помочі, не дозволяй, щоб я втратив Бога.

II.

О Мати Неустанної Помочі! Дай мені ласку, щоб я завжди взивав Твого премогутнього Імени, бо Твоє ім'я це наша оборона за життя і запорука спасіння при смерті. О Маріє Пречиста, Маріє Найсолодша, вчини, щоб від тепер Твоє ім'я було віддыхом моєї душі. І Пані моя, спіши мені на поміч, скільки разів Тебе закличу, бо у всіх спокусах, що на мене вдарятимуть, у всіх моїх потребах, що їх відчуватиму, не хочу ніколи перестати кликати і повторяти: О Маріє!

О Маріє! Якої сили, якої насолоди, якого довір'я, якої потіхи дізнає моя душа на саме взивання Тебе, на саму думку про Тебе! Дякую Господу Богу, що для мого добра дав Тобі Ім'я таке солодке, таке миле, таке могутнє. Та не вдоволюся самим вимовленням Твого Імени, а хочу Його вимовляти з любов'ю, божою, щоб любов до Тебе пригадувала мені безнастанно, що я повинен постійно повторяти: „О Мати Неустанної Помочі!”

III.

О Мати Неустанної Помочі! Ти розділяєш всілякі ласки, що Бог нам нужденним зсилає; а як вчинив Тебе Господь такою могутньою, такою багатою, такою доброю, то на те, щоб Ти нам у нашій нужді помагала. Ти Заступниця найнужденіших і найбільш опущених, що

шукають у Тебе захисту. Прийди отже мені на поміч, коли Тебе про це благатиму. У Твої руки віддаю своє вічне спасіння, Тобі поручаю свою душу. Зачисли мене між Своїх найвірніших слуг, прийми мене під Свою опіку, а це мені вистарчить. Якщо Ти мені помагатимеш, тоді нічого не боюся, ані своїх гріхів, бо Ти виєднаєш мені їх прощення, ані злих духів, бо Ти могутніша від всього пекла, ані навіть самого Судді Ісуса Христа, бо ж однієї Твоїї молитви вистарчить, щоб Його переблагати. Боюсь тільки, щоб я через своє недбальство не перестав поручатися Тобі, а через те не пішов на загибель. О Пані моя. Зволь виєднати мені відпущення моїх гріхів, любові до Ісуса, видержання в добрім аж до кінця і ласку постійно прибігати до Тебе, о Мати Неустанної Помочі!

IV.

О Мати Неустанної Помочі! Дякую Тобі за це, що Ти виблагала мені у Бога прощення таких численних гріхів, що їх я так часто поповняв (-ла). Дякую Тобі, що Ти захоронила мене перед іншими гріхами, в які був (-ла) би певно попав, якби не Твоя поміч. Але, на жаль, боротьба проти ворогів мого спасення ще не устала! Спокуси нападають на мене, і якщо Ти не станеш мені до помочі, я попаду назад у ті самі помилки, що перед тим. Помагай же мені, Мати моя, помагай мені завжди! Ради Твоїї любові до Ісуса Христа, дай, щоб у хвили спокуси я звертався до Тебе, кажучи: Мати моя допоможи мені, Мати Неустанної Помочі дай, щоб я ніколи не відлучився від Ісуса Христа через тяжкий гріх. Амінь.

МОЛИТВА ЗА НАВЕРНЕННЯ ГРІШНИКА

Маріє, Захисте й Помоче грішників, згадай, що для спасіння тих нещасних Ти пожертвувала на Голгофі Свого Божественного Сина Господа Нашого Ісуса Христа! Поможі цьому бідному грішникові, що для нього благаємо в Тебе милосердя! Ти ж із-за нього стільки витерпіла! Дай, щоб його тверде серце зм'якло, щоб він назад повернувся до Божої ласки. Дай, щоб після свого навернення він служив Тобі вірно та безнастанно шукав у Тебе помочі, щоб тим чином виєднав собі через Тебе ласку видержання в добрім аж до кінця і вічне спасіння. Амінь.

МОЛИТВА ЗА СВОЮ РОДИНУ

Маріє, Безнастанна Помоче християнських родин! Захищай – благаю Тебе – мою родину, яку поручаю Тобі з великим довір'ям. Віддали від неї всяке лихо, а уділи їй всього того, що корисне для спасіння її членів. Дай, щоб у ній процвітали християнські чесноти, та щоб царював там дух Господа Нашого Ісуса Христа. Поблагослови її, Мати моя. Прийми її на все під Свою опіку. Хорони її, як Свою власність та дай, щоб завдяки Твоїй помочі вона жила в мирі та згоді. Амінь.

МОЛИТВА ЗА НЕДУЖОГО

Маріє Неустанної Помочі і Потіхо терплячих, Здоров'я недужих. Уділи щедро Своїх благодатей із скарбниці Свого милосердя для (ім'я), що погружений у терпінні. Визволи його, Мати милосердя, від цього горя, що його навістило, або хоч виєднай йому ласку здатися цілковито на волю Божу, та провадь його через цю долину сліз до вічних райських радощів. Амінь.

МОЛИТВА ЗА ЦЕРКОВНИХ ДОСТОЙНИКІВ

Маріє, Мати Неустанної Помочі, помагай завжди достойникам святої Церкви: Христовому Намісникові Папі Римському, єпископам і всім священникам, що працюють над спасінням душ, та які із-за людської злоби дізнають прикрих перепон у своїх трудах. О, Мати найвищого священника Ісуса, будь їм Неустанною Поміччю, додавай їм сили в їхній праці для Божої слави й спасіння душ, скріпи їх в їхній боротьбі, щоб змагаючись як воїни Христа,

показалися гідні слуги Бога і сталися прикладом для свого стада, яке покликані провадити до вічного спасіння. Амінь.

БОЖІЙ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Тропар. Глас 7.

Богомати й Діво, Твою славу торжествуєм, Твоїї допомоги благаєм, Твій Ч удотворний образ почитаєм, Ти Мати благодаті, Ти надія світу, нашими молитвами не погорди, в наших потребах і в бідах всіх ізбав нас.

Кондак. Глас 6.

Мати наша, в трудах допомоги, в хворобах смирення, в скорботах утіхи, в подвигу допомоги, подай людям християнським з'єднання, причту ревності, грішникам прощення, праведним утвердження, вмираючим спасіння, душам в чистилищі слави вічної випроси.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ – СПАСИ НАС!